ΜΥΘΟΙ ΑΙΣΩΠΟΥ.

ÆSOPI FABULÆ GRÆCO-LATINÆ.

Cum novis NOTIS, necnon VERSIONE emendatâ.

Editio, prioribus antehac editis correctior;

Et ad uſum JUVENTUTIS Regiæ Scholæ ETONENSIS accommodata.

ETONÆ,

Excudit J. POTE, Bibliopola et Typographus.

MDCCLXXIX.

BRITISH MUSEUM
15
60
FEB

ÆSOPUS Philoſophus feſtivos apologos commentus, Phryx genere, conditione Servus, tempore Crœſi Lydorum Regis, cui Fabellas dicavit. Floruit circa Olym. 52. Ante Chriſti nativitatem circiter 572. Æqualis Solonis, Periandri, Chilonis, &c. Vita ejus a Maximo Planude ſcripta, fide indigna eſt, et variis commentis repleta. Certiora peti poſſunt ex Fabricii Biblioth. Gr. qui et alios novem Æſopos commemorat. R. STEPH. *Theſaur. Ling. Lat.* Edit. Lond. 1734.

ÆSOPI Fabellas, quæ fabulis Nutricularum proximè ſuccedunt, narrare Sermone puro, et nihil ſe ſupra modum extollere, condiſcant Pueri. QUINCTILIAN.

ΤΑ ΤΟΥ

ΑΙΣΩΠΟΥ

ΜΥΘΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ.

	Pag.
Ἀετὸς, καὶ Ἀλώπηξ	1
Ἀετὸς, καὶ Κάνθαρος	2
Ἀηδὼν, καὶ Ἱέραξ	4
Ἀλώπηξ, καὶ Τράγος	5
Ἀλώπηξ, καὶ Λέων	6
Ἀλώπεκες	7
Ἀλώπηξ, καὶ Βάτος	8
Ἀλώπηξ, καὶ Κροκόδειλος	ib.
Ἀλεκτρυόνες, καὶ Πέρδιξ	9
Ἀλώπηξ	10
Ἀνθρακεὺς, καὶ Γναφεὺς	ib.
Ἁλιεῖς	11
Ἀδύνατα ἐπαγγελλόμενος	ib.
Ἁλιεῖς	14
Αἴλυρος, καὶ Μύες	22

Pag.

Ἀλώπηξ, καὶ Πίθηκος — 23
Ἀσπάλαξ — 42
Αἰθίον — 60
Ἀλκυὼν — 68
Ἁλιεὺς — 69
Ἀνὴρ, καὶ Γυνὴ — 75
Ἁλιεὺς, καὶ Σμαρὶς — 100
Ἄνθρωπος, καὶ Σάτυρος — 102
Ἀλώπηξ, καὶ Δρυοτόμος — 103
Ἄνθρωπος καταθραύσας — 104
Ἄνθρώπος, καὶ Κύων — 105
Ἁλιεὺς — 107
Ἀετὸς — 109
Ἀρνὸς, καὶ Λύκος — 120

Βάτραχοι — 16
Βύταλις — 61
Βάτραχοι — 66
Βουκόλος — 108
Βάτραχοι — 120

Γέρων, καὶ Θάνατος — 16
Γέρων, καὶ Θάνατος — 119
Γραῦς, καὶ Ἰατρὸς — 17
Γεωργὸς, καὶ Παῖδες αὐτῦ — 18
Γυνὴ, καὶ Ὄρνις — 20

Γυνὴ

Pag.

Γυνὴ —— — —— 58
Γυνὴ, καὶ Θεράπιναι — — 62
Γυνὴ Μάγος — — — 63
Γαλῆ — — — — 64
Γεωργὸς — — — 65

Δεσπότης, καὶ Κύνες — — 19

Ἐχθροί — — — 22
Ἔλαφος — — — 50
Ἔλαφος, καὶ Λέων — — 51
Ἔλαφος, καὶ Ἄμπελος — — 52
Ἑρμῆς, καὶ Ἀγαλματοποιὸς — 72
Ἑρμῆς, καὶ Τειρεσίας —— 73
Ἔριφος, καὶ Λύκος — —— 76
Ἔριφος, καὶ Λύκος —— 114

Ζεὺς, καὶ Ἑρμῆς —— — 84
Ζεὺς —— —— — 85

Ἡμίονος —— —— — 115

Θύννος, καὶ Δέλφιν —— — 24

Ἰατρὸς, καὶ Νοσῶν —— — 25
Ἰξευτὴς, καὶ Ἔχις —— — 26
Ἵππος, καὶ Ὄνος —— — 101

Κομπαστὴς

Pag.

Κομπαστὴς — — 12
Κακοπράγμων — — 13
Κυνόδηκτος — — 20
Κύων, καὶ Μάγειρος — 26
Κύων, καὶ Λύκος — — 27
Κύων, καὶ Ἀλεκτρυὼν — 28
Κοροδαλὸς — — 44
Κηπωρὸς, καὶ Κύων — 53
Κύκνος — — 59
Κοχλίαι — — 62
Κύνες — — — 74
Καρκῖνος, καὶ Ἀλώπηξ — 77
Κιθαρωδὸς — — 78
Κλέπται — — 79
Κορώνη, καὶ Κοραὶξ — — 80
Κορώνη, καὶ Κύων — — 81
Κόραξ, καὶ Ὄφις — — ib.
Κολοιὸς, καὶ Περιστεραὶ — 82
Κολοιὸς — — 83
Κάμηλος — — 95
Κόραξ — — 109
Κάλαμος, καὶ Ἐλαία --- 117
Κώνωψ, καὶ Λέων --- --- 121

Λέων, καὶ Βάτραχος — 29
Λέων, καὶ Ὄνος, καὶ Ἀλώπηξ --- ib.

Λέων,

Pag.

Λέων, καὶ Ἄρκτος ——— 30
Λαγωοὶ, καὶ Βάτραχοι ---- 46
Λέων, καὶ Λύκος ——— 57
Λύκος, καὶ Πρόβατον ——— 86
Λαγωοὶ ——— ——— ib.
Λέων, καὶ Ἀλώπηξ ——— 112
Λύκος, καὶ Γραῦς ——— 113
Λύκος, καὶ Γέρανος ——— 118

Μάντις — — 31
Μύρμηξ, καὶ Περιστεραὶ — 32
Μονιὸς, καὶ Ἀλώπηξ — 44
Μελιτ[illegible]ργὸς — — 67
Μυῖαι ——— — 71
Μύρμηξ ——— — 87

Νεανίσκοι, καὶ Μάγειρος --- 21
Νυκτερὶς, καὶ Βάτος, καὶ Αἴθυια 33
Νωσῶν, καὶ Ἰατρὸς ——— 34
Νεβρὸς ——— ——— 45
Νυκτερὶς, καὶ Γαλῆ ——— 88

Ξυλευόμενος, καὶ Ἑρμῆς ——— 35

Ὄνος, καὶ Κηπωρὸς ——— 36
Ὄνος, καὶ Ἵππος ——— 47

Pag.

Ὄνος, καὶ Λέων 52
Ὁδοιπόροι 65
Ὁδοιπόροι 89
Ὄνος ἄγριος 90
Ὄνος, καὶ Ἀλώπηξ 91
Ὄνος, καὶ Βάτραχοι 92
Ὄνος, καὶ Κόραξ ib.
Ὄνος, καὶ Ἀλώπηξ 93
Ὄρνις, καὶ Χελιδὼν 94
Ὄφις 96
Ὄφις, καὶ Γεωργὸς 115
Ὀρνιθοθήρας, καὶ Κορυδαλὸς 37
Ὁδοιπόρος 38
Ὄφις, καὶ Καρκῖνος 55
Ὄρνις χρυσοτόκος 111

Παῖς, καὶ Μήτηρ 39
Ποιμὴν, καὶ Θάλλασα 40
Ποιμὴν, καὶ Λύκος 56
Πίθηκος, καὶ Δελφὶς 70
Περιστερὰ 97
Περιστερὰ, καὶ Κορώνη ib.
Πλέστιος 98
Ποιμὴν 99

Ῥοιὰ, καὶ Μηλέα 41

Σφῆκες,

Pag.

Σφῆκες, καὶ Πέρδικες ——— 42
Σῦς, καὶ Κύων ——— 55
Σκώληξ, καὶ Ἀλώπηξ ——— 111
Σαλπιγκτὴς ——— 116

Ταὼς, καὶ Κολοίος ——— 43
Τέτ]ιξ, καὶ Μύρμηκες ——— 110

Φέναξ ——— ——— 15
Φιλάργυρος ——— ——— 48

Χῆνες, καὶ Γέρανοι ——— 49
Χελώνη, καὶ Ἀετὸς ——— ib.
Χελιδὼν, καὶ Κορώνη ——— 61

Ψύλλα ——— ——— 50

Ψάλτης ——— 35
Χαλκὸς καὶ Κόρη ——— 61
Χαλκοῦς καὶ Τρόπις ——— 69
Χαρικλῆς ——— 73
Χρυσόθεμις ——— 77
Ὠκυπέτης ——— 81

ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΙ.

I.

ΑΕΤΟΣ, καὶ ΑΛΩΠΗΞ.

Ἀετὸς, καὶ Ἀλώπηξ φιλιαθέντες, πλησίον ἀλλήλων οἰκεῖν ἔγνωσαν, βεβαίωσιν φιλίας ποιούμενοι τὴν συνηθείαν· ὁ μὲν ἐφ' ὑψηλῇ δένδρῳ τὴν καλιὰν ἐπήξατο· ἡ δὲ Ἀλώπηξ ἐν τοῖς ἔγγιστα θάμνοις ἐτεκνοποιήσατο· ἐπὶ νομὴν δέ ποτε τῆς Ἀλωπέκος προελθούσης, ὁ Ἀετὸς τροφῆς ἀπαρῶν, κατασπᾷ ἐπὶ τῶν θάμνων, καὶ τὰ τέκνα ταύτης ἁναρπάσας, ἅμα τοῖς αὐτοῦ νεοττοῖς ἐθοινήσατο· ἡ δ' Ἀλώπηξ ἐπανελθοῦσα, καὶ τὸ πραχθὲν μαθοῦσα, ἐπὶ τοσοῦτον ἐπὶ τῷ τῶν τέκνων ἠνιάθη θανάτῳ, ὅσον ἐπὶ τῷ τῆς ἀμύνης ἀπορίᾳ· χερσαία γὰρ οὖσα πτηνὸν διώκειν οὐχ οἵα τε ἦν· διὸ καὶ πόρρωθεν ἱζάνει, τοῦθ', ὃ καὶ τοῖς ἀδυνάτοις ἐστὶν εὔπορον, τῷ ἐχθρῷ κατηράτο· ἐ[φ]' πόλλῳ δ'

ὕςερον, αἰγά τινων ἐπ' ἀγρῷ θυόντων, καταπλὰς ὁ Ἀετὸς μέρος τι τῶν θυμάτων σὺν ἐμπύροις ἄνθραξιν ἥρπασε, καπὶ τὴν νεοτλιὰν ἤγαγεν· ἀνέμῳ δὲ σφοδρῷ πνεύσανλος τηνικαῦτα, καὶ φλογὸς ἀναδοθείσης, οἱ ἀετιδεῖς, ἀπλῆνες ἔτι τυγχάνονλες, ὀπληθέντες, εἰς γῆν κατέπεσον· ἡ δ' Ἀλωπηξ ἐπιδραμοῦσα, ἐν ὄψει τῷ Ἀετῷ πάνλας κατέφαγεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλίαν [e] παρασπονδοῦνλες, κἂν τὴν ἐκ τῶν ἠδικημένων φύγωσι τιμωρίαν δι' ἀσθένειαν, ἀλλὰ τήν γε θείαν δίκην ὐ διακρέσονλαι.

[a] Subaudi ὅσι, *quæ erant.*

[b] Subaudi σὺν, *cum.*

[c] Subaudi πρᾶγμα, *rem.*

[d] Εἰς τοσοῦτον μέτρον, *talem in modum.* Sic infra, εἰς ὅσον μέτρον.

[e] Subaudiri videtur πράγμαλι, *re,* vel δυσυχήματι, *infortunio.*

[f] Subaudi χρόνῳ, *tempore.*

[g] Παρασπονδέω propriè dicitur de iis, qui aliquid, fœdere violato, fecerint; à σπονδὴ, *libatio,* quod à σπένδω, *libo.*

II.

ΑΕΤΟΣ, καὶ ΚΑΝΘΑΡΟΣ.

Λαγωὸς ὑπ' Ἀετῷ διωκόμενος πρὸς κοίτην Καν θάρῳ κατέφυγε, δεόμενος ὑπ' αὐτῷ σωθῆναι· ὁ δὲ Κάνθαρος ἠξίᾳ τὸν Ἀετὸν μὴ ἀνελεῖν

ἀνελεῖν τὸν ἱκέτην, ὀρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διὸς, ἢ μὴν μὴ καλαφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ· ὁ δὲ, μετ' ὀργῆς τῇ πλέρυγι ῥαπίσας τὸν Κάνθαρον, τὸν Λαγωὸν ἁρπάσας κατέφαγεν. ὁ δὲ Κάνθαρος τῷ τε Ἀετῷ συναπέπλη, ὡς τὴν καλιὰν τούτου καλαμαθεῖν, καὶ δὴ προσελθὼν, τὰ ὠὰ τούτου καλακυλίσας, διέφθειρε. τοῦ δὲ δεινὸν ποιησαμένου, εἴ τις τοῦτο τολμήσειε, καὶ μετεωροτέρου τόπου τὸ δεύτερον νεοττοποιησαμένου, κἀκεῖ πάλιν ὁ Κάνθαρος τὰ ἴσα τοῦτον διέθηκεν. ὁ δ' Ἀετὸς, ἀμηχανήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν Δία, (τοῦτο γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγεται) τοῖς αὐτοῦ γόνασι τὴν τρίτην γονὴν τῶν ὠῶν ἔθηκε, τῷ θεῷ ταῦτα παραθέμενος, καὶ ἱκετεύσας φυλάττειν· ὁ Κάνθαρος δὲ κόπρου σφαῖραν ποιήσας, καὶ ἀναβὰς, ἐπὶ τοῦ κόλπου τοῦ Διὸς ταύτην καθῆκεν· ὁ δὲ Ζεὺς ἀναστὰς ἐφ' ᾧ τὴν ὄνθον ἀποτινάξασθαι, καὶ τὰ ὠὰ διερρῖψεν ἐκλαθόμενος, ἃ καὶ συνετρίβη πεσόντα· μαθὼν δὲ περὶ τοῦ Κανθάρου, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸν Ἀετὸν ἀμυνόμενος (ἐπεὶ γὰρ δὴ τὸν Κάνθαρον ἐκεῖνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐτὸν ἠσέβησε) περὶ τὸν Ἀετὸν εἶπεν ἐλθόντα, Κάνθαρον εἶναι τὸν λυποῦντα, καὶ δὴ καὶ δικαίως λυπεῖν· μὴ βουλόμενος ἓν τὸ γένος τὸ τῶν Ἀετῶν σπανισθῆναι, συνεβούλευε τῷ Κανθάρῳ διαλλαγὰς

πρὸς τὸν Αἴσωπον θέσθαι· τῷ δὲ μὴ πειθομένῳ, ἐκεῖνος εἰς καιρὸν ἕτερον τὸν τῶν Αἰσωπικῶν μελέθηκε τοκέων, ἡνίκα ἂν μὴ φαίνωνται Καινθαροι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, [a] μηδενὸς καταφρονεῖν λογιζομένους, ὡς κακείς ἐσιν, οὓς προπηλακισθεὶς ἂν ἂν δυνηθείη ἑαυτῷ ἐπαμῦναι.

[a] Subaudiri videtur δύναιτο, *posset*, ante καταμισθῶν.

[b] Καὶὰ τὸ δεύτερον μέρος χρόνε, expleri videtur.

[c] Καὶὰ τὰ ἴσα ἔργα, *secundum eadem opera*.

[d] Παραθέμενος, ovis, tanquam rebus pretiosis, depositis, et concreditis.

[e] Subaudiri videtur, ὅτι δεῖ ἡμᾶς, *quod oportet nos*.

III.

ΑΗΔΩΝ, καὶ ΙΕΡΑΞ.

Ἀηδὼν ἐπὶ δένδρῳ καθεζομένη καλὰ τὸ [a] εἰωθὸς ᾖδεν. [b] Ἱέραξ δὲ θεασάμενος, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, συνείληφεν ἐπιβάς· ἡ δ' ἀναιρεῖσθαι μέλλουσα, ἐδεῖτο τοῦ Ἱέρακος, μὴ βρωθῆναι· [c] μηδὲ γὰρ ἱκανὴν εἶναι Ἱέρακος γαστέρα πλησθῆναι, δεῖν δὲ αὐτὸν, τροφῆς προσδεόμενον, ἐπὶ τὰ μείζω τῶν ὀρνέων τραπέσθαι· καὶ ὁ Ἱέραξ ὑπολαβὼν εἶπεν, Ἀλλ' ἔγωγε ἄφρων ἂν

ἂν εἴην, εἰ τὴν [d] ἐν χερσὶν ἑτοίμην τροφὴν ἀφεὶς, [e] τὰ μὴ φαινόμενά πω διώκοιμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ὅσοι ἀλόγιστοι εἰσὶν, οἱ, δι' ἐλπίδα πλειόνων ἀδήλων, [f] τὰ ἐν χερσὶ προϊέμενοι.

a Participium pro Subſtantivo ponitur: ἔθος verò *mos* ſubaudiri videtur.
b Ἱέραξ ab ἱερὸς *ſacer*, Marti ſcilicet.
c Ἔφη, *dixit*, ſubaudiri videtur.
d Subauditur ὄσαν, *qui eſt*.
e Subaudi χρήματα, *poſſeſſiones*.
f Subaudi ὄντα.

IV.

ΑΛΩΠΗΞ, καὶ ΤΡΑΓΟΣ.

Ἀλώπηξ, καὶ Τράγος διψῶντες εἰς φρέαρ κατέβησαν· μετὰ δὲ τὸ πιεῖν, τῷ Τράγῳ σκεπτομένῳ τὴν ἄνοδον, ἡ Ἀλώπηξ ἔφη, Θάρσει, χρήσιμόν τι, καὶ εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν ἐπινενόηκα· εἰ γὰρ ὄρθιος σταθεὶς, τοὺς ἐμπροσθίους τῶν ποδῶν τῷ τοίχῳ προσερείσεις, καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως εἰς [a] τὸ ἔμπροσθεν κλινεῖς, ἀναδραμοῦσα διὰ τῶν σῶν αὐτήνωτον, καὶ κεράτων, καὶ ἔξω τοῦ φρέατος ἐκεῖθεν πηδήσασα, καὶ σὲ μετὰ [b] τοῦτο ἀνασπάσω ἐνθεῦτεν· τοῦ δὲ Τράγου πρὸς [c] τοῦτο ἑτοίμως ὑπηρετησαμένου,

ἐκείνη τῦ φρέατος ὅπως ἐκπηδήσασα, ἐσκίρτα περὶ τὸ στόμιον ἡδομένη. ὁ δὲ Τράγος αὐτὴν ἐμέμφετο, ὡς παραζαίνουσαν τὰς συνθήκας. ἡ δὲ, Ἀλλ' εἰ τοσαύτας, εἶπε, φρένας ἐκέκτησο, ὁπόσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, ἃ [b] πρότερον ἂν καλέβης, [c] πρὶν ἢ τὴν ἄνοδον σκέψασθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅταν καὶ τὸν φρόνιμον ἄνδρα δεῖ, πρότερον τὰ τέλη σκοπεῖσθαι τῶν πραγμάτων, εἶθ' ὅπως αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

a Τὔμπροσθεν pro τὸ ἔμπροσθεν· ſubaudi μέρος ὄν, *partem quæ eſt.*

b Subaudi πρᾶγμα, *rem,*

c Sic *Virgilius:*

" Sed mihi vel Tellus, optem, prius ima dehiſcat, &c.

" Ante pudor, quàm te violem."

V.

ΑΛΩΠΗΞ, καὶ ΛΕΩΝ.

Ἀλώπηξ μήπω θεασαμένη λέοντα, ἐπειδὴ καλά τινα τύχην αὐτῷ συνήντησε, [a] τὸ μὲν πρῶτον ὅπως ἐφοβήθη, ὡς μικρὸν καὶ ἀποθανεῖν· ἔπειτα τὸ δεύτερον θεασαμένη, ἐφοβήθη μέν, ἃ μήν, ὡς τὸ πρότερον, ἐκ τρίτου δὲ τοῦτον θεασαμένη, ὅπως αὐτῷ καλεθάρρησεν, ὡς καὶ προσελθοῦσα διαλεχθῆναι.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ συνήθεια καὶ τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων εὐπρόσιτα ποιεῖ.

a Κατὰ τὸ μὲν πρῶτον διαμα, *prima quidem, visu.* subaudiri videtur.

VI.

ΑΛΩΠΕΚΕΣ.

Ἀλώπηξ ἐν παγίδι ληφθεῖσα, καὶ ἀποκοπείσης τῆς ἀρᾶς διαδρᾶσα, ἀβίωτον ὑπ' αἰσχύνης ἡγεῖτο τὸν βίον· ἔγνω ἂν καὶ τὰς ἄλλας Ἀλώπεκας [a] τοῦτ' αὐτὸ νοθετῆσαι, ὡς ἂν τῷ κοινῷ πάθει τὸ ἴδιον συγκαλύψειεν αἶσχος· καὶ δὴ πάσας ἀθροίσασα, παρήνει τὰς ἀρὰς ἀποκόπτειν, ὡς οὐκ ἀπρεπὲς μόνον τοῦτο τὸ μέλος ὂν, ἀλλὰ καὶ περιττὸν βάρος προσηρτημένον· ὑπολαβοῦσα δέ τις αὐτῶν, εἶπεν, Ὦ αὕτη, ἀλλ' εἰ σοὶ τοῦτο προσέφερεν, οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ συνεβούλευες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ ἔμνοιαν τὰς πρὸς [b] τὰς πόλεις ποιοῦνται συμβουλίας, διὰ δὲ τὸ αὐτοῖς [c] συμφέρον.

a Subaudiri videtur νοθέτημα *consilium*, vel ὡς πράξαιεν τοῦτ' αὐτὸ πρᾶγμα, *ut idem facerent.*

b Τὰς ἀνθρώπους ὄντας πόλεις: ita expletur sensus verborum.

c Subaudi πρᾶγμα, *rem.*

VII.

VII.

Ἀλώπηξ, καὶ Βάτος.

Ἀλώπηξ, φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπειδὴ ὀλισθήσασα καταπίπτειν ἔμελλεν, ἐπελάβετο, πρὸς βοήθειαν, Βάτου. Καὶ δὴ τὺς πόδας ἐπὶ τοῖς ἐκείνης κένδροις αἱμάξασα, καὶ ἀλγήσασα, πρὸς αὐτὴν εἶπεν, Οἴμοι, καταφυγοῦσάν με γὰρ ἐπί σε, ὡς ἐπὶ βοηθὸν,, σὺ [a] χεῖρον διέθηκας. Ἀλλ' ἐσφάλης, ὦ αὕτη, φησὶν ἡ Βάτος, ἐμοῦ βληθεῖσα ἐπιλαβέσθαι, ἥτις πάντων ἐπιλαμβάνεσθαι εἴωθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔστι καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοι, [b] ὅσοι βοηθοῖς προσρέχουσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἔμφυτον.

a Κατὰ ἔργον subaudiri videtur.
b Subaudi εἰσὶ, sunt.

VIII.

Ἀλώπηξ, καὶ Κροκόδειλος.

Ἀλώπηξ, καὶ Κροκόδειλος ἠμφισβήτουν περὶ εὐγενείας. [a] Πολλὰ δὲ τοῦ Κροκοδείλου ὑπερήφανα περὶ τῆς τῶν προγόνων διεξιόντος λαμπρότητος, ὡς γεγυμνασιαρχηκότων,

των, ἡ Ἀλώπηξ ὑπολαβοῦσα, Ὦ τᾶν, εὖπτα ἀλλὰ, κἂν μὴ λέγῃς, ἀπὸ τοῦ δέρματος φαίνῃ, ὡς ἐκ παλαιῶν ἐτῶν εἰ γεγυμνασμένος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ψευδομένων ἀνδρῶν ἔλεγχος τὰ πράγματα γίνεται.

a Πράγματα, vel ῥήματα verba.

IX.

ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΕΣ, καὶ ΠΕΡΔΙΞ.

Ἀλεκτρυόνας τὶς ἔχων ἐπὶ τῆς οἰκίας, πρίάμενος καὶ Πέρδικα, σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεσθαι. τῶν δὲ τυπτόντων αὐτὸν, καὶ ἀπελαυνόντων, ἐκεῖνος ἤθυμει σφόδρα, νομίζων, ὡς ἀλλόφυλος ταῦτα πάσχειν ὑπὸ τῶν Ἀλεκτρυόνων, ὡς δὲ μετὰ μικρὸν καὶ ἐκείνους ἐώρακε μαχομένους, καὶ ἀλλήλους πατοῦντας, τῆς λύπης ἀπολυθεὶς εἶπεν, Ἀλλ' ἔγωγε ἀπὸ τε τῶν ἐμῶν λυπήσομαι, ὁρῶν καὶ αὐτοὺς μαχομένους ἀλλήλοις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι ῥᾳδίως φέρουσι τὰς παρὰ τῶν ἀλλοτρίων ὕβρεις, ὅταν αὐτοὺς

αὐτοὺς ἴδωσι μηδὲ τῶν [c] οἰκείων ἀπεχομένους.

[a] Subaudi χρόνον.
[b] Subaudi χρόνῳ ὄντος.
[c] Subaudi φίλων, vel χρημάτων.

X.

ΑΛΩΠΗΞ.

Ἀλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθοῦσα ὑποκριτοῦ, καὶ ἕκαστα τῶν αὐλοῦ σκευῶν διερευνωμένη, εὗρε καὶ κεφαλὴν [a] μορμολυκίου εὐφυῶς καταστευασμένην, ἣν καὶ ἀναλαβοῦσα ταῖς χέρσὶν, ἔφη, Ὦ οἵα κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ [b] μῦθος πρὸς ἄνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῷ σώματι, κατὰ δὲ ψυχὴν ἀλογίστους.

[a] Melius μορμολυκείου.
[b] Subaudi πέπλασται, *ficta fuit*, vel γέγραπται, *scripta fuit*.

XI.

ΑΝΘΡΑΚΕΥΣ, καὶ ΓΝΑΦΕΥΣ.

Ἀνθρακεὺς ἐπί τινος οἰκῶν οἰκίας, ἠξίου καὶ Γναφέα παραγενόμενον αὐτῷ συνοικῆσαι. Ὁ δὲ Γναφεὺς ὑπολαβὼν ἔφη, Ἀλλ' οὐκ ἂν τοῦτο δυναίμην ἔγωγε πρᾶξαι· δέδια γὰρ,

γὰρ, μήπως ἅπερ ἐγὼ λευκαίνω, αὐτὸς ἀσβόλης πληροῖς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον, ἀκοινώνητον.

XII.

ΑΛΙΕΙΣ.

Ἁλιεὶς εἶλκον σαγήνην, βαρείας δὲ αὐτῆς οὔσης, ἔχαιρον, καὶ ἐσκιρτῶν, πολλὴν εἶναι τὴν ἄγραν νομίζοντες· ὡς δ' ἐπὶ τῆς ἠιόνος ταύτην ἑλκύσαντες, τῶν μὲν ἰχθύων εὗρον ὀλίγους, λίθον δ' ἐν αὐτῇ πολλὴν ἐγένετο, ἀθυμεῖν ἤρξαντο, καὶ ἀλύειν [a] ἐπὶ τοσοῦτον ἐπὶ τῇ τῶν ἰχθύων ὀλιγότητι, ὅσον, ὅτι καὶ τἀναντία προϋπειλήφασιν. Εἷς δέ τις ἐν αὐταῖς πρεσβύτερος εἶπε, Μὴ ἀχθώμεθα, ὦ ἑταῖροι· τῇ γὰρ ἡδονῇ, ὡς ἔοικεν, ἀδελφή ἐστιν ἡ λύπη. καὶ ἡμᾶς ἴσως ἔδει [b] τοσαῦτα προηδυνθέντας, πάντως τι καὶ λυπηθῆναι.

a Εἰς τοσοῦτον μέτρον, *in talem modum.*
b Εἰς τοσαῦτα μέτρα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἃ δεῖ λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς ἀποτυχίαις.

XIII.

XIII.

ΚΟΜΠΑΣΤΗΣ.

Ἀνήρ τις ἀποδημήσας, εἶτα δὲ πάλιν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἐπανελθών, βίλλά τε πολλὰ ἐν διαφόροις ὑνδραγαθηκέναι χώραις ἐκόμπαζε, καὶ δὴ κἀν τῇ [a] Ῥόδῳ πεπηδηκέναι πήδημα, οἷον οὐδεὶς [b] τῶν ἐπ' αὐτοῦ δυνατὸς ἂν εἴη πηδῆσαι· πρὸς τοῦτο δὲ καὶ μάρτυρας τοὺς ἐκεῖ παρόντας ἔλεγεν ἔχειν. τῶν δὲ παρόντων τις ὑπολαβὼν, ἔφη, Ὦ οὗτος, εἰ ἀληθὲς [c] τοῦτ' ἔστιν, οὐδὲν δεῖ σοὶ μαρτύρων· Ἰδοὺ Ῥόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πήδημα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ἡ τοῦ πράγματος ἀπόδειξις ᾖ, πᾶς λόγος περιττός ἐστιν.

[a] Insula in Mari Mediterraneo ex adverso oræ Ægyptiæ.

[b] Integra phrasis est, τῶν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου ὄντων, *eorum, qui in eo loco erant.*

[c] Subaudi ῥῆμα, *dictum.*

XIV.

ΑΔΥΝΑΤΑ.

ΕΠΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΟΣ.

Ἀνὴρ πένης νοςῶν, καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπειδὴ πρὸς τῶν ἰατρῶν ἀπεγνώσθη,

νώσθη, τῶν θεῶν ἐδέετο, [a] ὡς εἰ τὴν ὑγίειαν αὐτῷ πάλιν ἐπανελθεῖν ποιήσειαν, ἕκαστον βόας αὐτοῖς προσοίσειν ὑπισχνούμενος εἰς θυσίαν. Τῆς δὲ γυναικὸς αὐτῦ φυομένης, Καὶ σῦ σοι [b] ταῦτα, ἢν ὑγιαίνῃς, ἐκεῖνος ἔφη, οἴει γὰρ ἀναςῆναί με ἐντεῦθεν, ἵν' οἱ θεοὶ ταῦτά με ἀπαιτήσωσιν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥᾳδίως κατεπαγγέλλονται, ἅπερ τελέσαι ἔργῳ ἀδύνατα προσδοκῶσι.

a Particula ὡς delenda videtur.
b Subauditur ἔσαι, erunt.

XV.

ΚΑΚΟΠΡΑΓΜΩΝ.

Ἀνὴρ κακοπράγμων εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ἦκεν Ἀπόλλωνα, πειράσαι τῦτον βυλόμενος. Καὶ δὴ λαβὼν τρυθίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τῦτο τῇ ἐσθῆτι σκεπάσας, ἔῃ τὲ τῦ τρίποδος ἔγγισα, καὶ ἤρετο τὸν θεὸν, λέγων, Ἄπολλον, ὃ μετὰ χεῖρας φέρω, πότερον ἔμψυχόν ἐςὶν, ἢ ἄψυχον; βυλόμενος [a] ὡς εἰ μὲν ἄψυχον εἴποι, ζῶν ἀναδείξαι τὸ τρυθίον· εἰ δ' ἔμψυχον, εὐθὺς ἀποπνίξας νεκρὸν ἐκεῖνο προσενεγκεῖν. Ὁ δέ γε θεὸς τὴν κακότεχνον αὐτῦ γνῶς

ἐπίνοιαν,

ἐπίνοιαν, εἶπεν, Ὁπότερον, ὦ ἄνδρες, βέλει ποιῆσαι, ποίησον· παρά σοι κεῖται γὰρ τοῦτο πράξαι, ἢ τοι ζῶν, ὃ κατέχεις, ἢ νεκρὸν ὑποδείξαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ [c] θεῖον ἀπαραλόγιστον, καὶ ἀλάθητον.

a Delphi Urbs Phocidis erat prope Parnassum montem oraculo Apollinis clarissima.

b Particula ὡς delenda videtur.

c Subauditur χρῆμα· θεῖον χρῆμα, *quod divinum est*, scilicet *Deus*.

XVI.

Ἁ Λ Ι Ε Ι͂ Σ.

Ἁλιεῖς ἐξελθόντες εἰς ἄγραν, ἐπειδὴ πολὺν χρόνον ταλαιπωρήσαντες οὐδὲν εἷλον, σφόδρα τε ἠθύμουν, καὶ ἀναχωρῆσαι παρεσκευάζοντο. Εὐθὺς δὲ θύννος, ὑπὸ τῶν μεγίστων διωκόμενος ἰχθύων, εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσήλατο, οἱ δὲ τοῦτον λαβόντες, μεθ' ἡδονῆς ἀνεχώρησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις, ἃ μὴ τέχνη παρέσχε, ταῦτα τύχη ἐδωρήσατο.

XVII.

XVII.

ΦΕΝΑΞ.

Ἀνὴρ πένης νοσῶν ηὔξατο τοῖς θεοῖς, εἰ διασωθείη, βοῦς ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσοίσειν· οἱ δὲ θεοὶ πειρᾶσαι τοῦτον βουλόμενοι, τὸ πάθος ἀπήλλαξαν. Ὁ δὲ ἀναρᾶς, ἐπειδὴ βοῶν ἠπόρει, σεατίνους βοῦς ἑκατὸν πλάσας ἐπὶ τῆ βωμῆ θεὶς ὁλοκαύτωσεν. Οἱ δὲ θεοὶ βουλόμενοι αὐτὸν ἀμύνασθαι, [a] ὄναρ ἐπισάντες αὐτῷ, εἶπον, Ἄπελθε εἰς τὸν αἰγιαλὸν εἰς τόνδε τὸν τόπον· ἐκεῖ δὲ [b] Ἀττικας χιλίας εὑρήσεις· ἐκεῖνος δὲ διϋπνισθεὶς σὺν ἡδονῇ, καὶ σπουδῇ πρὸς τὸν ὑποδειχθέντα τόπον ἀφίκετο, τὸ χρυσίον διερευνῶν. Ἐκεῖ δὲ δὴ πειρατᾶις περιτυχὼν, ὑπ' αὐτῶν συνελήφθη· [c] ἁλὺς δὲ ἤδη ἀφεθῆναι τῶν πειρατῶν ἐδέετο, χίλια χρυσίου τάλαντα δώσειν αὐτοῖς ὑπισχνούμενος, ὡς δὲ οὐκ ἐπισεύετο, ἀπαχθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἀπεμπωληθη χιλίων δραχμῶν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ψευδέσι τῶν ἀνθρώπων ἐχθραίνει τὸ θεῖον.

a Subauditur κατὰ.
b Subauditur δραχμάς.
c Ἁλὺς *captus*, passive, ut sæpe, usurpatur.

XVIII.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Βάτραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο· θέρους δὲ ξηρανθείσης τῆς λίμνης, ἐκείνην καταλιπόντες ἐπεζήτουν ἑτέραν· καὶ δὴ βαθεῖ ὠρίετυχον φρέατι, ὅπερ ἰδὼν ἄτερος θατέρῳ φησὶ, Συγκατέλθωμεν, ὦ ἕτος, εἰς τόδε τὸ φρέαρ. Ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπεν, Ἂν ἓν καὶ τὸ ἐνθάδε [a] ὕδωρ ξηρανθῇ, πῶς ἀναβησόμεθα;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἃ δεῖ ἀπερισκέπτως ὡροσίεναι τοῖς πράγμασιν.

[a] Subauditur ὂν, quæ est.

XIX.

ΓΕΡΩΝ, καὶ ΘΑΝΑΤΟΣ.

Γέρων ποτὲ ξύλα τεμὼν ἐξ ὄρους, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων αἰράμενος, ἐπειδὴ πολλὴν ὁδὸν, ἐπηχθισμένος, ἐβάδισεν, ἀπειρηκὼς ἀπέθετό τε τὰ ξύλα, καὶ τὸν θάνατον ἐλθεῖν ἐπεκαλεῖτο, τῷ δὲ θανάτῳ εὐθὺς ἐπιφάντος, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένῳ, δι' ἣν αὐτὸν [a] καλοίη, ὁ Γέρων ἔφη, Ἵνα τὸν φόρτον τοῦτον ἄρας ἐπιθῇς μοί.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος ὢν, κἂν μυρίοις κινδύνοις περιπέσῃ, δοκῇ θάνατον ἐπιθυμεῖν, ὅμως τὸ ζῆν πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου αἱρεῖται.

a Καλόιη Atticè pro καλοῖ.

XX.

ΓΡΑΥΣ, καὶ ΙΑΤΡΟΣ.

Γυνὴ Γραῦς ἀλγοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰσκαλεῖταί τινα τῶν ἰατρῶν ἐπὶ μισθῷ, συμφωνήσασα, [a] ὡς εἰ μὲν θεραπεύσειεν αὐτὴν, τὸν ὁμολογηθέντα μισθὸν αὐτῷ δώσειν· εἰ δὲ μὴ, μηδὲν δώσειν· ἐνεχείρησε μὲν οὖν ὁ Ἰατρὸς τῇ θεραπείᾳ· καθ' [b] ἡμέραν δὲ φοιτῶν [c] ὡς τὴν πρεσβύτιν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῇ χρίων, ἐκείνης μηδαμῶς ἀναβλέπειν ἐχούσης τὴν ὥραν ἐκείνην, ὑπὸ τοῦ χρίσματος, αὐτὸς ἔν τι τῶν τῆς οἰκίας σκευῶν ὑφαιρούμενος ὁσημέραι, ἀπῄει· ἡ μὲν οὖν Γραῦς τὴν ἑαυτῆς περιουσίαν ἑώρα καθ' [d] ἑκάστην ἐλαττουμένην ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς καὶ [e] τέλος [f] παντάπασιν αὐτὴ θεραπευθείσῃ μηδὲν ὑπολειφθῆναι· τοῦ δ' Ἰατροῦ τοὺς συμφωνηθέντας μισθοὺς αὐτὴν ἀπαιτοῦντος, ὡς καθαρῶς βλέπουσαν ἤδη, καὶ τοὺς μάρτυρας παραγαγόντος, Μᾶλλον μὲν οὖν, εἶπεν ἐκείνη,

τὰ νῦν ἐδοτιῶν βλέπω. Ηνίκα μὲν γὰρ τὺς ὀφθαλμὺς ἐνόσουν, πολλὰ τῶν [e] ἐμῶν κατὰ τὴν ἐμαυτῆς ἔβλεπον οἰκίαν, νῦν δ', ὅτε μὲ φὺ βλέπειν φῂς, ἐδοτιῶν ἐκείνων ὁρῶ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων ἐξ ὧν πράττυσι, [h] λανθάνυσι καθ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ἐπισπώμενοι.

a Particula ὡς delenda videtur.
b Ante ἡμέραν subauditur ἑκάστην, unoquoque.
c Ὡς Atticè pro πρὸς legitur, et εἰς.
d Subaudi ἡμέραν.
e Subauditur κατὰ.
f Subaudi τρόπους.
g Subaudi χρημάτων.
h Λανθάνουσιν ἐπισπώμενοι, *fallunt seipsos*, vel *latent seipsos afferentes*, vel *clam se sibi ipsis afferunt*, vel *negligunt sibi ipsis afferre*.

XXI.

ΓΕΩΡΓΟ῀Σ, καὶ ΠΑΙ῀ΔΕΣ αὐτοῦ.

Γεωργός τις μέλλων καταλύειν τὸν βίον, καὶ βυλόμενος τὺς ἑαυτοῦ Παῖδας πεῖραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτὺς ἔφη, Παῖδες ἐμοὶ, ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν βίον ὑπέξειμι, ὑμεῖς δ', ἅπερ ἐν τῇ ἀμπέλῳ μοι κέκρυπται, ζητήσαντες εὑρήσετε [a] πάντα· οἱ

οἱ μὲν ὧν οἰηθέντες θησαυρὸν ἐκεῖ ᾧ κατορωρύχθαι, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπέλου γῆν, μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ πατρὸς, κατέσκαψαν, καὶ θησαυρῷ μὲν οὐ περιέτυχον, ἡ δὲ ἄμπελος καλῶς σκαφεῖσα, πολλαπλασίονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος θησαυρός ἐστι τοῖς ἀνθρώποις.

[a] Χρήματα subauditur.

XXII.

ΔΕΣΠΟΤΗΣ, καὶ ΚΥΝΕΣ.

Ἀνήρ τις ὑπὸ χειμῶνος ἐν τῷ αὐτοῦ προαστείῳ ἀπολη φθεὶς, πρῶτα μὲν τὰ πρόβατα κατέφαγεν, εἶτα τὰς αἶγας, τῷ δὲ χειμῶνος ἐπικρατοῦντος, καὶ τοὺς ἐργάτας βοῦς σφάξας ἐθοινήσατο· οἱ δὲ Κύνες ταῦτα ἰδόντες, διελέχθησαν πρὸς ἀλλήλους, φεύγωμεν ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐντεῦθεν. Εἰ γὰρ τῶν ἐργατῶν βοῶν ὁ δεσπότης ἡμῶν οὐκ ἐφείσατο, πῶς ἡμῶν φείσεται;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς μάλιστα φεύγειν,

γειν, καὶ φυλάττεσθαι χρὴ, οἵτινες ὐδὲ τῶν φιλείων ἀπέχονται.

[a] Subaudi χρημάτων, vel φίλων, amicis, aut aliquid tale.

XXIII.

ΓΥΝῊ, καὶ Ὄ ΡΝΙΣ.

Γυνὴ χήρα τὶς Ὄρνιν εἶχεν, καθ' ἑκάςην ἡμέραν ὠὸν αὐτῇ τίκτυσαν· νομίσασα δὲ, ὡς, εἰ πλείυς τῇ ὄρνιθι κριθὰς παραβάλλοι, δὶς τέξεται τῆς ἡμέρας, τῦτο πεποίηκεν· ἡ δ' Ὄρνις, πιμελὴς γενομένη, ὐδ' ἅπαξ τῆς ἡμέρας τεκεῖν ἠδύνατο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ διὰ πλεονεξίαν τῶν [a] πλειόνων ἐπιθυμῦντες, καὶ τὰ παρόντα ἀποβάλλυσι.

[a] Subaudi χρημάτων.

XXIV.

ΚΥΝΟ' ΔΗΚΤΟΣ.

Δηχθείς τις ὑπὸ κυνὸς, τὸν ἰασόμενον περιήει ζητῶν. Ἐντυχὼν δέ τις αὐτῷ, καὶ γνὺς, ὃ ζητεῖ, Ὦ ἄτος, εἶπεν, εἰ σώζεσθαι βύλει, λαβὼν ἄρτον, καὶ τύτῳ τὸ αἷμα τῆς πληγῆς

πληγῆς ἐκμάξας, τῷ δακόντι κυνὶ φαγεῖν ἐπίδος· κἀκεῖνος γελάσας ἔφη, Ἀλλ', εἰ τοῦτο ποιήσω, δεῖ με ὑπὸ πάντων τῶν [a] ἐν τῇ πόλει κυνῶν δηχθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ εὐεργετούμενοι, μᾶλλον ἀδικεῖν παροξύνονται.

[a] Subaudi ὄντων, *qui sunt.*

XXV.

ΝΕΑΝΙΣΚΟΙ, καὶ ΜΑΓΕΙΡΟΣ.

Δύο Νεανίσκοι Μαγείρῳ παρεκάθηντο, καὶ δὴ τοῦ Μαγείρου περί τι τῶν οἰκείων ἔργων ἀσχολουμένου, ἄτερος τούτων μέρος τι τῶν κρεῶν ὑφελόμενος εἰς τὸν θατέρου κάθηκε κόλπον· ἐπισραφέντος δὲ τοῦ Μαγείρου, καὶ τὸ κρέας ἐπιζητοῦντος, ὁ μὲν εἰληφὼς ὤμνυε μὴ ἔχειν· ὁ δὲ ἔχων, μὴ εἰληφέναι· ὁ δὲ Μάγειρος αἰσθόμενος τὴν κακουργίαν αὐτῶν, εἶπεν, Ἀλλὰ κἂν ἐμὲ λάθητε, τόν γ' ἐπιορκούμενον Θεὸν ἕξουσι λήσεσθε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κἂν ἄνθρωπους ἐπιορκοῦντες λάθωμεν, ἀλλὰ τόν γε Θεὸν οὐ λήσομεν.

XXVI.

XXVI.

Ἔχθροί.

Δύο τινὲς ἀλλήλοις ἐχθραίνοντες ἐπὶ τῆς αὐτῆς νεὼς ἔπλεον· ὧν ἄτερος μὲν ἐπὶ τῆς πρύμνης, ἄτερος δὲ ἐπὶ τῆς πρώρας ἐκάθητο· χειμῶνος δὲ ἐπιγενομένου, καὶ τῆς νεὼς μελλούσης ἤδη καταποντίζεσθαι, ὁ [a] ἐπὶ τῆς πρύμνης τὸν κυβερνήτην ἤρετο, πότερον τῶν μερῶν τοῦ πλοίου πρότερον μέλλει καταβαπτίζεσθαι· τοῦ δὲ τὴν πρώραν εἰπόντος, Ἀλλ' ἔμοιγε οὐκ ἔστι [b] λυπηρὸν, εἶπεν, ὁ θάνατος, εἴγε ὁρᾷν μέλλω πρὸ ἐμοῦ τὸν ἐχθρὸν ἀποθνήσκοντα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων [c] οὐδὲν τῆς ἑαυτῶν βλάβης φροντίζουσιν, εἰ τοὺς ἐχθροὺς μόνον εἴδωσι πρὸ αὐτῶν κακουμένους.

a Subaudi καθήμενος, *sedens.*
b Subaudi πρᾶγμα, *rem.*
c Exple κατὰ πρᾶγμα οὐδὲν, *nullâ ratione.*

XXVII.

Αἴλουρος, καὶ Μύες.

Ἐν οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν Μυῶν ὄντων, Αἴλουρος τοῦτο γνοὺς ἦκεν ἐνταῦθα, καὶ [a] καθέκαστον

θέκαςον αὐτῶν συλλαμβάνων κατήσθιεν, οἱ δὲ καθ' [b] ἑκάςην ἑαυτὺς ἀναλισκομένους ὁρῶντες, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους, μηκέτι κάτω κατέλθωμεν, ἵνα μὴ [c] παντάπασιν ἀπολώμεθα, τῦ γὰρ Αἰλύρυ μὴ δυναμένυ δεῦρο ἐξικνεῖσθαι, ἡμεῖς σωθησόμεθα. Ὁ δὲ Αἴλυρος, μηκέτι τῶν Μυῶν κατιόντων, ἔγνω δι' ἐπινοίας αὐτὺς σοφιζόμενος ἐκκαλέσασθαι, καὶ δὴ ἀπὸ παττάλυ τινὸς ἀναβὰς ἑαυτὸν ἀπηώρησε, καὶ προσεποιεῖτο νεκρὸν εἶναι. Τῶν δὲ Μυῶν τις παρακύψας, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη, Ὦ ἔτος, κἂν θύλαξ γένῃ, ὐ προσελεύσομαί σοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν τῆς ἐνίων μοχθηρίας πειραθῶσιν, ὐκέτι αὐτῶν ἐξαπατῶνται ταῖς ὑποκρίσεσιν.

[b] Subaudi μῦν, *murem*.
[c] Subaudi ἡμέραν.
Subaudiri videtur τρόπους, *omnibus modis*.

XXVIII.

Ἀλώπηξ, καὶ Πίθηκος.

Ἐν συνόδῳ ποτὲ τῶν ἀλόγων ζώων ὠρχήσατο Πίθηκος· καὶ εὐδοκιμήσας, βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν [a] ἐχειροτονήθη. Ἀλώπηξ δ' αὐτῷ

αὐτῷ φθονήσασα, ὡς ἔν τινι παγίδι κρέας ἐθεάσατο, τὸν Πίθηκον λαβεῖν ἐντεῦθεν ἤγαγεν, ὡς εὕροι μὲν αὐτὴ, λέγουσα, θησαυρὸν τοῦτον, μὴ μέντοι καὶ χρήσασθαι αὐτῷ· τῷ βασιλεῖ γὰρ τοῦτον ὁ νόμος δίδωσι· καὶ προὔτρέπετο αὐτὸν, [b] ὅτε δὲ βασιλέα, τὸν θησαυρὸν ἀπελέσθαι· ὁ δ' ἀπερισκέπτως προσελθὼν, καὶ σύλληφθεὶς ὑπὸ τῆς παγίδος, ὡς ἐξαπατήσασαν, ἐμέμφετο τὴν Ἀλώπεκα, ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν, ὦ Πίθηκε, τοιαύτην σὺ μωρίαν ἔχων, τῶν ἀλόγων βασιλεύσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πράξεσί τισιν ἀπερισκέπτως ἐπιχειροῦντες δυσυχήμασι περιπίπτουσι.

[a] Ἐχειροτονήθη propriè significat protensarum manuum suffragiis electus est.

[b] Subaudi ὄντα, *ut qui Rex esset.*

XXIX.

ΘΥΝΝΟΣ, καὶ ΔΕΛΦΙΝ.

Θύννος διωκόμενος ὑπὸ Δελφῖνος, καὶ πολλῷ τῷ ῥοίζῳ φερόμενος, ἐπειδὴ καταλαμβάνεσθαι ἔμελλεν, ἔλαθεν ὑπὸ σφοδρᾶς ῥύμης ἐκπεσὼν εἰς τινα νῆσον, ὑπὸ δὲ τῆς ὁμοίας ῥύμης καὶ ὁ Δελφὶν αὐτῷ συνεξώκειλεν· ὁ δὲ

Θύννος

Θύννος ἐπισραφεὶς, καὶ λειποψυχῆντα τὸν Δελφῖνα ἑωρακὼς, εἶπεν, Οὐκ ἔτι μοὶ ὁ θάνατος λυπηρὸς, ὁρῶντι τὸν αἴτιον γεγονότα μοὶ τύτε, σὺν ἐμοὶ ἀποθνήσκοντα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ῥᾳδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φέρυσι, τὺς τύτων αἰτίυς δυσυχῆντας ὁρῶντες.

XXX.

ΙΑΤΡΟΣ, καὶ ΝΟΣΩΝ.

Ἰατρὸς νοσῆντα ἐθεράπευε· τῦ δὲ νοσῆντος ἀποθανόντος, ἐκεῖνος πρὸς τὺς ἐκκομίζοντας ἔλεγεν, Οὗτος ὁ ἄνθρωπος, εἰ οἶνε ἀπείχετο, καὶ κλυσρῆσιν ἐχρῆτο, ὐκ ἂν ἐτεθνήκει. Τῶν δὲ παρόντων ὑπολαβών τις, ἔφη, Βέλτισε, ὐκ ἔδει σε [a] ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε μηδὲν ὄφελός ἐσιν, ἀλλὰ τότε παραινεῖν, ὅτε τύτοις χρῆσθαι ἠδύναλο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τὺς φίλυς ἐν καιρῷ ἀνάγκης τὰς βοηθείας παρέχειν, καὶ μὴ, μελὰ τὴν τῶν πραγμάτων ἀπόγνωσιν, καλειρωνεύεσθαι.

[a] Subaudi ῥήματα, *verba*.

XXXI.

Ἰξευτὴς, καὶ Ἔχις.

Ἰξευτὴς, ἰξὸν ἀναλαβὼν, καὶ καλάμους, πρὸς ἄγραν ἐξῆλθεν. Ἰδὼν δὲ κιχλὰν ἐφ' ὑψηλῇ δένδρῳ καθεζομένην, καὶ τὸς καλάμους ἀλλήλοις ἐπὶ μῆκος συνάψας, ἄνω πρὸς αὐτὴν, συλλαβεῖν βυλομένος, ἀφεώρα. Καὶ δὴ λαθὼν, Ἔχιν κοιμωμένην ὑπὸ πόδας ἐπάτησε. Τῆς δ' ὀργισθείσης, καὶ δακούσης αὐτὸν, ἐκεῖνος ἤδη λειποψυχῶν ἔλεγε, Δύσηνος ἐγὼ, ἕτερον γὰρ θηρεῦσαι βυλόμενος, αὐτὸς ὑφ' ἑτέρυ ἠγρεύθην εἰς θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς [a] πέλας ἐπιβυλεύονλες, λανθάνυσι πολλάκις ὑφ' ἑτέρων τᾶτ' αὐτὸ πάσχονλες.

a Subaudi ἀνθρώποις ὄσι, *hominibus, qui sunt prope.*

XXXII.

Κύων, καὶ Μάγειρος.

Κύων εἰσπηδήσας εἰς μαγειρεῖον, καὶ τῷ Μαγείρῳ ἀσχολυμένῳ, καρδίαν ἁρπάσας ἔφυγεν. Ὁ δὲ Μάγειρος, ἐπισραφεὶς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγονλα, εἶπεν, Ὦ ὗτος, ἴσθι, ὡς, ὅπερ

περ ἂν ᾖς, φυλάξομαί σε· ὃ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν ἔδωκας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

XXXIII.

ΚΥΩΝ, καὶ ΛΥΚΟΣ.

Κύων πρὸ ἐπαύλεώς τινος ἐκάθευδε. Λύκου δ' ἐπιδραμόντος, καὶ βρῶμα μέλλοντος θήσειν αὐτὸν, ἐδεῖτο μὴ νῦν αὐτὸν καταθῦσαι. Νῦν μὲν γάρ, φησι, λεπτός εἰμι καὶ ἰσχνός· ἂν δὲ [a] μικρὸν ἀναμείνῃς, μέλλουσιν οἱ ἐμοὶ δεσπόται ποιήσειν γάμους, κἀγὼ τηνικαῦτα πολλὰ φαγὼν, πιμελέστερος ἔσομαι, καὶ σοι ἡδύτερον βρῶμα γενήσομαι. Ὁ μὲν οὖν Λύκος πεισθεὶς ἀπῆλθε. Μεθ' ἡμέρας δ' ἐπανελθὼν, εὗρεν ἄνω ἐπὶ τοῦ δώματος τὸν Κύνα καθεύδοντα, καὶ σὰς κάτωθεν πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλει, ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῶν συνθηκῶν. Καὶ ὁ Κύων, Ἀλλ', ὦ Λύκε, εἰ [b] τὸ ἀπὸ τοῦδε πρὸ τῆς ἐπαύλεώς με ἴδοις καθεύδοντα, μηκέτι γάμους ἀναμείνῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν περί τι κινδυνεύσαντες σωθῶσι, διὰ βίε τῦτο φυλάττονται.

a Χρόνον, *tempus*, ſubauditur.

b Sententia ſic explenda videtur, κατὰ τὸ πρᾶγμα τὸ ἀπὸ τῦδε χρόνε μέλλον ἔσεσθαι, *ſecundum id, quod poſthac eventurum eſt.*

XXXIV.

ΚΥΩΝ, καὶ ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

Κύων καὶ Ἀλεκτρυὼν ἑταιρείαν ποιησάμενοι, ὥδευον. Ἑσπέρας δὲ καταλαβούσης, ὁ μὲν Ἀλεκτρυὼν ἐπὶ δένδρε ἐκάθευδεν ἀναβάς, ὁ δὲ Κύων πρὸς τῇ ῥίζῃ τῦ δένδρε κοίλωμα ἔχοντος. Τῦ δὲ Ἀλεκτρυόνος κατὰ τὸ [a] εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσαντος, Ἀλώπηξ ἀκύσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε, καὶ ϛᾶσα κάτωθεν, πρὸς ἑαυτὴν καλεῖν ἠξίε, ἐπιθυμεῖν γὰρ ἀγαθὴν ἔτω φωνὴν ζῶον ἔχον ἀσπάσασθαι. Τῦ δὲ εἰπόντος τὸν θυρωρὸν πρότερον διϋπνίσαι ὑπὸ τὴν ῥίζαν καθεύδοντα, ὡς, ἐκείνε ἀνοίξαντος, καταβῆναι, κἀκείνης ζητήσης αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ Κύων αἴφνης πηδήσας αὐτὴν διεσπάραξεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων

θρώπων τὰς ἐχθρὰς ἐπελθόντας, πρὸς ἰσχυροτέρας πέμπεσι [b] παραλογιζόμενοι.

[a] Participium præteriti medii ponitur pro ſubſtantivo ἔθος, *mos* : ἔργον verò, *opus*, ſubaudiri videtur.

[b] Παραλογιζόμενοι, *falſis argumentis decipientes.*

XXXV.

ΛΕΩΝ, καὶ ΒΑΤΡΑΧΟΣ.

Λέων ἀκέσας ποτὲ Βατράχου [a] μέγα βοῶντος, ἐπεστράφη πρὸς τὴν φωνὴν, οἰόμενος μέγα τι ζῶον εἶναι· προσμείνας δὲ [b] μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐτὸν προελθόντα τῆς λίμνης, προσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν, πρὸ τῆς ὄψεως, δι' ἀκοῆς μόνης ταράττεσθαι.

[a] Κατὰ μέγα βόημα, *ſecundum magnum clamorem*, explendum videtur.

[b] Subaudi χρόνον, *tempus.*

XXXVI.

ΛΕΩΝ, καὶ ΟΝΟΣ, καὶ ΑΛΩΠΗΞ.

Λέων, καὶ Ὄνος, καὶ Ἀλώπηξ κοινωνίαν ποιησάμενοι, ἐξῆλθον πρὸς ἄγραν. Πολλῆς οὖν θήρας συλληφθείσης, προσέταξεν ὁ Λέων τῷ Ὄνῳ διελεῖν αὐτοῖς· ὁ δὲ τρεῖς μερίδας

δας ποιησάμενος ἐκ τῶν [a] ἴσων, ἐκλέξασθαι τούτους προὐτρέπετο. Καὶ ὁ Λέων θυμωθεὶς τὸν Ὄνον καθέφαγεν· εἶτα τῇ Ἀλώπεκι μερίζειν ἐκέλευσεν. Ἡ δ' εἰς μίαν μερίδα πάντα σωρεύσασα, ἑαυτῇ [b] βραχύ τι καθέλιπεν. Καὶ ὁ Λέων πρὸς αὐτὴν, Τίς σε, ὦ βελτίστη, διαιρεῖν οὕτως ἐδίδαξεν; Ἡ δ' εἶπεν, Ἡ τοῦ Ὄνου συμφορά.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονιστικοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις τὰ τῶν [c] πέλας δυστυχήματα.

[a] Μοιρῶν, *partibus*, subaudiri videtur.
[b] Subauditur μέρος, *partem*.
[c] Sic exple, τῶν ἀνθρώπων ὄντων πέλας, *hominum, qui sunt prope*.

XXXVII.

ΛΕΩΝ, καὶ ΑΡΚΤΟΣ.

Λέων, καὶ Ἄρκτος ὁμοῦ βουκόλῳ περιτυχόντες, περὶ τούτου ἐμάχοντο. Δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέντες, ὡς ἐκ τῆς πολλῆς μάχης καὶ σκοδινιάσαι, [a] ἀπαυδήσαντες ἔκειντο. Ἀλώπηξ δὲ κύκλῳ περιιοῦσα, πεπτωκότας αὐτοὺς ἰδοῦσα, καὶ τὸ βούκολον ἐν τῷ [b] μέσῳ κείμενον, [c] τοῦτο διὰ μέσου ἀμφοῖν διαδραμοῦσα,

δραμοῦσα, καὶ ἁρπάσασα, φεύγουσα ᾤχετο. Οἱ δὲ βλέποντες μὲν αὐτὴν, μὴ δυνάμενοι δὲ ἀναστῆναι, Δειλαιοι ἡμεῖς, εἶπον, ὅτι δι' Ἀλώπεκα ἐμοχθοῦμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, ἄλλων κοπιώντων, ἄλλοι κερδαίνουσι.

a Pugnâ renuntiatâ. Sic Theocritus, Id. 22. lin. 129.

b Μίσῳ ſubaudi τόπῳ, vel χώρῳ, *loco*.

c Τῦτο malè locari videtur, et participio ἁρπάσασα debere præfigi.

XXXVIII.

ΜΑΝΤΙΣ.

Μάντις ἐπ' ἀγορᾶς καθήμενος, διελέγετο. Ἐπισάντος δέ τινος αἴφνης, καὶ ἀπαγγείλαντος, ὡς αἱ τῆς οἰκίας αὐτοῦ θυρίδες ἀναπεπταμέναι τε πᾶσαι εἶεν, καὶ πάντα τὰ ἔνδον ἁφῃρημένα, ἀνεπήδησέ τε σεναξας, καὶ δρομαῖος ἦει· τρέχοντα δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, Ὦ οὗτος, εἶπεν, ὁ τἀλλότρια πράγματα προειδέναι ἐπαγγελλόμενος, τὰ σαυτοῦ οὐ προεμαντεύῃ;

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὺς τὸν μὲν ἑαυτῶν βίον φαύλως διοικοῦντας, τῶν δὲ μηδὲν αὐτοῖς προσηκόντων προνοεῖσθαι πειρωμένους.

XXXIX.

ΜΥΡΜΗΞ, καὶ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ.

Μύρμηξ διψήσας καλελθὼν εἰς πηγὴν, παρασυρεὶς ὑπὸ τοῦ ῥεύματος ἀπεπνίγετο. Περιστερὰ δὲ τοῦτο θεασαμένη, κλῶνα δένδρου περιελοῦσα, εἰς τὴν πηγὴν ἔῤῥιψεν, ἐφ' ᾧ καὶ καθίσας ὁ Μύρμηξ διεσῶθη. Ἰξευτὴς δέ τις μετὰ [a] τοῦτο τὺς καλάμους συνθεὶς ἐπὶ τὸ τὴν Περιστερὰν συλλαβεῖν ἦει, τοῦτο δ' ὁ Μύρμηξ ἑωρακὼς, τὸν τοῦ Ἰξευτοῦ πόδα ἔδακεν· ὁ δὲ ἀλγήσας, τούς τε καλάμους ἔῤῥιψε, καὶ τὴν Περιστερὰν αὐτίκα φυγεῖν ἐποίησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς εὐεργέταις χάριν ἀποδιδόναι.

a Subaudi πρᾶγμα, rem.

XL.

ΝΥΚΤΕΡΙΣ, καὶ ΒΑΤΟΣ, καὶ ΑΙΘΥΙΑ.

Νυκτερὶς, καὶ Βάτος, καὶ Αἴθυια ἑταιρείαν ποιησάμεναι, ἐμπορικὸν διέγνωσαν βίου ζῆν. Ἡ μὲν οὖν Νυκτερὶς ἀργύριον δανεισαμένη, καθῆκεν εἰς τὸ [a] μέσον· ἡ δὲ Βάτος ἐσθῆτα μεθ' ἑαυτῆς ἔλαβεν, ἡ δὲ Αἴθυια τρίτη χαλκὸν, καὶ ἀπέπλευσαν. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεὼς περιραπείσης, πάντα ἀπολέσαντες, αὐτοὶ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν. Ἐξ [b] ἐκείνου τοίνυν ἡ μὲν Αἴθυια τοῖς αἰγιαλοῖς ἀεὶ παρεδρεύει, μή ποτε τὸν χαλκὸν ἐκβάλλῃ ἡ θάλαττα· ἡ δὲ Νυκτερὶς τοὺς δανειστὰς φοβουμένη, τῆς μὲν ἡμέρας οὐ φαίνεται, νύκτωρ δ' ἐπὶ νομὴν ἔξεισιν. Ἡ δὲ Βάτος τῆς τῶν [c] παριόντων ἐσθῆτος ἐπιλαμβάνεται, εἴ ποτε τὴν οἰκείαν ἐπιγνοίη, ζητοῦσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι περὶ [d] ἃ σπουδάζομεν, τούτοις ἐς [e] ὕστερον περιπίπτομεν.

a Subauditur κέρδος, *lucrum*, vel ὄφελος, *utilitatem*.
b Subaudi χρόνῳ, *tempore*.
c Subauditur ὁδοιπόρων, *viatorum*.
d Subaudi πράγματα, *res*.
e Χρόνον, *tempus*, ſubauditur.

XLI.

XLI.

ΝΟΣΩΝ, καὶ ἸΑΤΡΟΎΣ.

Νοσῶν τὶς, καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ ἐρωτώμενος, ὅπως διετέθη; [a] Πλέον εἶπε τοῦ [b] δέοντος ἱδρωκέναι. Ὁ δὲ [c] ἀγαθὸν ἔφη τοῦτ' εἶναι. Ἐκ δευτέρου δὲ παρ' αὐτοῦ πάλιν ἐρωτηθεὶς, ὅπως ἔσχε, φρίκῃ συσχεθεὶς, εἶπε, σφοδρῶς διατετινάχθαι. Ὁ δὲ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἔφησεν εἶναι. Ἐκ δὲ τρίτων αὖθις ἐρωτηθεὶς, ὅπως διεγένετο, εἶπεν, ὑδέρῳ περιπεπλωκέναι. Ὁ δὲ καὶ τοῦτο πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἶναι. Εἶτα τῶν [d] οἰκείων τινὸς αὐτὸν ἐρωτήσαντος, Πῶς ἔχεις; Ἐγὼ, εἶπεν, ὦ ἔτος, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστα τῶν ἀνθρώπων δυσχεραίνομεν τὰς πρὸς χάριν ἀεὶ βουλομένους λέγειν.

a Εἰς πλέον μέτρον, *ad majorem modum.*
b Subaudi ἱδρῶτος, *ſudore.*
c Poſt ἀγαθὸν, ſubaudi σημεῖον, *ſignum.*
d Subaudi φίλων, *amicis*, vel δούλων, *ſervis*, vel συγγενῶν, *cognatis*, aut aliquid hujuſmodi.

XLII.

XLII.

ΞΥΛΕΥΌΜΕΝΟΣ, καὶ Ἑρμῆς.

Ξυλευόμενός τις παρὰ τῷ ποταμῷ τὸν οἰκεῖον ἀπέβαλε πέλεκυν. Ἀμηχανῶν τοίνυν, παρὰ τὴν ὄχθην καθίσας, ὠδύρετο. Ἑρμῆς δὲ μαθὼν τὴν αἰτίαν, καὶ οἰκτείρας τὸν ἄνθρωπον, καταδὺς εἰς τὸν ποταμὸν, χρυσῆν ἀνήνεγκε πέλεκυν, καὶ, εἰ ἔτός ἐστιν, ὃν ἀπώλεσεν, ἤρετο. Τοῦ δὲ μὴ τοῦτον εἶναι φαμένου, αὖθις καταβὰς ἀργυρᾶν ἀνεκόμισε. Τοῦ δὲ μήδε τοῦτον εἶναι τὸν οἰκεῖον εἰπόντος, ἐκ τρίτου καταβὰς, ἐκεῖνον τὸν οἰκεῖον ἀνήνεγκε. Τοῦ δὲ τοῦτον ἀληθῶς εἶναι τὸν ἀπολωλότα φαμένου, Ἑρμῆς ἀποδεξάμενος αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην, πάντας αὐτῷ ἐδωρήσατο. Ὁ δὲ παραγενόμενος, πάντα τοῖς ἑταίροις τὰ συμβάντα διεξελήλυθεν. Ὧν εἷς τις τὰ ἴσα διαπράξασθαι ἐβουλεύσατο, καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν ἐλθὼν, καὶ τὴν οἰκείαν ἀξίνην ἐξεπίτηδες ἀφεὶς εἰς τὸ ῥεῦμα, κλαίων ἐκάθητο. Ἐπιφανεὶς οὖν Ἑρμῆς καὶ κείνῳ, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τοῦ θρήνου, καταβὰς ὁμοίως χρυσῆν ἀξίνην ἐξήνεγκεν, καὶ ἤρετο, εἰ ταύτην ἀπέβαλε; τοῦ δὲ σὺν ἡδονῇ, καὶ, Ἀληθῶς ἥ δ' ἐστὶ, φήσαντος, μισήσας ὁ Θεὸς τὴν τοσαύτην ἀναίδειαν, ἃ μόνον ἐκείνην καλέσχεν, ἀλλ' ἃδὲ τὴν οἰκείαν ἀπέδωκεν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι [b] ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον συναίρεται [c] τοσοῦτον τοῖς ἀδίκοις ἐναντιοῦται.

a Subaudi χρόνῳ, *tempore.*

b Sententia explenda videtur εἰς ὅσον μέτρον, &c. εἰς τοσοῦτον μέτρον, &c. *ad quantam mensuram*, &c. *ad tantam*, &c.

c Subaudi χρῆμα, vel γένος, *genus divinum*, pro *Deo.*

XLIII.

Ὄνος, καὶ Κηπωρός.

Ὄνος ὑπηρετούμενος Κηπωρῷ, ἐπειδὴ [a] ὀλίγα μὲν ἤσθιε, [b] πλεῖστα δ' ἐμόχθει, ἠύξατο τῷ Διΐ, ὥστε τὸν Κηπωρὸν ἀπαλλαγεὶς, ἑτέρῳ ἀπεμπωληθῆναι δεσπότῃ. Τοῦ δὲ Διὸς ἐπανοῦσαντος καὶ κελεύσαντος αὐτὸν κεραμεῖ πραθῆναι, πάλιν ἐδυσφόρει, [c] πλέον, ἢ πρότερον, ἀχθοφορῶν, καὶ τὸν τε πηλὸν, καὶ τὰς κεράμους κομίζων. Πάλιν οὖν ἀμείψαι τὸν δεσπότην ἱκέτευε, ᾧ βυρσοδέψῃ ἀπεμπωλεῖται. Εἰς χείρονα τοίνυν τῶν προτέρων δεσπότην ἐμπεσὼν, καὶ ὁρῶν τὰ παρ' αὐτοῦ πραττόμενα, μετὰ γενναιμῶν ἔφη, Οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ, βέλτιον ἦν μοὶ, παρὰ τοῖς προτέροις δεσπόταις μένειν.

μένειν· οὗτος γὰρ, ὡς ὁρῶ, καὶ τὸ δέρμα μου κατεργάσεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα τοὺς πρότερους δεσπότας οἰκέται ποθοῦσιν, ὅταν τῶν δευτέρων λάβωσι πεῖραν.

a Βρώματα, *cibos*, ſubaudiri videtur.

b Exple κατὰ πλεῖστα μοχθήματα, vel ἔργα, *ſecundum plurimos labores*, vel *opera*.

c Κατὰ τὸ πλέον μέτρον, *ad majorem modum*.

XLIV.

Ὀρνιθοθήρας, καὶ Κορυδαλός.

Ὀρνιθοθήρας ὄρνισιν ἴσχη παγίδας, Κορυδαλὸς δὲ [a] τοιοῦτον πόρρωθεν ἰδὼν, ἐπυνθάνετο, τί ποτ' ἐργάζοιτο. Τοῦ δὲ πόλιν κτίζειν φαμένου, εἶτα δὲ πορρωτέρω ἀποχωρήσαντος, καὶ κρυβέντος, ὁ Κορυδαλὸς τοῖς τοῦ ἀνδρὸς λόγοις πιστεύσας, προσελθὼν εἰς τὸν βρόχον ἑάλω. Τοῦ δὲ [b] Ὀρνιθοθήρα ἐπιδραμόντος, ἐκεῖνος εἶπεν, Ὦ ἄτος, εἰ τοιαύτην πόλιν κτίσεις, ἆ [c] πολλὰς εὑρήσεις ἐνοικοῦντας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα οἰκαι,

καὶ πόλεις ἐρημῶνται, ὅταν οἱ προεσῶτες χαλεπαίνωσιν.

a Τῶτον, ſcribendum videtur.

b Pro ὀρνιθοθήρᾳ, ab ὀρνιθοθήρας. Hîc Genitivus in α proprie Doricus eſt: in his verò fabulis nullus eſt Doriſmo locus. Alii etiam ſubſtantivi ſunt in ας, qui formant genitivos in α, ut ὁ Βόρρας, gen. τῦ Βόρρα. ὁ πατρολοίας, *parricida*. τῦ πατρολοία, &c.

c Subaudi ἀνθρώπες, *homines*.

XLV.

Ὁ ΔΟΙΠΟΡΟΣ.

Ὁ Δοιπόρος πολλὴν ἀνύσας ὁδὸν, ἠύξατο, εἰ ἄρα εὑρήσει τὶ, τὸ a ἥμισυ τύτυ τῷ b Ἑρμεῖ ἀναθήσειν. Περιτυχὼν δὲ πήρᾳ μεξῇ φοινίκων, καὶ ἀμυγδάλων, καὶ ταύτην ἀνελόμενος, ἐκείνυς μὲν ἔφαγε. Τὰ δὲ τῶν φοινίκων ὀςᾶ, καὶ τὰ τῶν ἀμυγδάλων κελύφη ἐπί τινος ἀνέθηκε βωμῦ, φήσας, ἀπέχεις, ὦ Ἑρμῆ, τὴν εὐχὴν, τῦ γὰρ εὑρεθέντος c τὰ ἐκτὸς, καὶ ἐντὸς πρός σε διανενέμημαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος d πρὸς ἄνδρα φιλάργυρον, καὶ τὺς

τὲς Θεοὺς διὰ πλεονεξίαν καταισοφιζόμενον.

a Subaudi μέρος, *partem.*

b Si Ἑρμεῖ, non Ἑρμῆ vera lectio sit, Ἑρμῆς imparisyllabicè inflecti videtur, quod fieri potest; ut Ἄρης, *Mars*, utroque modo inflectitur. *Mercurius* verò hic nominatur, quia *lucro insperato* præsidebat; unde Ἑρμαῖον, scilicet κέρδος, *lucrum insperatum.*

c Exple, τὰ μέρη ἐκτὸς, καὶ ἐντὸς ὄντα, *partes, quæ extrà, et intrà sunt.*

d Subaudi ἐστὶ, *est*, vel γέγραπται, *scripta fuit*, vel πέπλασται, *ficta fuit.*

XLVI.

ΠΑΙΣ, καὶ ΜΗΤΗΡ.

ΠΑῖς ἐκ διδασκαλείκ τὴν τοῦ συμμαθητοῦ δέλτον κλέψας, ἤνεγκε τῇ Μητρί· τῆς δὲ μὴ ἐπιπληξάσης, μᾶλλον μὲν οὖν ἀποδεξαμένης, προϊὼν τοῖς χρόνοις ἤρξατο καὶ τὰ [a] μείζω κλέπτειν· [b] ἐπαυτοφώρῳ δέ ποτε λεφθεὶς, ἀπήγετο [c] τὴν πρὸς θάνατον· τῆς δὲ Μήτρὸς ἑπομένης, καὶ ὀλοφυρομένης, ἐκεῖνος τῶν δημίων ἐδεῖτο [d] βραχέα τινὰ τῇ Μητρὶ διαλεχθῆναι πρὸς οὖς. Τῆς δὲ ταχέως τῷ σώματι τοῦ Παιδὸς προσθείσης, ἐκεῖνος τὸ οὖς τοῖς ὀδοῦσι δακὼν ἀφείλετο. Τῆς δὲ Μητρὸς, καὶ τῶν ἄλλων καθηγορούντων, ὡς οὐ μόνον κέκλοφεν, ἀλλ' ἤδη καὶ εἰς τὴν Μητέρα ἠσέβηκεν, ἐκεῖνος εἶπεν, αὐτὴ γάρ μοι τῆς ἀπωλείας γέ-

γονεν αἴτιος· εἰ γὰρ, ὅτε τὴν δέλτον ἐκεκλόφειν, ἐπέπληξέ μοι, οὐκ ἂν, μέχρι [c] τούτων χωρήσας, νῦν ἠγόμην ἐπὶ τὸν θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν μὴ κατ' ἀρχὰς κολαζομένων ἐπὶ [f] μεῖζον αὐξάνει τὰ κακά.

[a] Subaudi χρέματα.

[b] Ἐπαυτοφώρῳ melius disjungi potest, ἐπ' αὐτοφώρῳ, *in ipso facto.*

[c] Explere potes, ἀνὰ τὴν ὁδὸν πρὸς θάνατον ἠγεμόνην, *per viam ad mortem ducentem.*

[d] Subaudi ῥήματα, *verba.*

[e] Subaudi κλεμμάτων, *furta.*

[f] Subaudiri videtur μέγεθος, *magnitudinem*, vel πλῆθος, *numerum.*

XLVII.

ΠΟΙΜΗΝ, καὶ ΘΑΛΑΣΣΑ.

Ποιμὴν ἐν παραθαλασσίῳ τόπῳ ποίμνιον νέμων, ἑωρακὼς γαληνιῶσαν τὴν Θάλατταν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι πρὸς ἐμπορίαν. Ἀπεμπωλήσας οὖν τὰ πρόβατα, καὶ φοινίκων βαλάνους πριάμενον, ἀνήχθη. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεὼς κινδυνευούσης βαπτίζεσθαι, πάντα τὸν φόρτον ἐκβαλὼν εἰς τὴν Θάλατταν, μόλις [g] κενῇ τῇ νηὶ διεσώθη.

Μετὰ

Μετὰ δ' ἡμέρας ὀκ ὀλίγας παριόντος τινὸς, καὶ τῆς Θαλάττης (ἔτυχε γὰρ αὐτὴ γαληνιῶσα) τὴν ἠρημίαν θαυμάζοντος, ὑπολαβὼν ἄτος εἶπε, φοινίκων αὖθις, ὡς ἔοικεν, ἐπιθυμεῖ, καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται ἡσυχάζουσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

a Subaudi ἐν, *in* vel σὺν, *cum*, quæ præpositio ſæpiſſimè non exprimitur. *Theoc.* Id. xxii. lin. 18.

XLVIII.

ΡΟΙΑ, καὶ ΜΗΛΕΑ.

Ῥοια, καὶ Μηλέα περὶ κάλλους ἤριζον· πολλῶν δ' ἀμφισβητήσεων [a] μεταξὺ γενομένων, βάτος ἐκ τοῦ [b] πλησίον ἀκούσασα φραγμοῦ, παυσώμεθα, εἶπεν, Ὦ φίλαι, πατὲ μαχόμεναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς τῶν ἀμεινόνων ϛάσεσι, καὶ οἱ [c] μηδενὸς ἄξιοι πειρῶνται εἶναι [d] τι.

a Subaudi αὐτῶν, *illos*, poſt μεταξύ.
Poſt πλησίον, ſubaudi ὄντός.
c Subaudi τιμήματος, *pretii*.
d Subaudiri videtur χρῆμα ἔνδοξον, *res præclara*.

XLIX.

Ἀ Σ Π Ά Λ Α Ξ.

Ὁ Ἀσπάλαξ τυφλὸν ζῶόν ἐσι· φησὶν ὅτι ποτὲ τῇ μητρὶ, συκαμινέαν, μῆτερ, ὁρῶ. Εἶτα αὖθίς φησι, λιβάνε ὀσμῆς πεπλήρωμαι· [a] κἀκτρίτε πάλιν, χαλκῆς, φησὶ, ψηφίδος κτύπον ἀκούω. Ἡ δὲ μήτηρ ὑπολαβοῦσα εἶπεν, Ὦ τέκνον, ὡς ἤδη καταμανθάνω, [b] ὄ μόνον ὄψεως ἐσέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὀσφρήσεως.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιον τῶν ἀλαζόνων τὰ [c] ἀδύνατα κατεπαγγέλλονται, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίσοις ἐλέγχονται.

[a] Subaudi χρόνε, κἀκτρίτε, pro καὶ ἐκ τρίτε.
[b] Ὄψεως, et ὀσφρήσεως, Attici sunt genitivi.
[c] Πράγματα, ut infra πράγμασι.

L.

Σ Φ Η̃ Κ Ε Σ, καὶ Π Έ Ρ Δ Ι Κ Ε Σ.

Σφῆκες, καὶ Πέρδικες δίψη συνεχόμενοι πρὸς γεωργὸν ἦλθον, παρ' αὐτῦ αἰτῦντες πιεῖν, ἐπαγγελλόμενοι ἀντὶ τῦ ὕδατος ταύτην τὴν χάριν ἀποδώσειν· οἱ μὲν Πέρδικες σκάπτειν τὰς ἀμπέλυς.

ἀμπέλους. Οἱ δὲ Σφῆκες, κύκλῳ περιῖόντες, τοῖς κέντροις ἀποσοβεῖν τὰς κλέπτας. Ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη, Ἀλλ' ἐμοιγὲ εἰσὶ δύο βόες, οἳ, μηδὲν ἐπαγγελλόμενοι, πάντα ποιοῦσιν. Ἀμεινον ἂν ἐν εἴη ἐκείνοις δοῦναι, ἢπερ ὑμῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος [a] πρὸς ἄνδρας ἐξώλεις, ὠφελεῖν μὲν ἐπαγγελλομένους, βλάπτοντας δὲ [b] μεγάλα.

a Subauditur ἐστὶ, *est*, vel γέγραπται, *scripta fuit*, ut ſuprà, fab. xlv.

b Integra phraſis videtur eſſe, κατὰ μέγαλα πήματα, *ſecundum magna damna.*

LI.

ΤΑὨΣ, καὶ ΚΟΛΟἸΟΣ.

Τῶν ὀρνίθων βελομένων ποιῆσαι βασιλέα, Ταὼς ἑαυτὸν ἠξίου διὰ τὸ κάλλος [a] χειροτονεῖν· αἱρεμένων δὲ τοῦτον πάντων, Κολοιὸς ὑπολαβὼν ἔφη, Ἀλλ' εἰ, σοῦ βασιλεύοντος, Ἀετὸς ἡμᾶς καταδιώκειν ἐπιχειρήσει, πῶς ἡμῖν ἐπαρκέσεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἄρχοντας οὐ διὰ κάλλος

κάλλος μόνον, ἀλλ' καὶ ῥώμην, καὶ φρόνησιν ἐκλέγεσθαι δεῖ.

a Manuum protenſarum ſuffragiis eligere, ut ſupra, fab. xxviii.

LII.

ΜΟΝΙΟ'Σ, καὶ 'ΑΛΩ'ΠΗΞ.

Μονιὸς ἄγριος ἐπί τινος ἑσὼς δένδρυ, τὺς ὀδόντας ἔθηγεν. Ἀλώπεκος δ' ἐρομένης τὴν αἰτίαν, [a] ὅτι, μηδεμιᾶς προσκειμένης ἀνάγκης, [b] τί τὺς ὀδόντας θήγει; ἔφη, Οὐκ ἀλόγως τοῦτο ποιῶ, εἰ γάρ με κίνδυνος περιςαίη, ὄκυν μὲ τηνικαῦτα, πρὸς τὺς ὀδόντας ἀκονᾶν, ἀσχολεῖσθαι δεήσει, ἀλλ' μᾶλλον ἑτοίμοις ἔσι χρῆσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸς τὸν κίνδυνον παρασκευάζεσθαι.

a Subaudi διὰ, *propter.*
b Τὶ delendum videtur.

LIII.

ΚΟΡΥΔΑΛΟ'Σ.

Κορυδαλὸς εἰς πάγην ἁλὺς, θρηνῶν ἔλεγεν, Οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ, καὶ δυςήνῳ πτηνῷ. Οὐ χρυσὸν ἐνοσφισάμην τινὸς; ὐκ ἄλλό

τι

τι τῶν [a] τιμίων, κάκκος δὲ σίτῳ μικρὸς τὸν θάνατον μοι προὐξένησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὺς, διὰ κέρδος ἐυτελὲς, μέγας ὑφιςαμένυς κίνδυνον.

a Subaudi κτημάτων, *poſſeſſionum*, vel κειμηλίων, *theſaurorum*.

LIV.

ΝΕΒΡΟΣ.

Νεβρός ποτὲ πρὸς τὸν ἔλαφον εἶπε, Πάτερ, σὺ καὶ μείζων, καὶ ταχύτερος κυνῶν πέφυκας, καὶ κέρατα πρὸς [a] τύτοις [b] ὑπερφυᾶ φέρεις πρὸς ἄμυναν. Τί δήποτ' ἂν ὕτω τύτυς φοβῇ; κἀκεῖνος γελῶν εἶπεν, Ἀληθῆ μὲν ταῦτα φῄς, τέκνον· ἐν δ' οἶδα, ὡς ἐπειδὰν κυνὸς ὑλακὴν ἀκύσω, αὐτίκα πρὸς φυγὴν, ἂν οἶδ' ὅπως, ἐκφέρομαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φύσει [c] δειλοὺς ἐὐδεμία παραίνεσις ῥώννυσιν.

a Hoc eſt, πρὸς τῷ πεφυκέναι σε μείζονα, καὶ ταχύτερον, *præter quod major, et celerior à naturâ factus es.*

b Atticè pro ὑπερφυῆ.

c Subaudi γεγονότας, *qui facti ſunt.*

LV.

LV.

ΛΑΓΩΟΙ, καὶ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Οἱ Λαγωοί ποτε συνελθόντες τὸν ἑαυτῶν πρὸς ἀλλήλους ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς ἐπισφαλὴς εἴη, καὶ δειλίας πλέως. Καὶ γὰρ καὶ ὑπ' ἀνθρώπων, καὶ κυνῶν, καὶ ἀετῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκονται. [a] Βέλτιον ἂν εἶναι θανεῖν ἅπαξ, ἢ διὰ βίου τρέμειν. Τοῦτο τοίνυν κυρώσαντες, ὥρμησαν κατὰ [b] ταὐτὸν εἰς τὴν λίμνην, ὡς εἰς αὐτὴν [c] ἐμπεσούμενοι, καὶ ἀποπνιγησόμενοι. Τῶν δὲ καθημένων κύκλῳ τῆς λίμνης βατράχων, ὡς τὸν τοῦ δρόμου κτύπον ἤσθοντο, εὐθὺς εἰς ταύτην εἰσπηδησάντων, τῶν λαγωῶν τις, ἀγχινούστερος εἶναι δοκῶν τῶν ἄλλων, ἔφη, Στῆτε, ἑταῖροι, μηδὲν δεινὸν ὑμᾶς αὐτοὺς διαπράξησθε. Ἤδη γὰρ, ὡς ὁρᾶτε, καὶ ἡμῶν ἕτερ' ἐστὶ ζῶα δειλότερα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυσυχοῦντες, ἐξ ἑτέρων χείρονα πάσχόντων παραμυθοῦνται.

a Sic phrasis explenda videtur, ἔλεγον ἂν βέλτιον, &c. *Dixerunt igitur melius*, &c.

b Subaudi κατὰ δρόμον, *eodem cursu*.

c Futura secunda sunt; hoc passivum, illud medium.

Subaudi ἀνθρώπων.

LVI.

LVI.

Ὄνος, καὶ Ἵππος.

Ὄνος Ἵππον ἐμακάρισεν, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενον, καὶ ἐπιμελῶς, αὐτὸς μηδ' ἀχύρων ἄλις ἔχων, καὶ [a] ταῦτα, πλείσα ταλαιπωρῶν· ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐπέσχε πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης ἔνοπλος ἀνέβη τὸν Ἵππον, πανταχόσε τῦτον ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ [b] μέσον τῶν πολεμίων εἰσήλασε, καὶ ὁ Ἵππος πληγεὶς ἔκειτο. Ταῦτα ἑωρακὼς ὁ Ὄνος, τὸν Ἵππον, μεταβαλλόμενος ἐταλάνιζεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὐ δεῖ τὺς ἄρχοντας, καὶ πλυσίυς ζηλῶν, ἀλλὰ τὸν κατ' ἐκείνων [c] φθόνον, καὶ τὸν κίνδυνον ἀναλογιζομένυς, τὴν πενίαν ἀγαπᾶν.

a Sic explenda videtur ſententia, καὶ ταῦτα ἄχυρα εἶχε, κατὰ πλεῖσα μοχθήματα ταλαιπωρῶν, *et has paleas habebat ſecundum plurimos labores defatigatus.*

b Exple, εἰς μέσον πλῆθος, *in mediam turbam.*

c Subaudiri videtur συναγόμενοι, *concitatam.* Sic συνάγειν φθόνον, *concitare invidiam.* Demoſth.

LVII.

ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ.

Φιλάργυρός τις ἅπασαν αὐτῷ τὴν οὐσίαν ἐξαργυρισάμενος, καὶ χρυσῆν βῶλον ποιήσας, ἔν τινι τόπῳ κατώρυξε, συγκατορύξας ἐκεῖ καὶ ψυχὴν ἑαυτῷ, καὶ τὸν νοῦν, καὶ καθ' ἡμέραν ἐρχόμενος, αὐτὸν ἔβλεπε. Τῶν δὲ ἐργατῶν τις αὐτὸν παρατηρήσας, καὶ τὸ [a] γεγονὸς συννοήσας, ἀνορύξας τὸν βῶλον ἀνείλετο. Μετὰ δὲ ταῦτα [b] κἀκεῖνος ἐλθὼν, καὶ κενὸν τὸν τόπον ἰδὼν, θρηνεῖν ἤρξατο, καὶ τίλλειν τὰς τρίχας· τῶν δέ τις ὀλοφυρόμενον ἴτως ἰδὼν, καὶ τὴν αἰτίαν πυθόμενος, μὴ ἴτως, εἶπεν, Ὦ ἄτος, ἀθύμει· οὐδὲ γὰρ ἔχων, τὸν χρυσὸν εἶχες· λίθον ἄν ἀντὶ χρυσοῦ λαβὼν, θὲς, καὶ νόμιζέ σοι τὸν χρυσὸν εἶναι· τὴν αὐτὴν γάρ σοι πληρώσει χρείαν. Ὡς ὁρῶ γάρ, ὅτε ὁ χρυσὸς ἦν, ἐν χρήσει [c] ἦσθα τοῦ κτήματος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ἡ [d] κτῆσις, ἐὰν μὴ ἡ χρῆσις πρόσῃ.

a Πράγμα *subauditur*.
b Pro καὶ ἐκεῖνος, per crasin.
c Ἦσθα, per paragogen pro ἦς.
d Subaudi ἐστὶ, vel ὀφέλλει, *prodest*.

LVIII.

LVIII.

ΧΗ̃ΝΕΣ, καὶ ΓΈΡΑΝΟΙ.

ΧΗ̃νες, καὶ Γέρανοι ἐπὶ ταὐτῷ λειμῶνος ἐνέμοντο. Τῶν δὲ θηρευτῶν ἐπιφανέντων, οἱ μὲν Γέρανοι, κοῦφοι ὄντες, ταχέως ἀπέπτησαν· οἱ δὲ Χῆνες, διὰ τὸ βάρος τῶν σωμάτων μείναντες, συνελήφθησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐν ἁλώσει πόλεως, οἱ μὲν ἀκτήμονες εὐχερῶς φεύγουσιν, οἱ δὲ πλούσιοι δουλεύουσιν ἁλισκόμενοι.

LIX.

ΧΕΛΏΝΗ, καὶ ΑΕΤΌΣ.

ΧΕλώνη Ἀετῷ ἐδεῖτο ἵπτασθαι ταύτην διδάξαι. Τῷ δὲ παραινοῦντος, πόρρω τοῦτο τῆς φύσεως αὐτῆς εἶναι, ἐκείνη μᾶλλον τῇ δεήσει προσέκειτο. Λαβὼν οὖν ταύτην τοῖς ὄνυξι, καὶ εἰς ὕψος ἀνενεγκὼν, εἶτ' ἀφῆκεν. Ἡ δὲ κατὰ πετρῶν πεσοῦσα συνετρίβη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐκ φιλονεικίας τῶν φρονιμωτέρων παρακούσαντες, ἑαυτοὺς ἔβλαψαν.

LX.

Ψ Υ Λ Λ Α.

Ψύλλα ποτὲ πηδήσασα, ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἐκάθισεν· ὁ δὲ τὸν [a] Ἡρακλῆν ἐπὶ συμμαχίαν ἐκάλει. Τῆς δὲ ἐκεῖθεν αὖθις ἀφαλομένης, ϛενάξας, εἶπεν, Ὦ [b] Ἡράκλεις, εἰ ἐπὶ ψύλλῃ οὐ συνεμάχησας, πῶς ἐπὶ μείζοσιν ἀνταγωνισαῖς συνεργήσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν ἐπὶ τῶν ἐλαχίϛων [c] τῷ θείῳ δεῖσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων.

[a] Ἡρακλῆς, parisyllabicè inflecti videtur, quasi primæ declinationis simplicium esset.

[b] Composita à κλεὸς, *gloria*, dupliciter contrahuntur, ut Nominativo, Ἡρακλέης, ῆς. Gen. έεος, ῆος. Dat. έει, έῃ, εῖ. Acc. εέα, έα, ῆ. Voc. έες, εις.

[c] Subaudi χρήματος, *rei*.

LXI.

Ἔ Λ Α Φ Ο Σ.

Ἔλαφος τὸν [a] ἕτερον πεπηρωμένην τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπ' ἠϊόνος ἐνέμετο, τὸν μὲν [b] ὑγιᾶ τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν [c] ξηρὰν διὰ τὺς κυνηγετῦντας ἔχουσα, τὸν δὲ λοιπὸν πρὸς θάλατταν, ὅθεν ὐδὲν ὑπώπτευε. Παραπλέοντες δέ

δέ τινες, καὶ τύτῳ ςοχασάμενοι, αὐτῆς κατε-τόξευσαν. Ἡ δ' ἑαυτὴν ὠλοφύρετο, ὡς, ὑφ' ἧς μὲν [d] ἐδεδοίκει, μηδὲν παθοῦσα, ἣν δ' ὐκ ᾤετο κακὸν ἐπάξειν, ὑπὸ ταύτης προδεδομένη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῖν τὰ βλα-βερὰ δοκοῦντα, ὠφέλιμα γίνεται· τὰ δ' ὠφέ-λιμα, βλαβερά.

a Subauditur κατὰ.
b Atticè pro ὑγιῆ.
c Subauditur χθόνα, vel γῆν, *terram.*
d Plusquam perfectum medium, cujus nullum thema reperitur.

LXII.

Ἔ Λ Α Φ Ο Σ, καὶ Λ Ε Ὼ Ν.

Ἔλαφος κυνηγὸς φεύγουσα, εἰς ἄντρον εἰσ-έδυ. Λέοντι δ' ἐκεῖ περιτυχοῦσα, ὑπ' αὐτοῦ συνελήφθη. Θνήσκουσα δ' ἔλεγεν, Οἴ-μοι, ὅτι, ἀνθρώπους φεύγουσα, τῷ τῶν θηρίων ἀγριωτάτῳ περιέπεσον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώ-πων μικρὸς κινδύνους φεύγοντες, μεγάλων ἐπειράθησαν.

LXIII.

Ἔλαφος, καὶ Ἄμπελος.

Ἔλαφος κυνηγὲς φεύγουσα, ὑπ' Ἀμπέλῳ ἐκρύβη. Παρελθόντων δ' [a] ὀλίγον ἐκείνων, ἡ Ἔλαφος τελέως ἤδη λαθεῖν δόξασα, τῶν τῆς Ἀμπέλου φύλλων ἐσθίειν ἤρξατο. Τούτων δὲ σειομένων, οἱ κυνηγοὶ ἐπισραφέντες, καὶ, ὅπερ ἦν ἀληθὲς, νομίσαντες, τῶν ζώων ὑπὸ τοῖς φύλλοις τὶ κρύπτεσθαι, βέλεσιν ἀνεῖλον τὴν Ἔλαφον. Ἡ δὲ θνήσκουσα, [b] τοιαῦτ' ἔλεγε· Δίκαια [c] πέπονθα, ἃ γὰρ ἔδει τὴν σώσασάν με λυμαίνεσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικοῦντες τοὺς εὐεργέτας ὑπὸ Θεοῦ κολάζονται.

[a] Subaudi χρόνον, *tempus*, vel δρόμον, cursum.

[b] Subaudi ῥήματα, *verba*.

[c] Πέπονθα, præteritum medium, à πίνομαι, præt. med. πέπονα, et, inserto θ, πέπονθα.

LXIV.

Ὄνος, καὶ Λέων.

Ὄνῳ ποτὲ Ἀλεκτρυὼν συνεβόσκετο. Λέοντος δ' ἐπελθόντος τῷ Ὄνῳ, ὁ ἀλεκτρυὼν ἐφώνησε, καὶ ὁ μὲν Λέων (φασὶ γὰρ τοῦτον

τῦτον τὴν ἀλεκτρύονος φωνὴν φοβείσθαι) ἔφυγεν. Ὁ δ' Ὄνος, νομίσας δι' αὐτὸν πεφευγέναι, ἐπέδραμεν εὐθὺς τῷ Λέοντι. Ὡς δὲ πόρρω τῦτον ἐδίωξεν, ἔνθα μηκέτι ἡ τοῦ ἀλεκτρύονος ἐφικνεῖτο φωνὴ, ςραφεὶς ὁ Λέων τοῦτον κατεθοινήσατο, ὁ δὲ θνήσκων ἐβόα, Ἄθλιος ἐγὼ, καὶ ἀνόητος· πολεμιῶν γὰρ μὴ ὢν γονέων, τίνος [a] χάριν εἰς πολεμον ἐξωρμήθην;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπεινωμένοις ἐπίτηδες τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθενται, καὶ οὕτως ὑπ' ἐκείνων ἀπόλλυνται.

a Subauditur διὰ, *propter*, ante χάριν.

LXV.

ΚΗΠΩΡΟΣ, καὶ ΚΥΩΝ.

Κηπωρῷ Κύων εἰς φρέαρ κατέπεσεν· Ὁ δὲ Κηπωρὸς βυλόμενος αὐτὸν ἐκεῖθεν ἀνενεγκεῖν, κατῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ· Οἰηθεὶς δ' ὁ Κύων, ὡς κατωτέρω μᾶλλον αὐτὸν παραγέγονε καταδῦσαι, τὸν Κηπωρὸν, ςραφεὶς, ἔδακεν. Ὁ δὲ μετ' ὀδύνης ἐπανιὼν, Δίκαιά, φησι, πέπονθα, τί δήποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σῶσαι ἐσπούδασα;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχωρίστους.

LXVI.

Σ Υ̃ Σ, καὶ Κ Υ̃ Ω Ν.

Σῦς καὶ Κύων ἀλλήλοις διελοιδορῦντο. Καὶ ἡ μὲν Σῦς ὤμνυε κατὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἢ μὴν τοῖς ὀδοῦσιν ἀναῤῥήξειν τὴν Κύνα. Ἡ δὲ Κύων πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε, Καλῶς κατὰ τῆς Ἀφροδίτης ἡμῖν ὀμνύεις, δηλοῖς γὰρ ὑπ' αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι, ἢ τὸν τῶν σῶν ἀκαθάρτων σαρκῶν γευόμενον, ὑδ' ὅλως εἰς ἱερὸν προσίεται. καὶ ἡ Σῦς, διὰ τοῦτο μὲν οὖν μᾶλλον δήλη ἐστὶν ἡ Θεὸς σέργουσά με. Τὸν γὰρ κτείναντα, ἢ ἄλλως λυμαινόμενον [a] παντάπασιν ἀποστρέφεται. Σὺ μέντοι κακῶς ὄζεις, καὶ ζῶσα, καὶ τεθνηκυῖα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ῥητόρων τὰ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν [b] ὀνείδη εὐμεθόδως εἰς ἔπαινον μετασχηματίζουσιν.

a Τρόποις subaudiri videtur.

b Exple, κατ' αὐτῶν πεποιημένα, *sibi ingesta.*

LXVII.

LXVII.

Σ Υ Σ, καὶ Κ Υ Ω Ν.

Σ Υ Σ καὶ Κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον· ἔφη δ' ἡ Κύων εὔτοκος εἶναι μάλιςα πάντων τῶν περζῶν ζώων. Καὶ ἡ Σῦς ὑποτυχοῦσα πρὸς ταῦτά φησιν, ἀλλ' ὅταν τοῦτο λέγῃς, ἴσθι, ὅτι καὶ τυφλοὺς τοὺς σαυτῆς σκύλακας τίκτεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνεται.

LXVIII.

Ὄ Φ Ι Σ, καὶ Κ Α Ρ Κ Ι Ν Ο Σ.

Ὄ Φ Ι Σ Καρκίνῳ συνδιητᾶτο, ἑταιρείαν πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος· ὁ μὲν οὖν Καρκῖνος ἁπλοῦς ὢν [a] τὸν τρόπον, μεταβαλλέσθαι κἀκεῖνον παρῄνει τῆς πανουργίας· ὁ δὲ ὀδοντιῶν ἑαυτὸν παρεῖχε πειθόμενον. Ἐπιτηρήσας δ' ὁ Καρκῖνος αὐτὸν ὑπνοῦντα, καὶ, ὅσον [b] οἷόν τε πίεσας, φονεύει. Τοῦ δ' Ὄφεως μετὰ θάνατον ἐκταθέντος, ἐκεῖνος εἶπεν, οὕτως ἔδει καὶ πρόσθεν εὐθὺν καὶ ἁπλοῦν εἶναι· οὐδὲ γὰρ ἂν ταύτην τὴν δίκην ἔτισας.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ προσιόντες, αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

a Subauditur κατά.

b Sic phrasis integra fieri posse videtur, καθ' ὅσον οἷόν τε ἦν πιέσαι, πιέσας φονεύει, *quantum fieri potuit, ut comprimeret, compressum interficit.*

LXIX.

ΠΟΙΜΗΝ, καὶ ΛΥΚΟΣ.

Ποιμὴν νεογνὸν Λύκου σκύμνον εὑρὼν, καὶ ἀνελόμενος, σὺν τοῖς κυσὶν ἔτρεφεν. Ἐπεὶ δ' ηὐξήθη, εἴ ποτε Λύκος πρόβατον ἥρπασε, μετὰ τῶν κυνῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. Τῶν δὲ κυνῶν [a] ἔσθ' ὅτε, μὴ δυναμένων καταλαβεῖν τὸν Λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑποφρεφόντων, ἐκεῖνος ἠκολούθει, μέχρις ἂν τοῦτον καταλαβών, [b] οἷα δὴ λύκος, συμμετάσχῃ τῆς θήρας, εἶτα ὑπέφρεφεν. Εἰ δὲ μὴ Λύκος ἔξωθεν ἁρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύων ἅμα τοῖς κυσὶν ἐθοινεῖτο. Ἕως ὁ Ποιμὴν ζοχασάμενος, καὶ συνεὶς τὸ δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέκτεινεν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χρηστὸν ἦθος οὐ τρέφει.

a Post ἐστὶ, χρόνος videtur ſubaudiri, ut phraſis ſic expleatur, ἐστὶ χρόνος, ὅτε, *eſt tempus, quando.*

b Sic ſententia explenda videtur, καθ' οἷα μέρη δὲ λύκος ὢν, *ex eo, quod lupus erat.*

LXX.

ΛΕΩΝ, καὶ ΛΥΚΟΣ.

ΛΕΩΝ γηράσας, ἐνόσει κατακεκλιμένος ἐν ἄντρῳ παρῆσαν δ' ἐπισκεψόμενα τὸν βασιλέα, πλὴν ἀλώπεκος, τἆλλα τῶν ζώων. Ὁ τοίνυν Λύκος λαβόμενος εὐκαιρίας, κατηγόρει παρὰ τῷ Λέοντι τῆς Ἀλώπεκος, [a] ἅτε δὴ παρ' ὐδὲν τιθεμένης τὸν πάντων αὐτῶν κρατοῦντα, καὶ διὰ ταῦτα μηδ' εἰς ἐπίσκεψιν ἀφιγμένης. Ἐν [b] τοσούτῳ δὲ παρῆν καὶ ἡ Ἀλώπηξ, καὶ τῶν τελευταίων ἠκροάσατο τοῦ Λύκου ῥημάτων. Ὁ μὲν οὖν Λέων κατ' αὐτῆς ἐβρυχᾶτο. Ἡ δ' ἀπολογίας καιρὸν αἰτήσασα, καί τις ἔφη, τῶν συνελθόντων [c] τοσοῦτον ὠφέλησεν, ὅσον ἐγὼ, πανταχόσε περινοήσασα, καὶ θεραπείαν ὑπέρ σου παρ' ἰατροῦ ζητήσασα, καὶ μαθοῦσα; τοῦ δὲ Λέοντος εὐθὺς τὴν θεραπείαν

εἰπεῖν

εἰπεῖν κελεύσαντος, ἐκείνη φησὶν, εἰ Λύκον ζῶντα ἐκδείρας, τὴν αὐτῦ δορὰν θερμὴν ἀμφιέσῃ. Καὶ τῦ Λύκυ αὐτίκα νεκρῦ κειμένυ, ἡ Ἀλώπηξ γελῶσα εἶπε, Οὕτως ἃ χρὴ τὸν δεσπότην πρὸς δυσμένειαν παρακινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐμένειαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ' ἑτέρυ μηχανώμενος, καθ' ἑαυτῦ τὴν πάγην περιτρέπει.

a Supplendum videtur καθ' ὅτε πραγμάτα, *quoad ea*, in quibus neglexisset.

b Subauditur χρόνῳ.

c Supplendum videtur εἰς τοσῦτον μέρος, *tantum*.

d Post verbum ἀμφιέσῃ, εὖ ἕξει *res se bene habebit*, vel εὖ ἕξεις *bene tibi erit*, subaudiri videtur. Vide *Sanct. Luc.* cap. xiii. com. 9. Vide etiam *Hom.* Il. lib. α. ver. 135. et *Aristoph.* Plut. 468. et *Xenoph.* Cyri Instit. lib. viii. cap. 7.

LXXI.

ΓΥΝΗ.

Γυνή τις ἄνδρα μέθυσον εἶχε, τῦ δὲ πάθυς αὐτὸν ἀπαλλάξαι θέλυσα, [a] τοιονδέ τι σοφίζεται. Κεκαρωμένον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς μέθης παρατηρήσασα, καὶ νεκρῦ [b] δίκην ἀναισθητῦντα, ἐπ' ὤμων ἄρασα, ἐπὶ τὸ πολυάνδριον ἀπενεγκῦσα κατέθετο, καί ἀπῆλθεν.

θεν. Ἡνίκα δ' αὐτὸν ἤδη ἀνανήφειν ἐςοχάσαλο, προσελθοῦσα, τὴν θύραν ἔκοπτε τοῦ πολυανδρίε· ἐκείνε δὲ φήσαντος, τίς [c] ὁ τὴν θύραν κόπτων; ἡ Γυνὴ ἀπεκρίνατο, ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σιτία κομίζων, ἐγὼ πάρειμι Καπεῖνος, μή μοι φαγεῖν, ἀλλὰ πιεῖν, ὦ βέλτιςε, μᾶλλον προσένεγκε. Λυπεῖς γὰρ με [d] βρώσεως, ἀλλὰ μὴ [e] πόσεως μνημονεύων. ἡ δὲ τὸ ςῆθος πατάξασα, Οἴμοι τῇ δυςήνῳ, φησὶν, ἐδὲ γὰρ ἐδὲ σοφισαμένη ὤνησα. Σὺ γὰρ, ἄνερ, ἐ μόνον ἐκ ἐπαιδεύθης, ἀλλὰ καὶ χείρων σαυτοῦ γέγονας, εἰς ἔξιν σοι καταςάντος τοῦ πάθες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς κακαῖς πράξεσιν ἐγχρονίζειν. [e] Ἔςι γὰρ, ὅτε καὶ μὴ θέλοντι τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ἔθος ἐπιτίθεται.

a Σόφισμα ſubintelligi videtur.
b Κατὰ ſubauditur.
c Ἐςὶν ſubauditur.
d Attici Genitivi ſunt.
e Subaudi χρόνος, *tempus*.

LXXII.

ΚΥΝΟΣ.

Ἀνὴρ εὐπορῶν Χῆνά τε ἅμα, καὶ Κύκνον ἔτρεφεν, οὐκ ἐπὶ τοῖς [a] αὐτοῖς μέντοι. Τὸν μὲν γὰρ ᾠδῆς, τὸν δὲ τραπέζης ἕνεκεν.

Ἐπεὶ

Ἐπεὶ δὲ ἔδει τὸν χῆνα παθεῖν ἐφ' οἷς ἔτρεφετο, νῦξ μὲν ἦν, καὶ διαγινώσκειν ὁ καιρὸς οὐκ ἀφῆκεν ἑκάτερον. Ὁ δὲ Κύκνος ἀντὶ τοῦ χηνὸς ἀπαχθεὶς, [b] ᾄδει τι μέλος, θανάτῳ προίμιον. Καὶ τῇ μὲν ᾠδῇ μηνύει τὴν φύσιν, τὴν δὲ τελευτὴν διαφεύγει τῷ μέλει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡ [c] μουσικὴ τελευτῆς ἀναβολὴν ἀπεργάζεται.

[a] Subaudiri videtur ἔργοις, *operibus*.

[b] Secundum figmenta poetarum, qui cygnos ſuaviter canere ſæpiſſimè affirmant. Hodierni quidem cygni raucum quiddam, et injucundum ſtrepunt.

[c] Subauditur τέχνη, *ars*.

LXXIII.

Ἀ Ι Θ Ι Ό Ψ.

Αἰθιόπά τις ὠνήσατο, τοιοῦτον αὐτῷ τὸ χρῶμα εἶναι δοκῶν ἀμελείᾳ τοῦ πρότερον ἔχοντος· καὶ παραλαβὼν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ῥύματα, πᾶσι δὲ λυτροῖς ἐπειρᾶτο καθαίρειν· καὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβαλλεῖν οὐκ εἶχε, νοσεῖν δὲ τὸ πονεῖν παρεσκεύασεν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μένουσιν αἱ φύσεις, ὡς προῆλθον τὴν ἀρχήν.

a Τὸ ποιεῖν, ponitur pro ὁ πόνος, ut νοσεῖν, pro τὴν νόσον· utrumque infinitivum accusativum αὐτὸν subauditum habet, ut τὸ αὐτὸν ποιεῖν παρισκευάσειν. Τὸ αὐτὸν νοσεῖν; hoc verò verbatim Latinè reddi nequit.

b Subauditur κατὰ.

LXXIV.

ΧΕΛΙΔΩΝ, καὶ ΚΟΡΩΝΗ.

Χελιδὼν καὶ Κορώνη περὶ κάλλους ἐφιλονείκουν. Ὑποτυχοῦσα δὲ ἡ Κορώνη πρὸς αὐτὴν εἶπεν, Ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλος τὴν ἐαρινὴν ὥραν ἀνθεῖ, τὸ δ' ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι παρατείνεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ παράτασις τοῦ σώματος εὐπρεπείας κρείττων ἐστί.

LXXV.

ΒΟΥΤΑΛΙΣ.

Βούταλις ἀπό τινος θυρίδος ἐκρέματο· νυκτερὶς δὲ προσελθοῦσα, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἡμέρας μὲν ἡσυχάζει, νύκτωρ

δὲ ᾄδει· τῆς δὲ μὴ μάτην τοῦτο ποιεῖν λεγούσης, ἡμέρας γάρ ποτε ᾄδουσα συνελήφθη, καὶ διὰ τοῦτο ἀπ' [a] ἐκείνου ἐσωφρονίσθη· ἡ νυκτερὶς εἶπεν, Ἀλλ' ὑ νῦν σε φυλάττεσθαι δεῖ, ὅτε μηδὲν [b] ὄφελος, ἀλλὰ πρὶν ἢ [c] συλληφθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασιν ἀνόητος ἡ μετάνοια.

a Subaudi χρόνου, *temporis.*
b Subauditur ἐστὶ, vel μέλλει ἔσεσθαι *futurum est.*
c Ante συλληφθῆναι, ſubauditur Accuſativus σέ.

LXXVI.

ΚΟΧΛΙΑΙ.

Γεωργῷ ποτε ὤπτα κοχλίας· ἀκούσας δὲ αὐτῶν τρυζόντων, ἔφη, Ὦ κάκιστα ζῶα, τῶν οἰκείων ὑμῶν ἐμπιπραμένων, αὐτοὶ ᾄδετε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν τὸ παρὰ καιρὸν ὁρώμενον ἐπονείδιστον.

LXXVII.

ΓΥΝΗ, καὶ ΘΕΡΑΠΑΙΝΑΙ.

Γυνὴ χήρα φιλεργὸς θεραπαινίδας ἔχουσα, ταύτας εἰώθει νυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ ἔργα,

ἔργα, πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρυόνων ᾠδάς. Αἱ δὲ συνεχῶς τῷ πόνῳ ταλαιπωρούμεναι, ἔγνωσαν, δεῖν τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀποκτεῖναι ἀλεκτρυόνα, ὡς ἐκείνῳ νύκτωρ ἐξανιστάντος τὴν δέσποιναν. Συνέβη δ' αὐταῖς τοῦτο διαπραξαμέναις χαλεπωτέροις περιπεσεῖν τοῖς [a] δεινοῖς· ἡ γὰρ δεσπότις, ἀγνοοῦσα τὴν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥραν, [b] ἐννυχώτερον ταύτας ἀνίζῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βουλεύματα κακῶν αἴτια γίγνεται.

a Subauditur πράγμασι, *rebus*.
b Κατὰ χρόνον, subaudiri videtur.

LXXVIII.

ΓΥΝΗ ΜΑΓΟΣ.

Γυνὴ μάγος θείων μηνιμάτων ἀποτροπιασμοὺς ἐπαγγελλομένη, πολλὰ διετέλει ποιοῦσα, καὶ κέρδος ἐντεῦθεν ἔχουσα. [a] Γραψάμενοί δέ τινες αὐτὴν ἀσεβείας εἷλον, καὶ καταδικασθεῖσαν ἀπῆλον εἰς θάνατον. Ἰδών δέ τις ἀπαγομένην αὐτὴν, ἔφη, Ἡ τὰς τῶν Θεῶν ὀργὰς ἀποτρέπειν ἐπαγγελλομένη, πῶς ὑδὲ ἀνθρώπων βουλὴν μεταπεῖσαι ἠδυνήθης;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται, μηδὲ μικρὰ ποιῆσαι δυνάμενοι.

[a] Fortè ſententia debeat ſic expleri ; γραψάμενοι δί τινες ἐπ' αὐτὴν δίκην περὶ ἀσεβείας, vel γραφὴν ἀσεβείας, *cum ſcriptam impietatis accuſationem aliqui attuliſſent.* Vide Luciani Necyomant. cap. 2.

LXXIX.

ΓΑΛΗ.

Γαλῆ εἰς ἐργαστήριον εἰσελθοῦσα χαλκέως, τὴν ἐκεῖ κειμένην περιέλειχε ῥίνην· ξυομένης δὲ τῆς γλώττης, αἷμα πολὺ ἐφέρετο· ἡ δὲ ἥδετο, νομίζουσά τι τοῦ σιδήρου ἀφαιρεῖν, ἄχρις [a] οὗ παντελῶς πᾶσαν τὴν γλῶσσαν ἀνήλωσεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ [b] μῦθος πρὸς τοὺς ἐν φιλονεικίαις ἑαυτοὺς βλάπτοντας.

[a] Subauditur χρόνε, *temporis.*
[b] Subauditur ἐστὶ, vel πέπλασται, vel γέγραπται.

LXXX.

LXXX.

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ΓΕωργός τις σκάπτων χρυσίῳ περιέτυχε καθ' [a] ἑκάσην ἣν τὴν γῆν, ὡς ὑπ' αὐτῆς εὐεργετηθείς, ἔσεφε. Τῷ δὲ ἡ Τύχη ἐπιστᾶσα, φησὶν, Ὦ ἄνθρωπε, τί τῇ γῇ τὰ ἐμὰ δῶρα προσανατίθης, ἃ περ ἐγώ σοι δέδωκα, πλουτίσαι σε βουλομένη; εἰ γὰρ ὁ καιρὸς [b] μεταβάλοι, καὶ πρὸς ἑτέρας χεῖρας τοῦτο σὸν τὸ χρυσίον ἔλθοι, οἶδ', ὅτι τηνικαῦτά με, τὴν Τύχην, μέμψῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὸν εὐεργέτην ἐπιγινώσκειν, καὶ τούτῳ χάριτας ἀποδιδόναι.

a Subaudi ἡμέραν.
b Post μεταβάλοι, subaudi ἑαυτόν.

LXXXI.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ.

ΔΥΟ τινὲς κατὰ [a] τ' αὐτὸν ὡδοιπόρουν· καὶ, [b] θατέρου πέλεκυν εὑράντος, [c] ἄτερος, ὁ μὴ εὑρὼν, παρῄνει αὐτὸν μὴ λέγειν, εὕρηκα, ἀλλ' εὑρήκαμεν· μετὰ μικρὸν δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τὸν πέλεκυν ἀποβε-

ελικότων, ὁ ἔχων αὐτὸν διωκόμενος, πρὸς τὸν μὴ εὑρόντα συνοδοιπόρον ἔλεγεν, ἀπολώλαμεν· ὁ δ' εἶπεν, ἀπόλωλα, λέγε, οὐκ ἀπολώλαμεν· καὶ γὰρ, καὶ ὅτε τὸν πέλεκυν εὗρες, εὕρηκα, ἔλεγες, οὐχ εὑρήκαμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τῶν εὐτυχημάτων, οὐδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βέβαιοί εἰσι φίλοι.

a Subaudiri videtur δρόμον, *cursum*, vel τόπον, *locum*, vel χρόνον, *tempus*.
b Pro τῷ ἑτέρῳ.
c Pro ὁ ἕτερος.

LXXXII.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Δύο Βάτραχοι ἀλλήλοις ἐγειτνίων. [a] Ἐνέμοντο δὲ, ὁ μὲν εἷς ἐν βαθείᾳ, καὶ πόρρῳ [b] τῆς ὁδοῦ λίμνῃ· ὁ δὲ ἐν ὁδῷ, μικρὸν ὕδωρ ἔχων. Καὶ δὴ τοῦ ἐν τῇ [c] λίμνῃ θαλέρῳ παραικοῦντος, πρὸς αὐτὸν μεταβῆναι, ὡς ἂν ἀσφαλεστέρας διαίτης μεταλάβῃ, ἐκεῖνος οὐκ ἐπείθετο, λέγων, Δυσαποσπάστως ἔχειν τῆς τοῦ τόπου συνηθείας, ἕως οὗ συνέβη, ἅμαξαν παρελθοῦσαν αὐτὸν συνθλάσαι.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς [d] φαύλοις ἐπιχειρῦντες, φθάνυσιν ἀπολλύμενοι πρὶν ἐπὶ [c] τὸ βέλτιον τραπέσθαι.

a Miram quandam vicinitatem hîc deſcribit fabularum auctor, ſi quidem illa procul à viâ, hæc in ipſâ viâ paſta fuerit.

b Ante τῆς ὁδῦ, ſubaudi ἀπιχέσῃ, *longè à viâ diſtante.*

c Poſt λίμνῃ, ſubaudi νεμομένυ, *paſtâ.*

d Subaudi ἔργοις, *operibus.*

e Subauditur ἔθος, *morem*, vel ἔργον, *opus.*

LXXXIII.

ΜΕΛΙΤΤΟΥΡΓΌΣ.

Εἰς [a] μελιττυργεῖόν τις εἰσελθὼν, τῦ κεκτημένυ ἀπόντος, τὸ κηρίον ἀφείλετο. Ὁ δὲ ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ἐρήμυς, εἰςήκει τὸ [b] κατ' αὐτὰς διερευνώμενος. Αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπανήκυσαι, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἔπαιον, καὶ [c] τὰ χείρισα διετίθυν· ὁ δὲ πρὸς αὐτὰς, κάκισα ζῶα, τὸν μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀθῶον ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελύμενον ὑμῶν πλήττετε;

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὕτω τῶν ἀνθρώπων τινὲς δι' ἄγνοιαν τὺς ἐχθρὺς μὴ φυλαττόμενοι, τὺς φίλυς, ὡς ἐπιβύλυς, ἀπωθῦνται.

a Subauditur δισπότυ, *domino.*

b Poſt τὸ, ἔργον δρώμενον, *id, quod factum fuit,* vel aliquid ejuſmodi, ſubintelligi videtur.

c Poſt τὰ χείρισα,—κατὰ ἀδικήματα, *injurias,* vel πράγματα, *res,* vel ἔργα, *opera,* ſubaudiri videtur.

LXXXIV.

Ἀ Λ Κ Υ Ώ Ν.

Ἀλκυὼν ὄρνις ἐςὶ φιλέρημος, ἀεὶ τῇ θαλάττῃ διαιτωμένη. Ταύτην λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας φυλαττομένην, ἐν σκοπέλοις παραθαλαττίοις νεοττοποιεῖσθαι. Καὶ δή ποτε τίκτειν μέλλυσα, ἐνεοττοποιήσατο. Ἐξελθύσης δέ ποτε αὐτῆς εἰς νομὴν, συνέβη τὴν θάλασσαν ὑπὸ λάβρυ κυματωθεῖσαν πνεύματος, ὑπεραρθῆναι τῆς καλιᾶς, καὶ, ταύτην ἐπικλύσασαν, τὺς νεοττὺς διαφθεῖραι. Ἡ δ' ἐπανελθῦσα, καὶ γνῦσα τὸ [a] πραχθὲν, εἶπε, Δειλαία ἔγωγε, ἥτις τὴν γῆν, ὡς ἐπίβυλον, φυλαττομένη, ἐπὶ ταύτην κατέφυγον, ἥ μοι [b] πολλῷ χέγονεν ἀπισοτέρα.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τὰς ἐχθρὰς φυλαττόμενοι [c] λανθάνουσι πολλῷ χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις [c] ἐμπίπτοντες.

[a] Πρᾶγμα, *rem*, ſubauditur.
[b] Subauditur ἐν μέτρῳ, *magnâ ex parte.*
[c] *Senſim incidunt : latent ſe ipſos, dum incidunt : fallunt ſe ipſos, dum incidunt : negligunt incidere.*

LXXXV.

ΑΛΙΕΥΣ.

Ἁλιεὺς ἔν τινι ποταμῷ ἡλίευεν. Διατείνας δὲ τὰ δίκτυα, καὶ τὸ ῥεῦμα περιλαβὼν ἑκατέρωθεν, καλωδίῳ προσδήσας λίθον, τὸ ὕδωρ ἔτυπτεν, ὅπως οἱ ἰχθυες φεύγοντες ἀπαραφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. Τῶν δὲ περὶ τὸν τόπον οἰκούντων τις, θεασάμενος [b] τοῦτο [c] ποιοῦντα, ἐμέμφετο, ὡς τὸν ποταμὸν θολοῦντα, καὶ δι' ἰδὲς ὕδωρ μὴ συγχωροῦντα [d] πίνειν. Καὶ ὃς ἀπεκρίνατο, Ἀλλ', εἰ μὴ ὕτως ὁ ποταμὸς ταράττεται, ἐμὲ δεήσει λιμώττοντα ἀποθανεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν πόλεων οἱ δημαγωγοὶ

μαγωγοὶ τότε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς ςάσιν περιάγωσιν.

a Τῶν ἀνθρώπων, *hominum.*
b Subauditur, πρᾶγμα, *rem.*
c Ante πειῶντα, ſubauditur αὐτὸν.
d Subauditur ante πίνειν, ἑαυτὸν, vel τινὶς, vel τὰς γείτονας, *vicinos.*

LXXXVI.

ΠΙΘΗΚΟΣ, καὶ ΔΕΛΦΙΣ.

Ἔθους ὄντος τοῖς [a] πλέυσι [b] Μελιταῖα κυνίδια, καὶ πιθήκους ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυθίαν τῦ πλῦ, πλέων τίς εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πίθηκον. Γενομένων δ' αὐτῶν κατὰ τὸ Σύνιον, τὸ τῆς Ἀτλικῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα σφοδρὸν συνέβη γενέσθαι. Τῆς δὲ νεὼς περιτραπείσης, καὶ πάντων διακολυμβώντων, ἐνήχετο καὶ ὁ πίθηκος. Δελφὶς δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, καὶ ἄνθρωπον εἶναι ὑπολαβὼν, ὑπελθὼν ἀνεῖχε, διακομίζων ἐπὶ τὴν χέρσον. Ὡς δὲ κατὰ τὸν [c] Πειραιᾶ ἐγένετο, τὸ τῶν Ἀθηναίων [d] ἐπίνειον, ἐπυνθάνετο τὸν πίθηκον, εἰ [e] τὸ γένος ἐςὶν Ἀθηναῖος. Τῦ δὲ [f] εἰπόντος, καὶ λαμπρῶν ἐνταῦθα τετυχηκέναι [g] γονέων, ἐπανήρετο εἰ καὶ τὸν Πειραιᾶ ἐπίςαται. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος περὶ ἀνθρώπε αὐτὸν λέγειν,

λέγειν, φη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ, καὶ συνήθη. Καὶ ὁ Δελφὶς ἐπὶ τοσούτῳ ψεύδει ἀγανακτήσας, βαπτίζων αὐτὸν, ἀπέκτεινεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἱ τὴν ἀλήθειαν ἐκ εἰδότες, ἀπατᾶν νομίζουσιν.

a Subaudi ἀνθρώποις *hominibus.*

b Μελιταῖα κυνίδια, catulos è Melitâ, insulâ maris Adriatici, Dalmatiæ adjacente petitos. Hi catuli in deliciis olim fuere, teste Athenæo.

c Πειραιᾶ, Atticè, à Nom. Πειραιεύς.

d Suadente Themistocle, constitutum.

e Subauditur κατὰ.

f Subauditur ἑαυτὸν εἶναι Ἀθηναῖον, vel εἶναι Ἀθηναῖος, *se esse Atheniensem.*

g Post τετυχηκέναι, subaudiri videtur γεγονότα ἐκ, *natum ex,* &c.

LXXXVII.

ΜΥΙΑΙ.

Ἐν τινι ταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος, Μυῖαι προσπλᾶσαι κατήσθιον. Ἐμπαγέντων δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν, ἀναπτῆναι ἐκ εἶχον. Ἀποπνιγόμεναι δ' ἔλεγον, ἄθλιαι ἡμεῖς, ὅτι διὰ βραχεῖαν βρῶσιν ἀπολλύμεθα.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἡ λιχνεῖα πολλῶν κακῶν αἰτία γίνεται.

a Subauditur διὰ, propter.

LXXXVIII.

ἙΡΜΗ͂Σ, καὶ ἈΓΑΛΜΑΤΟΠΟΙΌΣ.

Ἑρμῆς γνῶναι βελόμενος ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώποις ἐστὶν, ἦλθεν εἰς [a] Ἀγαλματοποιῶ, ἑαυτὸν εἰκάσας ἀνθρώπῳ, καὶ θεασάμενος ἄγαλμα τῦ Διὸς, ἠρώτα, [b] πόσου τὶς αὐτὸ πρίασθαι δύναται. Τῦ δὲ εἰπόντος, [c] Δραχμῆς, γελάσας, [d] Πόσου τὸ τῆς Ἥρας, ἔφη; εἰπόντος δὲ, [e] πλείονος· ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτῦ ἄγαλμα, καὶ νομίσας, ὡς, ἐπειδὴ ἄγγελός ἐστι θεῶν, καὶ κερδῶος, πολὺν αὐτῦ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἤρετο περὶ αὐτῦ. Ὁ δ' Ἀγαλματοποιὸς ἔφη, ἐὰν [f] τῦτος ὠνήσῃ, τῦτον [g] προσθήκην σοὶ δίδωμι.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, ἐν ἐδεμιᾷ παρὰ ἄλλες ὄντα τιμῇ.

a Subaudi ἐργαστήριον, *officinam.*
b Subauditur ἀντὶ μισθοῦ, *quo pretio.*
c Subauditur ἀντὶ, *pro.*
d Ἀνδρίαντας, *ſtatuas:* ſin τὸ ἀνδρίας, ab ἀνὴς, *vir,* Deorum imaginibus male convenire videatur: Θιὲς, *Deos,* ſubaudire forte licebit.
e Εἰς ſubaudiri videtur ante προσθήκην.

LXXXIX.

ἙΡΜΗ͂Σ, καὶ ΤΕΙΡΕΣΙΑ͂Σ.

Ἑρμῆς βυλόμενος τὴν [a] Τειρεσίυ [b] μαντικὴν, εἰ ἀληθὴς ἐςι, γνῶναι, κλέψας τὰς αὐτοῦ βῦς ἐξ ἀγροικίας, ἦκεν [c] ὡς αὐτὸν εἰς ἄςυ, ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπῳ, καὶ παρ' αὐτὸν κατήχθε. Τῆς δὲ τῶν βοῶν ἀπωλείας ἀγγελθείσης τῷ Τειρεσίᾳ, ἐκεῖνος παραλαβὼν τὸν Ἑρμῆν, ἐξῆλθεν, οἰωνόν τινα περὶ τοῦ κλέπτυ σκεψόμενος, καὶ τύτῳ παρήνει [d] φράζειν αὐτῷ, ὁντινα ἂν τῶν ὀρνίθων θεάσηται. Ὁ δὲ Ἑρμῆς, τὸ μὲν πρῶτον θεασάμενος Ἀετὸν ἐξ ἀριςερῶν ἐπὶ τὰ [e] δεξιὰ διϊπτάμενον, ἔφραζε. Τοῦ δὲ φήσαντος, μὴ πρὸς αὐτὸς [f] εἶναι τοῦτον,

ἐκ δευτέρᾳ Κορώνῃ εἶδεν ἐπί τινος δένδρᾳ καμένην, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπουσαν, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν γῆν κατακύπτουσαν, καὶ τῷ μάντει φράζει. Καὶ ὃς ὑποτυχὼν εἶπεν, Ἀλλ' αὕτη γε ἡ Κορώνη διόμνυται τόν τε οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, ὡς, ἐὰν σὺ θέλῃς, τὰς ἐμὰς ἀπολήψομαι βοῦς.

Ἐπιμύθιον.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἄν τις πρὸς ἄνδρα κλέπτην.

[a] Insignis Thebanorum Propheta.

[b] Subauditur τίχνην.

[c] Atticè ὡς pro πρὸς ponitur: ſecundum verò nonnullos, πρὸς ſubauditur poſt ὡς.

[d] Ipſe enim oculis captus erat.

[e] Forte κατὰ τὸ μὶν πρῶτον διάμα, primo quidem viſu, vel κατὰ τὸ μὶν πρῶτον μέρος τῦ διάσασθαι, prima quidem parte augurium videndi.

[f] Subauditur μέρη τῦ ἀρανῦ, *partes cœli*, vel αἰθέρος, *ætheris*.

XC.

ΚΥΝΕΣ.

Ἔχων τὶς δύο Κύνας, τὸν μὲν ἕτερον θηρεύειν ἐδίδαξε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκοφυλακεῖν, καὶ δὴ, εἴ ποτε ὁ θηρευτικὸς ἤγρευέ τι, καὶ ὁ οἰκουρὸς συμμετεῖχεν αὐτῷ τῆς θοίνης.

Αγαναν-

Ἀγανακτοῦντος δὴ τοῦ θηρευτικοῦ, [a] κἀκεῖνον ὀνειδίζοντος, εἰ γε αὐτὸς μὲν καθ' [c] ἑκάστην μοχθεῖ, ἐκεῖνος δὲ, [d] μηδὲν πονῶν, τοῖς αὐτοῦ τρέφεται πόνοις. Ὑπολαβὼν αὐτὸς εἶπε, Μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν δεσπότην μέμφου, ὃς οὐ πονεῖν με ἐδίδαξεν, ἀλλὰ πόνους ἀλλοτρίους ἐσθίειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν νεῶν οἱ μηδὲν ἐπιζάμενοι, ἀ μεμπτοί εἰσιν, ὅταν αὐτοὺς οἱ γονεῖς ἔτως ἀγάγωσιν.

a Subaudiri videtur βρῶμα, *cibum.*
b Κἀκεῖνον pro καὶ ἐκεῖνον, per crasin.
c Subauditur ἡμέραν.
d Κατὰ μηδὲν ἔργον, *secundum nullum laborem.*

XCI.

Ἀ Ν Η Ρ, καὶ Γ Υ Ν Η.

Ἔ Χ Ω Ν τὶς γυναῖκα, πρὸς τὰς [a] κατ' οἶκον ἅπαντας ἀπεχθῶς [b] ἔχουσαν, ἠβουλήθη γῶναι, εἰ καὶ πρὸς τοὺς πατρῴους οἰκέτας ἔτω διάκειται· διὸ δὴ καὶ μετ' εὐλόγου προφάσεως πρὸς τὸν αὐτῆς αὐτὴν ἀποστέλλει πατέρα. Μετὰ δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθού-

σης αὐτῆς, ἐπυνθάνετο, πῶς πρὸς τὰς ἐκεῖ διεγένετο. Τῆς δὲ φαμένης, ὡς οἱ βουκόλοι, καὶ οἱ ποιμένες μὲ ὑπεβλέποντο, πρὸς αὐτὴν εἶπε, Ἀλλ', ὦ [d] γύναι, εἰ τούτοις ἀπεχθάνῃ, οἱ ὄρθρου μὲν τὰς ποίμνας ἐξελαύνουσιν, ὀψὲ δὲ εἰσίασι, τί χρὴ προσδοκᾶν περὶ τούτων, οἷς πᾶσαν συνδιέτριβες τὴν ἡμέραν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω πολλάκις ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα, [f] κἂν τῶν προδήλων τὰ ἄδηλα γνωρίζεται.

[a] Ζῶντας, *viventes*; vel aliquid ſimile ſubauditur.
[b] Ἑαυτὴν, *ſeipſam*, ſubintelligitur.
[c] Ὑπάρχοντας, *qui erant*, ſubauditur.
[d] Vocativus ſingularis, à genitivo veteris nominativi γυναὶξ formatus, abjectâ terminatione κος.
[e] Subauditur πραγμάτων, et πράγματα, ante μέγαλα, et ἄδηλα.
[f] Κἂν pro καὶ ἐν, per craſin.

XCII.

Ἔριφος, καὶ Λύκος.

Ἔριφος ὑσερήσασα [a] τῆς ποίμνης, ὑπὸ Λύκου καταδιώκετο. Ἐπιστραφεῖσα δὲ πρὸς αὐτὸν, εἶπεν, Ὦ Λύκε, ἐπεὶ πέπεισμαι, ὅτι σὸν

σὸν βρῶμα γενήσομαι, ἵνα μὴ ἀηδῶς ἀποθάνω, αὔλησον πρῶτον, ὅπως ὀρχήσωμαι· τῆς δὲ Λύκης αὐλοῦντος, καὶ τῆς Ἐρίφης ὀρχουμένης, οἱ κύνες ἀκούσαντες, τὸν Λύκον ἐδίωκον. Ὁ δὲ ἐπισταφεὶς, τῇ Ἐρίφῳ φησὶ, Δικαίως [b] ταῦτά μοι γίνεται· ἔδει γάρ με, μάγειρον ὄντα, αὐλητὴν μὴ μιμεῖσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ [c] τῶν μὲν, πρὸς ἃ πεφύκασιν, ἀμελοῦντες, τὰ δὲ ἑτέρων [d] ἐπιτηδεύειν πειρώμενοι, δυσχίαις περιπίπτουσιν.

a Subauditur ἀπὸ.
b Δυσχήματα, *infortunia*, ſubauditur.
c Subauditur πραγμάτων, vel ἔργων, *opera*.
d Subauditur ἀνθρώπων.

XCIII.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ, καὶ ΑΛΩΠΗΞ.

Καρκῖνος ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναβὰς, ἐπί τινος ἐνέμετο τόπου. Ἀλώπηξ δὲ λιμώττουσα, ὡς ἐθεάσατο, προσελθοῦσα ἀνέλαβεν αὐτόν. Ὁ δὲ μέλλων καταβιβρώσκεσθαι, ἔφη,

Ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὃς, θαλάττιος ὤν, χερσαῖος ἠβουλήθην γενέσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκεῖα καταλειπόντες ἐπιτηδεύματα, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυσυχοῦσιν.

XCIV.

ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ.

Κιθαρῳδὸς ἀφυὴς ἐν οἴκῳ κεκονιαμένῳ συνήθως ᾄδων, καὶ ἀντηχούσης αὐτῷ τῆς φωνῆς, [a] ᾠήθη σφόδρα εὔφωνος εἶναι· καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ἐπὶ τούτῳ, ἔγνω δεῖν, καὶ θεάτρῳ ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι. [b] Ἀφικόμενος δ' ἐπιδείξασθαι, καὶ κακῶς [c] ᾄδων πάνυ, λίθοις αὐτὸν ἐξώσαντες ἀπῆλασαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ῥητόρων ἔνιοι ἐν ταῖς σχολαῖς δοκοῦντες εἶναί τινες, ὅταν

ἐπὶ

ἐπὶ τὰς πολιτείας ἀφίκωνται, [c] ὐδενὸς ἄξιοί εἰσι.

[a] Ὠήθη εὔφωνος εἶναι, frequentiſſimus Atticiſmus pro ᾠήθη ἑαυτὸν εἶναι εὔφωνον. Sic. Ovid. lib. XIII. lin. 141. rettulit Ajax eſſe Jovis Pronepos, et Hor. lib. III. Od. XXVII. lin. 73. ſic Catul. et alibi paſſim.

[b] Nominativus, ſecundum aliquos, abſolutè ponitur.

[c] Τιμήματος, *pretii*.

XCV.

ΚΛΕΠΤΑΙ.

Κλέπται εἴς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, ὐδὲν εὗρον, εἰ μὴ ἀλεκτρυόνα, καὶ, τοῦτον λαβόντες, ἀπῆσαν. Ὁ δὲ, μέλλων ὑπ' αὐτῶν θύεσθαι, ἐδεῖτο, ὡς ἂν αὐτὸν ἀπολύσωσι, λέγων, [a] χρήσιμος εἶναί τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτοὺς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. Οἱ δὲ ἔφασαν, Ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε μᾶλλον θύομεν· ἐκείνους γὰρ ἐγείρων, κλέπτειν ἡμᾶς οὐκ ἐᾷς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντιοῦται, ἃ τοῖς χρηστοῖς ἐστὶν εὐεργετήματα.

[a] Vide notam ſuperioris Fabulæ.

XCVI.

XCVI.

ΚΟΡΩΝΗ, καὶ ΚΟΡΑΞ.

Κορώνη φθονήσασα Κόρακι, ἐπὶ τῷ δι' οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαντεύεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο μαρτυρομένῳ, ὡς προλέγοντι τὸ [a] μέλλον, θεασαμένη τινὰς ὁδοιπόρους παρίοντας, ἦκεν ἐπί τι δένδρον, καὶ ϛᾶσα, μεγάλως ἔκραξεν. Τῶν δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ἐπιϛραφέντων, καὶ καταπλαγέντων, ὑποτυχών τις ἔφη, Ἀπίωμεν, ὦ οὗτοι, Κορώνη γάρ ἐϛιν, ἥτις κέκραγε, καὶ οἰωνισμὸν οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττοσιν ἀμιλλώμενοι, πρὸς τῷ τῶν [b] ἴσων μὴ ἐφικέσθαι, καὶ [c] γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

a Subauditur πρᾶγμα ἔσεσθαι, *rem futuram.*
b Subaudi τιμῶν, *honores.*
c *Debent ludibrium*, hoc est, *pro ludibrio non possint non haberi.* Vide Hor. lib. I. Od. XIV. lin. 16.

XCVII.

ΚΟΡΩΝΗ, καὶ ΚΥΩΝ.

XCVII.

Κορώνη Ἀθηνᾷ θύουσα, κύνα ἐπὶ ἑσιασιν ἐκάλει. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη, Τί μάτην τὰς θυσίας ἀναλίσκεις; ἡ γὰρ [a] Θεὸς οὕτω σε μισεῖ, ὡς [b] κἀκ τῶν συντρόφων σοὶ οἰωνῶν τὴν πίσιν περιελεῖν· καὶ ἡ Κορώνη πρὸς αὐτὸν, Διὰ τοῦτο μᾶλλον αὐτῇ θύω, ἵνα διαλλαγῇ μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδος τοὺς ἐχθροὺς εὐεργετεῖν οὐκ ὀκνοῦσιν.

a Θεὸς utriusque generis est. Sic Hom. lib. I. lin. 516. Θεὸς de Thetide. Sic Virg. lib. II. lin. 632. Deus de Venere, et lib. VII. lin. 498. Deus de Furiâ.

b Κἀκ pro καὶ ἐκ per crasin.

XCVIII.

ΚΟΡΑΞ, καὶ ΟΦΙΣ.

Κόραξ τροφῆς ἀπορῶν, ὡς κατεῖδεν ἔν τινι εὐηλίῳ τόπῳ Ὄφιν κοιμώμενον, τοῦταν καταπτὰς, ἥρπασε. Τοῦ δὲ ἐπισραφέντος, καὶ

καὶ δακόντος αὐτὸν, ἀποθνήσκειν μέλλων εἶπε, Δείλαιος ἔγωγε, ὃς τοιοῦτον εὗρον [a] ἔρμαιον, ἐξ οὗ καὶ ἀπόλλυμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ [b] μῦθος πρὸς ἄνδρα διὰ θησαυρῶν εὕρησιν ἐπὶ σωτηρίᾳ κινδυνεύσαντα.

[a] Ἕρμαιον ab Ἑρμῆς *Mercurius*, qui insperato lucro præfidebat. Adjectivum esse videtur, et κέρδος *lucrum* subintelligi.

[b] Subauditur ἐστὶ, vel γίγραπται, vel πέπλασται.

XCIX.

ΚΟΛΟΙΟΣ, καὶ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΙ.

Κολοιὸς ἔν τινι περιστερεῶνι περιστερὰς ἰδὼν καλῶς τρεφομένας, λευκάνας ἑαυτὸν ἤλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς διαίτης μεταλήψόμενος. Αἱ δὲ, [a] μέχρι μὲν ἡσύχαζεν, οἰόμεναι περιστερὰν αὐτὸν εἶναι, προσίεντο. Ἐπεὶ δέ ποτε ἐκλαθόμενος ἐφθέγξατο, τηνικαῦτα τὴν αὐτῶν γνῶσαι φύσιν, ἐξήλασαν παίσασαι. Καὶ ὃς, ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς, ἐπανῆκε πρὸς τοὺς Κολοιοὺς πάλιν. Κἀκεῖνοι διὰ τὸ χρῶμα

χρῶμαι αὐτὸν ὑπ᾽ ἐπιγνόντες, τῆς μετ᾽ αὐτῶν διαίτης ἀπεῖρξαν, ὥστε [a] δυοῖν [b] ἐπιθυμήσαντα, μηδετέρας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς [d] τοῖς ἑαυτῶν ἀρκεῖσθαι, λογιζομένους, ὅτι ἡ πλεονεξία, πρὸς τῷ [e] μηδὲν ὠφελεῖν, ἀφαιρεῖται καὶ τὰ προσόντα πολλάκις.

a Μέχρι ὅσου χρόνου, *donec*, ſupplendum videtur.
b Subaudi διαίταιν.
c Subauditur κολοιόν.
d Subaudi χρήμασι, *poſſeſſionibus*.
e Κατὰ μηδὲν πρᾶγμα.

C.

ΚΟΛΟΙΟ΄Σ.

Κολοιόν τις συλλαβὼν, καὶ δήσας αὐτῷ τὸν πόδα λίνῳ, τῷ ἑαυτοῦ παρέδωκε παιδί· ὁ δὲ, μὴ ὑπομείνας τὴν μετ᾽ ἀνθρώπων δίαιταν, ὡς πρὸς [a] ὀλίγον ἀδείας ἔτυχε, φυγὼν ἦκεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλιάν. Περιειληθέντος δὲ τῷ δεσμῷ τοῖς κλάδοις, ἀποπτῆναι μὴ δυνάμενος, ἐπειδὴ ἀποθνήσκειν ἔμελλε, πρὸς ἑαυτὸν

τὸν ἔφη, Δείλαιος ἔγωγε, ὃς τὴν παρ' ἀν-
θρώποις μὴ ὑπομείνας δυλείαν, ἔλαθον ἐμαυ-
τὸν τῆς ζωῆς ςερήσας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τινὲς, [b] ἔσθ' ὅτε, [c] μετρίων κινδύνων ἑαυτοὺς βυλόμενοι ῥύσασθαι, εἰς μείζους περιπίπτυσιν.

a Subaudi χρόνον, *tempus.*
b Ἐςὶ χρόνος, ὅτε, *est tempus quo.*
c Subaudi ἐν.

CI.

ΖΕΥ̓Σ, καὶ ἙΡΜΗ̃Σ.

ΖΕΥ̓Σ Ἑρμῆν προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις ψεύδος φάρμακον ἐγχεῖν. Ὁ δὲ τοῦτο τρίψας, καὶ μέτρον ποιήσας, [a] ἴσον ἑκάςῳ ἐνέχεεν. Ἐπεὶ δὲ, μόνε τοῦ [b] σκυτέως ὑπολειφθέντος, πολὺ καταλέλειπτο φάρμακον, ὅλην λαβὼν τὴν θυείαν, ἐκέχεεν αὐτῷ. [c] κἀκ τούτυ συνέβη τοὺς τεχνίτας ἅπαντας ψεύδεσθαι, μάλιςα δὲ πάντων τοὺς σκυτέας.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος [d] πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

a Subaudi μέρος, *partem*, vel μέτρον, *mensuram*.
b Σκυτίως, Atticè pro σκυτίος.
c Καὶ ἐκ τότε χρόνε, *et ex hoc tempore*.
d Subaudi ἐστὶ, vel γίγραπται, vel φέρεται.

CII.

ΖΕΥΣ.

ΖΕΥΣ γάμες τελῶν, πάντα τὰ ζῶα εἰςία. Μόνης δὲ τῆς χελώνης ὑστερησάσης, διαπορῶν τὴν αἰτίαν ὑστερήσεως, ἐπυνθάνετο αὐτῆς, [a] τίνος χάριν αὐτὴ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἀπαρεγένετο. Τῆς δὲ εἰπούσης, [b] Οἶκος φίλος, [b] οἶκος ἄριςος, ἀγαπακλήσας καλ' αὐτῆς, καλεδίκασε, τὸν οἶκον βαςάζουσαν περιφέρειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἀνθρώπων αἱρῦνται μᾶλλον λιτῶς παρ' ἑαυτοῖς ζῆν, ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελῶς.

a Διὰ subauditur, *propter*.
b Subaudi κατέσχε μὲ, *detinuit me*, vel aliquid ejusmodi.

CIII.

ΛΎΚΟΣ, καὶ ΠΡΌΒΑΤΟΝ.

ΛΎΚΟΣ ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς, καὶ κακῶς πάσχων, ἐβόβλητο. Τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμενος Πρόβατον, ἐδεῖτο πολὸν ἐκ παραῤῥέοντος αὐτῷ πολαμῷ κομίσαι. Εἰ γὰρ σὺ μοί, φῆσι, δώσεις πολὸν, ἐγὼ τροφὴν ἐμαυτῷ εὑρήσω. Τὸ δὲ ὑπολυχὸν ἔφη, Ἀλλ', ἐὰν ἐγὼ πολὸν ἐπιδῶ σοὶ, σὺ καὶ τροφῇ μοὶ χρήσῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κακῦργον, δι' ὑποκρίσεως ἐνεδρύοντα.

CIV.

ΛΑΓΩΟΊ.

ΛΑγωοί πολε πολεμῦντες Ἀετοῖς παρεκάλεν εἰς συμμαχίαν Ἀλώπεκας. Αἱ δὲ ἔφασαν, Ἐβοηθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ἤδειμεν τίνες ἐσὲ, καὶ τίσι πολεμεῖτε.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φιλονεικοῦντες, τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονοῦσι.

CV.

ΜΥΡΜΗΞ.

Μύρμηξ ὁ [a] νῦν, τὸ [b] παλαιὸν ἄνθρωπος ἦν, καὶ τῇ γεωργίᾳ διηνεκῶς [c] προσέχων, ὑ τοῖς ἰδίοις ἠρκεῖτο πόνοις, ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν γειτόνων καρπὰς ὑφηρεῖτο. Ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τούτου πλεονεξίᾳ, μεταμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ζῶον, ὃ Μύρμηξ καλεῖται. Ὁ δὲ τὴν μορφὴν ἀλλάξας τὴν διάθεσιν ὑ μετέβαλε. Μέχρι γὰρ [d] τοῦ νῦν τὰς ἀρούρας περιιὼν τὰς τῶν ἑτέρων πόνους συλλέγει, καὶ ἑαυτῷ ἀποθησαυρίζει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσει πονηροὶ, κἂν [e] τὰ μάλιστα τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, τὸν τρόπον ὑ μεταβάλλονται.

a Ὤν subauditur, participium ab εἰμὶ, *sum.*

b Supplendum videtur κατὰ τὸ γένος, *quoad antiquum genus.*

 c Sub-

c Subaudi ἑαυτὸν, *seipsum*, vel τὸν νῦν, *animum suum intendens.*

d Subauditur χρόνε ὄντος,, *usque ad tempus præsens.*

e Forte suppleri potest, τὰ μέρη τὰ μάλιστα αὐτοῖς προσήκοντα, *secundum eas partes, quæ maximè ad eos pertinent.*

CVI.

ΝΥΚΤΕΡΙΣ, καὶ ΓΑΛΗ.

Νυκτερὶς ἐπὶ γῆς πεσοῦσα ὑπὸ Γαλῆς συνελήφθη, καὶ, μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι, περὶ σωτηρίας ἐδεῖτο. Τῆς δὲ φαμένης, μὴ δύνασθαι αὐτὴν ἀπολῦσαι, φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πτηνοῖς πολεμεῖν, αὐτὴ ἔλεγεν, οὐκ [a] ὄρνις, ἀλλὰ [b] μῦς εἶναι· καὶ ὕτως ἀφείθη. Ὕστερον δὲ πάλιν πεσοῦσα, καὶ ὑφ' ἑτέρας συλληφθεῖσα Γαλῆς, μὴ βρωθῆναι ἐλεῖτο· τῆς δὲ εἰπούσης, ἅπασιν ἐχθραίνειν μυσὶν, αὐτὴ μὴ Μῦς, ἀλλὰ Νυκτερὶς ἔλεγεν εἶναι· καὶ πάλιν ἀπελύθη. Καὶ ὕτω συνέβη, δὶς αὐτὴν ἀλλαξαμένην τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ἐπιμένειν, λογιζομένυς, ὡς οἱ τοῖς καιροῖς

καιροῖς [b] συμμεταςχηματιζόμενοι πολλάκις τὰς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

a Nominativi post infinitivum εἶναι, vide notam in fab. xciv.

b A σὺν, *cum*, μετὰ, *trans*, et σχῆμα, *forma*, vel *habitus*.

CVII.

Ὁ ΔΟΙΠΟΡΟΙ.

Ὁ Δοιπόροι, καταὶ τινὰ αἰγιαλὸν ὁδεύοντες, ἦλθον ἐπί τινα σκοπιάν· κἀκεῖθεν θεασάμενοι φρύγανα πόρρωθεν ἐπιπλέοντα, ναῦν εἶναι μεγάλην ὠήθησαν. Διὸ δὴ προσέμενον, ὡς μελλούσης αὐτῆς προσορμίζεσθαι. Ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα ἐγγυτέρω ἐγένετο, οὐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκουν βλέπειν. Ἐξενεχθέντα δὲ αὐτὰ, φρύγανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, Ὡς ἄρα μάτην ἡμεῖς τὸ μηδὲν [b] ὂν προσεδεχόμεθα!

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι ἐξ [c] ἀπροόπτου δοκοῦντες φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πεῖραν ἔλθωσιν, [d] οὐδενὸς εὑρίσκονται ἄξιοι.

a Per crasin, pro καὶ ἐκεῖθεν.

b Ὄφ-

b Ὄφελος *commodum*, vel κέρδος *lucrum* ſubaudiri videtur.

c Τόπῳ, *loco*, forte ſubauditur.

d Subaudi πρήγματος, *prædii*.

CVIII.

Ὄ Ν Ο Σ Ἄ Γ Ρ Ι Ο Σ.

Ὄνος ἄγριος Ὄνον ἰδὼν ἥμερον ἔν τινι εὐηλίῳ τόπῳ, προσελθὼν αὐτὸν ἐμακάριζεν, ἐπί τε τῇ εὐεξίᾳ τοῦ σώματος, καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. Ὕστερον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα, καὶ τὸν ὀνηλάτην ὄπισθεν ἑπόμενον, καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν παίοντα, ἔφη, Ἀλλ' ἔγωγε οὐκέτι σε εὐδαιμονίζω· Ὁρῶ γὰρ, ὡς οὐκ ἄνευ κακῶν μεγάλων τὴν εὐδαιμονίαν ἔχεις.

Ἐ π ι μ ύ θ ι ο ν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἔστι ζηλωτὰ τὰ [a] μετὰ κινδύνων καὶ ταλαιπωριῶν κέρδη.

a Ἐρχόμενα, vel παραγινόμενα, *venientia*.

CIX.

Ὄνος, καὶ Ἀλώπηξ.

Ὄνος ἐνδυσάμενος [a] λεοντῆν περιῆει, [b] τἄλλα τῶν ζώων ἐκφοβῶν. Καὶ δὴ θεασάμενος Ἀλώπεκα, ἐπειρᾶτο καὶ ταύτην δειδίττεσθαι· ἡ δὲ (ἐτύγχανε γὰρ αὐτῆ φθεγξαμένυ προακηκυῖα) πρὸς αὐτὸν ἔφη, Ἀλλ', εὖ ἴθι, ὡς καὶ ἐγὼ ἄν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ [c] ὀγκωμένυ ἤκυσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν [d] ἀπαιδεύτων, τοῖς [e] ἔξω δοκοῦντές τινες εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλεγχονται.

[a] Subauditur δορὰν, *pelle.*
[b] Τἄλλα pro τὰ ἄλλα.
[c] Subaudi σῦ.
[d] Subaudi ἀνθρώπων, *hominum.*
[e] Subaudi ζῶσι, *viventibus.*

CX.

Ὄνος, καὶ Βάτραχοι.

Ὄνος ξύλα βασάζων, διέβαινέ τινα λίμνην. Ὀλισθήσας δὲ, ὡς κατέπεσεν, ἐξαναςῆναι μὴ δυνάμενος, ὀδύρετό τε, καὶ ἔςενεν. Οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ [a] Βάτραχοι τῶν ςεναγμῶν τέτε ἀκέσανλες, Ὦ οὗτος, ἔφασαν, καὶ τί ἂν ἐποίησας, εἰ τοσῦτον ἐνλαῦθα χρόνον διέτριβες, ὅσον ἡμεῖς, ὅτε ψὸς ὀλίγον ψεσὼν, ἔτως ὀδύρῃ;

Ἐπιμύθιον.

Τέτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτ' ἄν τις, ψὸς ἄνδρα ῥάθυμον, ἐπ' ἐλαχίσοις πόνοις δυσφορῦντα, αὐτὸς τὲς ψλείες ῥᾳδίως ὑφιςάμενος.

[a] Ὄντες subauditur.

CXI.

Ὄνος, καὶ Κόραξ.

Ὄνος ἡλκωμένος [a] τὸν νῶτον, ἔν τινι λειμῶνι ἐνεμέλο. Κόρακος δὲ ἐπικαθίσανλος αὐτῷ, καὶ τὸ ἕλκος ξαίνονλος, ὁ Ὄνος ὠγκᾶτο,

ὠγκᾶτο, καὶ ἤλλαξο. Τῦ δὲ ὀνηλάτυ πόρρωθεν ἰσαμένυ, καὶ γελῶνλος, Λύκος παριὼν αὐτὸν εἶδε, καὶ ἔφη, Ἄθλιοι ἡμεῖς, οἱ, [b] κἂν μόνον ὀφθῶμεν, [c] αὐτῷ διωκόμεθα τύτῳ δὲ καὶ προσεγγελῶσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ κακῦργοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μόνον φανέντες, δῆλοί εἰσι.

a Subauditur κατὰ, *secundum.*

b Pro καὶ ἂν.

c Αὐτῷ τόπῳ, *in ipso loco,* ſcilicet *ibidem*; vel χρόνῳ, *eo ipſo tempore,* ſcilicet *ſtatim.*

CXII.

Ὄνος, καὶ Ἀλώπηξ.

Ὄνος, καὶ Ἀλώπηξ, κοινωνίαν συνθέμενοι πρὸς ἀλλήλυς, ἐξῆλθον εἰς ἄγραν. Λέοντος δὲ αὐτοῖς περιτυχόντος, ἡ Ἀλώπηξ, τὴν ἐπηρτημένον ὁρῶσα κίνδυνον, προσελθῦσα τῷ Λέοντι, παραδώσειν αὐτῷ τὸν Ὄνον ὑπεσχετο, ἐὰν αὐτῷ [a] τὸ ἀκίνδυνον ἐπαγγέλληται. Τῦ δὲ ἀπολύσειν αὐτὴν φήσαντος, ἐκείνη παραγαγῦσα τὸν Ὄνον εἴς τινα πάγην ἐμπεσεῖν παρεσκεύασε. Καὶ ὁ Λέων ὁρῶν ἐκεῖνον φεύγειν

μὴ

μὴ δυνάμενον, πρώτην τὴν Ἀλώπεκα συνέσχεν, εἶθ' ἕτως ἐπὶ τὸν Ὄνον ἐτράπη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς [b] κοινωνοῖς ἐπιβελεύοντες, λανθάνουσι πολλάκις καὶ αὐτοὺς προσαπολλύντες.

a Subauditur πρᾶγμα, *negotium*; nisi forte fic debeat expleri, τὸ ἑαυτὴν εἶναι ἀκίνδυνον, *ut ipsa expers periculi evaderet.*

b Subaudi ἑτάιροις, *sociis.*

CXIII.

Ὄρνις, καὶ Χελιδών.

Ὄρνις, [a] Ὄφεως ὠὰ εὑροῦσα, ἐπιμελῶς ἐκθερμάνασα ἐξεκόλαψε. Χελιδὼν δὲ θεασαμένη αὐτὴν, ἔφη, Ὦ μαλαία, τί ταῦτα τρέφεις, ἅπερ αὐξηθέντα ἀπό σου πρῶτης τοῦ ἀδικεῖν ἄρξεται;

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀτιθάσσευ[τ]ός ἐ[σ]ιν ἡ πονηρία, κἂν [c] τὰ μέγι[σ]α εὐεργετῆται.

a Genitivus Atticus.
b Idem quod τῆς ἀδικίας, *injuſtitiam.*
c Κατὰ τὰ μίγι[σ]α εὐεργετήματα, *ſecundum maxima beneficia*, ſuppleri debet.

CXIV.

ΚΆΜΗΛΟΣ.

Ὅτε [a] πρῶτον Κάμηλος ὤφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες, καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγέντες, ἔφευγον. Ὡς δὲ, χρόνῳ προϊόντος, συνεῖδον αὐτῆς [b] τὸ πρᾷον, ἐθαρρήσαν μέχρι τοῦ προσελθεῖν. Αἰσθόμενοι δὲ καλὰ [c] μικρὸν τὸ ζῷον, ὡς χολὴν οὐκ ἔχει, εἰς [d] τοσοῦτον [e] καταφρονήσεως ἦλθον, ὥς τε, καὶ χαλινοὺς αὐτῷ περιθέντες, παισὶν ἐλαύνειν δεδώκασιν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων, ἡ συνήθεια εὐκαταφρόνητα ποιεῖ.

a Κατὰ τὸν πρῶτον χρόνον, *prime tempore.*
b Subaudi ἤθος, *mores.*
c Subaudi χρόνον, *tempus.*
d Subaudi μέτρον, *mensuram.*
e Atticus genitivus.

CXV.

Ὄ Φ Ι Σ.

Ὄ Φ Ι Σ, ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατούμενος, τῷ Διὶ ἐνετύγχανεν. Ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν, Ἀλλ', εἰ τὸν πρότερον πατήσαντα ἔπληξας, ἂν ἂν ὁ δεύτερος ἐπεχείρησε [a] τοῦτο ποιῆσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς [b] πρότερον ἐπιβαίνουσιν ἀνθιστάμενοι, τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

a Subaudi πρᾶγμα, *rem.*
b Κατὰ τὸν πρότερον χρόνον, *priori tempore.*

CXVI.

CXVI.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ΄.

Περιστερὰ δίψῃ συνεχομένη, ὡς ἐθεάσατο ἔν τινι τόπῳ κρατῆρα [a] ὕδατος γεγραμμένον, ἐνόμισεν ἀληθινὸν εἶναι. Διὸ καὶ πολλῷ τῷ ῥοίζῳ ἐνεχθεῖσα, ἔλαθεν ἑαυτὴν τῷ πίνακι ἐμπεσοῦσα, ὡς καὶ τῶν πτερῶν αὐτῆς περικλασθέντων, καταπεσεῖν ἐπὶ γῆν, καὶ ὑπό τινος τῶν παρατυχόντων ἁλῶναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων, διὰ σφοδρᾶς προθυμίας, ἀπερισκέπτως πράγμασιν ἐγχειροῦντες, ἐμβάλλουσιν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον.

a Subaudi πλήρη, *plenum*.

CXVII.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ, καὶ ΚΟΡΩΝΗ.

Περιστερὰ, ἔν τινι περιστερῶνι τρεφομένη, ἐπὶ πολυτεκνίᾳ ἐφρυάττετο. Κορώνη δὲ αὐτῆς ἀκούσασα, ἔφη, Ἀλλ', ὦ αὕτη, πέπαυσο ἐπὶ τούτῳ σεμνυνομένη. [a] Ὅσῳ γὰρ

ἂν [b] πλείονα τίκῃς, τοσούτῳ καὶ πλείους λύπας συνάγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν οἰκείων δυσυχέσατοί εἰσιν, ὅσοι ἐν τῇ δειλείᾳ πολλὰ τέκνα ποιοῦσιν.

[a] Subaudi μίτρῳ, *mensurâ*.
[b] Subaudi τέκνα, *natos*.

CXVIII.

ΠΛΟΥΣΙΟΣ.

Πλούσιος δύο θυγατέρας ἔχων, τῆς μιᾶς ἀποθανούσης, [a] θρηνούσας ἐμισθώσατο. Τῆς δὲ ἑτέρας παιδὸς λεγούσης, ὡς ἄθλιαι ἡμεῖς, αἵ γε αὐταὶ, ὧν ἐσὶ τὸ πένθος, θρηνεῖν οὐκ ἴσμεν, αἱ δὲ, μὴ προσήκουσαι, οὕτω σφοδρῶς [b] κόπτονται, ἡ μήτηρ ἔφη, Μὴ θαύμαζε, τέκνον, εἰ αὗται οὕτω θρηνοῦσιν, ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ τοῦτο ποιοῦσιν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν οὐκ ὀκνοῦσιν ἀλλοτρίας συμφορὰς ἐργολαβεῖν.

a Subaudi γυναῖκας, *mulieres.*
b Subaudi τὰ τέρνα, *pectora.*

CXIX.

ΠΟΙΜΗΝ.

Ποιμὴν ἐλάσας εἴς τινα δρυμῶν τὰ πρόβατα, ὑποζρώσας ὑπὸ δρῦν τὸ ἱμάτιον, καὶ ἀναβὰς, τὸν καρπὸν καλέσειε. Τὰ δὲ πρόβατα, ἐσθίοντα τὰς βαλάνους, ἔλαθον καὶ τὰ ἱμάτια συγκαταφαγόντα. Ὁ δὲ ποιμὴν καταβὰς, ὡς εἶδε τὸ [a] γεγονὸς, Ὦ κάκιστα, ἔφη, ζῶα, ὑμεῖς τοῖς [b] λοιποῖς ἔρια εἰς ἔσθητας παρέχετε, ἐμοῦ δὲ τρέφοντος ὑμᾶς καὶ τὸ [c] μάτιον ἀφείλεσθε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, δι' ἄνοιαν τὰς μηδὲν προσήκοντας εὐεργετοῦντες, κατὰ τῶν [c] οἰκείων [d] φαῦλα ἐργάζονται.

a Subaudi πρᾶγμα, *rem.*
b Subauditur ἀνθρώποις, *hominibus.*
c Subaudi φίλων, *amicos.*
d Subauditur πράγματα, *res.*

CXX.

ΑΛΙΕΥΣ, καὶ ΣΜΑΡΙΣ.

Ἁλιεὺς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνήνεγκε Σμαρίδα. Σμικρὰ δὲ οὖσα, ἱκέτευεν αὐτὸν, νῦν μὲν μὴ λαβεῖν αὐτὴν, ἀλλ' ἐᾶσαι, διὰ τὸ [a] σμικρὰν τυγχάνειν. Ἀλλ' ὅταν αὐξυνθῶ, καὶ μεγάλη, φησὶ, γένωμαι, συλλαβεῖν με δυνήσῃ, ἐπεὶ καὶ εἰς μείζονά σοι ὠφέλειαν ἔσομαι. Καὶ ὁ ἁλιεὺς εἶπεν· Ἀλλ' ἔγωγε ἄνους ἂν εἴην, εἰ, τὸ [b] ἐν χερσὶ παρεὶς κέρδος, κἂν σμικρὸν ᾖ, τὸ προσδοκώμενον, κἂν μέγα ὑπάρχῃ, [c] ἐλπίζειν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγιστος ἂν εἴη, ὃς δι' ἐλπίδα [d] μείζονος, τὰ ἐν χερσὶν ἀφεὶς, σμικρὰ ὄντα.

a Subauditur αὐτὴν, ante σμικράν.
b Subauditur ὄν, *quod est*.
c Ἐλπίζοιμι legendum videtur.
d Subaudi κέρδος, *lucri*.

CXXI.

Ἵππος, καὶ Ὄνος.

Ἄνθρωπός τις εἶχεν Ἵππον, καὶ Ὄνον. Ὁδευόντων δὲ ἐν τῇ ὁδῷ, εἶπεν ὁ Ὄνος τῷ Ἵππῳ, Ἆρον [a] ἐκ τοῦ ἐμοῦ βάρους, εἰ θέλεις εἶναι μεσῶν. Ὁ δὲ οὐκ ἐπείσθη. Ὁ δὲ Ὄνος, πεσὼν ἐκ τοῦ κόπου, [b] ἐτελεύτησε. τοῦ δὲ δεσπότου [c] πάντα ἐπιθέντος αὐτῷ, καὶ αὐτὴν τὴν Ὄνου δορὰν, θρηνῶν ὁ Ἵππος ἐβόα, Οἴμοι τῷ πανάθλίῳ, [d] τί μοι συνέβη τῷ ταλαιπώρῳ; μὴ θελήσας γὰρ μικρὸν βάρος λαβεῖν, ἰδοὺ ἅπαντα βασάζω, καὶ τὸ δέρμα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς [a] οἱ μεγάλοι συγκοινωνοῦντες, ἀμφότεροι σωθήσονται ἐν βίῳ.

a Subauditur μέρος τι, *partem aliquam.*
b Ἐτελεύτησε βίον, *finivit vitam.*
c Subaudi τὸν φόρτον, *onus.*
d Subaudi πρᾶγμα, *rem.*
e Subaudi ἄνδρες, viri. Nominativus verò, ſecundum aliquos, abſolutè ponitur: ſecundum alios, συγκοινωνοῦντες pro ὅταν συγκοινωνοῦντες ὦσι, idem eſt, ac ὅταν συγκοινωνῶσι.

CXXII.

Ἄνθρωπος, καὶ Σάτυρος.

Ἄνθρωπος πρὸς Σάτυρον φιλίαν ποιησάμενος, συνεσθίων ἦν αὐτῷ. Χειμῶνος δὲ, καὶ ψύχους γενομένου, ὁ ἄνθρωπος, τὰς χεῖρας αὐτοῦ προσφέρων τῷ στόματι, ἀπέπνει. Τοῦ δὲ Σατύρου ἐπερωτήσαντος, δι' ἣν αἰτίαν τοῦτο πράττει, ἔφη, Τὰς χεῖράς μου θερμαίνω ἐκ τοῦ κρύους· μετὰ μικρὸν δὲ ἐδέσματος θερμοῦ προσενεχθέντος, ὁ ἄνθρωπος, προσφέρων τῷ στόματι, ἐφύσα αὐτό. Πυνθανομένου δὲ πάλιν, δι' ἣν αἰτίαν τοῦτο πράττει,

πράττει, ἔφη, Τὸ ἔδεσμα καταψύχω. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Σάτυρος, Ἀλλ' ἔγωγε, ἔφη, ἀπὸ [b] τῦ νῦν ἀποτάσσομαί σε τῆς φιλίας, ὅτι ἐκ τῦ αὐτοῦ στόματος [c] τὸ θερμὸν, καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξάγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ φεύγειν ἡμᾶς τὰς ὁδὺς, ὧν ἀμφίβολός ἐστιν ἡ διάθεσις.

a Χρόνον, *tempus.*
b Τῦ νῦν ὄντος χρόνυ.
c Subaudiri videtur πνεῦμα, *spiritum.*

CXXIII.

ΑΛΩΠΗΞ, καὶ ΔΡΥΟΤΟΜΟΣ.

Ἀλώπηξ κυνηγοὺς φεύγυσα, καὶ ἐν ἐρημίᾳ πολὺν δρόμον ἀνύυσα, ἄνδρα δρυοτόμον εὑρίσκει ἐν ταὐτῇ, ὃν καθικέτευε τοῦ κρύψαι αὐτήν. Τοῦ δὲ ὑποδείξαντος αὐτῇ τὴν ἑαυτοῦ καλύβην, εἰσελθοῦσα ἐκρύπτετο εἰς τὰς γωνίας· τῶν δὲ κυνηγετῶν ἐλθόντων, καὶ ἐρωτώντων τὸν ἄνδρα, ἔτος τῇ μὲν φωνῇ ἠρνεῖτο μηδὲν εἰδέναι, τῇ δὲ χειρὶ αὐτοῦ τὸν τόπον ὑπεδείκνυ. Οἱ δὲ, μὴ [a] προσεχόντες, ἀπῆλθον παραχρῆμα. Ὡς οὖν εἶδεν αὐτοὺς ἡ Ἀλώπηξ παρελθόντας, ἐξῆλθεν

οὐ

οὐ προσφωνοῦσα. Μεμφομένης δὲ αὐτὴν ἐκείνης, ὡς σωθεῖσαν μὲν δι' αὐτοῦ, χάριτας δὲ αὐτῷ οὐκ ὁμολογοῦσαν, ἡ Ἀλώπηξ ἐπισραφεῖσα, ἔφη, Ὦ ἄτος, ἀλλ' ἔγωγε ἤδειν ἂν σοι χάριτας, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια καὶ τὰ ἔργα τῆς χειρὸς, καὶ τὰς τρόπους εἶχες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὰς [c] χρησὰ μὲν ἐπαγγελλομένας τοῖς λόγοις, ἐναντία δὲ ποιοῦντας τοῖς ἔργοις.

a Subaudi τὸν νῶν, *mentem.*
b Γέγραπται, vel πέπλασται, vel ἐστὶ ſubauditur.
c Subauditur πράγματα.

CXXIV.

Ἄνθρωπος καταθραύσας Ἄγαλμα.

Ἄνθρωπός τις ξύλινον ἔχων θεὸν, πένης ὢν, καθικέτευε τὸ ἀγαθοποιῆσαι αὐτόν. Ὡς δ' ἂν ταῦτα ἔπρατ]εν, καὶ [a] ὐδὲν ἧτ]ον ἐν πενίᾳ [b] διῆγε, θυμωθεὶς, ἄρας αὐτὸν [c] τῶν σκελῶν, ἔρριψεν εἰς τὸ ἔδαφος. Προκρουσάσης δ' ἂν τῆς κεφαλῆς, καὶ αὐτίκα κλασθείσης, χρυσὸς

χρυσὸς ἐῤῥεύσεν ὅτι πλεῖος· ὅπερ δὴ συνάγων ὁ ἄνθρωπος ἐβόα, Στρεβλὸς ὑπάρχεις, ὡς γε οἶμαι, καὶ ἀγνώμων. Τιμῶντά σε γὰρ ἤκιστά με ὠφέλησας, [d] τυπ]ήσαντα δέ σε [*] πολλοῖς καλοῖς ἀμείβῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι [a] οὐκ ἀφελήσῃ τιμῶν πονηρὸν ἄνθρωπον, τύπ]ων δὲ αὐτὸν μᾶλλον ὠφελήσῃ.

a Κατὰ μέρος ἀδὲν ἧττον, *non minore modo.*
b Subaudi τὸν βίον, *vitam.*
c Subauditur ἐκ.
d Attici plurima verba Barytona in contracta vertunt, ut τυπτέω pro τύπτω.
* Subaudi μίσθοις.

CXXV.

Ἄνθρωπός τις ἡτοίμαζε δεῖπνον, ἐςιάσων τινὰ τῶν φίλων αὐτῷ, καὶ οἰκείων. Ὁ δὲ Κύων αὐτῷ ἄλλον κύνα ἐκάλει, λέγων, Ὦ φίλε, δεῦρο συνδειπνησόν μοι. Ὁ δὲ πρασελθὼν, χαίρων ἵςατο, βλέπων [a] τὸν μέγαν δεῖπνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ, Βαβαὶ, πόσῃ μοὶ χαρὰ ἄρτι ἐξαπιναίως ἐφάνη! τραφήσομαί

σομαί τε γὰρ, καὶ εἰς κόρον δειπνήσω, ὥςε με αὔριον μηδαμῇ γε [b] πεινᾶσαι. [c] ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγοντος τοῦ κυνὸς, καὶ ἅμα σείοντος τὴν κέρκον, ὡς δὴ εἰς τὸν φίλον θαῤῥοῦντος, ὁ μάγειρος, ὡς εἶδε τοῦτον ὧδε, [d] κἀκεῖσε τὴν κέρκον περισρέφοντα. Κατασχὼν τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἔῤῥιψε παραχρῆμα ἔξωθεν τῶν θυρίδων. Ὁ δὲ κατιὼν, ἀπῄει μεγάλως κράζων. Τῶν τις δὲ κυνῶν τῶν καθ' ὁδὸν αὐτῷ συναντώντων ἐπηρώτα, πῶς ἐδείπνησας, [*] φίλος; ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν, ὑπολαβὼν, ἔφη, Ἐκ τῆς πολλῆς πόσεως μεθυσθεὶς ὑπὲρ κόρον, οὐδὲ τὴν ὁδὸν αὐτὴν, ὅθεν ἐξῆλθον, οἶδα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ θαῤῥεῖν τοῖς ἐξ [f] ἀλλοτρίων εὖ ποιεῖν ἐπαγγελλομένοις.

a Δεῖπνος in genere maſc. haud fermè invenias.
b Δεήσει, *oportebit*, ſubaudiri videtur.
c Subaudi ῥήματα, *verba*.
d Pro καὶ ἐκείσε, per crasin.
* Φίλος, ſecundum aliquos, Nominativus pro Vocativo. Ὤν vero ſubaudiri poſſe videtur, ut ſit plena phraſis, σὺ φίλος ὢν ἐμοὶ, *tu qui es amicus mihi*.
f Subauditur χρημάτων.

CXXVI.

Ἁλιεύς.

Ἁλιεὺς [a] ἁλιευτικῆς ἄπειρος, λαβὼν αὐλὸς, καὶ δίκτυα, παρεγένετο εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἰδὼν ἐπί τινος πέτρας, [b] τὸ μὲν πρῶτον ηὔλει, νομίζων πρὸς τὴν ἡδυφωνίαν τοὺς ἰχθύας ἐφάλλεσθαι. Ὡς δὲ ἐπὶ [c] πολὺ διατεινόμενος ἤνυεν οὐδέν, ἀποθέμενος τοὺς αὐλοὺς ἀναλαμβάνει τὸ ἀμφίβληστρον, καὶ βαλὼν κατὰ τοῦ ὕδατος, πολλοὺς ἰχθύας ἤγρευσεν· ἐκβαλὼν δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ δικτύου, ὡς εἶδε πηδῶντας, ἔφη, Ὦ κάκιστα ζῶα, ὅτε ηὐλουν, οὐκ ὠρχεῖσθε, ὅτε δὲ πέπαυμαι, τοῦτο ποιεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς παρὰ λόγον, καὶ παρὰ καιρόν τι πράττοντας.

a Subauditur τέχνης, *artis*.

b Κατὰ τὸ μὲν πρῶτον μέρος χρόνου, *primâ parte temporis*.

c Μέρος χρόνου, vel διάστημα, *intervallum*.

CXXVII.

CXXVII.

ΒΟΥΚΟΛΟΣ.

Βουκόλος ἀγέλην ταύρων βόσκων, ἀπώλεσε μόσχον. Περιελθὼν δὲ [a] πᾶσαν τὴν ἔρημον, [b] διέτριβεν ἐρευνῶν. Ὡς δὲ [c] οὐδὲν εὑρεῖν ἠδυνήθη, ηὔξατο τῷ Διΐ, ἂν τὸν λαβόντα μόσχον κλέπτην ὑποδείξῃ, ἔριφον εἰς θυσίαν προσάξειν. Καὶ δὴ ἐρχόμενος εἴς τινα δρυμῶνα, εὑρίσκει Λέοντα κατεσθίοντα τὸν μόσχον. Ἔμφοβος οὖν γενόμενος, καὶ [d] μέγα δειλιάσας, ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν, εἶπεν, Ὦ δέσποτα Ζεῦ, ἐπηγγειλάμην σοι ἔριφον δώσειν, ἐὰν τὸν κλέπτην εὕρω· [e] νυνὶ δὲ ταῦρόν σοι θύσειν ὑπισχνοῦμαι, ἐὰν [f] τούτου [g] τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας δυσυχεῖς, οἵ τινες ἀπορροῦντες μὲν, εὔχονται εὑρεῖν, εὑράντες δὲ ζητοῦσιν ἀποφυγεῖν.

a Χώραν, *locum*, ſubauditur.
b Subaudi χρόνον, *tempus*. Conſumpſit tempus.
c Subaudi χρῆμα, *rem*.
d Εἰς τὸ μέγα μέτρον, *ad magnam menſuram*.
e Νυνὶ pro νῦν, per Atticam paragogen.
f Subaudi Λέοντος, *Leonis*.
g Χεῖρας pro *poteſtate* poni videtur, aliter Leoni male convenit.

CXXVIII.

CXXVIII.

ΚΟ΄ΡΑΞ.

ΚΟ΄ραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, Μῆτερ, εὔχε τῷ Θεῷ, καὶ μὴ θρήνει. Ἡ δ' ὑπολαβοῦσα ἔφη, Τίς σε, ὦ τέκνον, τῶν Θεῶν ἐλεήσει; τίνος γὰρ κρέας ὑπὸ σοῦ γε οὐκ ἐκλάπη;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλὰς ἐχθρὰς ἐν βίῳ ἔχοντες, οὐδένα φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὑρήσουσιν.

CXXIX.

ΑΕΤΟ΄Σ.

Ὑπεράνωθεν πέτρας Αἰὸς ἐκαθέζετο, λαγωὸν θηρεῦσαι ζητῶν. Τοῦτον δέ τις ἔβαλε τοξεύσας, καὶ τὸ μὲν βέλος ἐντὸς αὐτοῦ εἰσῆλθεν· ἡ δὲ γλυφὴ σὺν τοῖς πτεροῖς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν εἰςήκει. Ὁ δὲ ἰδὼν ἔφη, Καὶ τοῦτό μοι [a] ἑτέρα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίοις πτεροῖς [b] ἐναποθνήσκειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι [c] δεινόν ἐστιν, ὅταν τὶς ἐκ τῶν [d] ἰδίων κινδυνεύσῃ.

a Subaudi γίνεται, *fit.*
b Subauditur ἐμὲ ante ἐναποθνήσκειν.
c Subaudi πρᾶγμα.
d Subaudi φίλων, *amicis*, vel χρημάτων, *possessionibus.*

CXXX.

ΤΕΤΤΙΞ, καὶ ΜΥΡΜΗΚΕΣ.

Χειμῶνος [a] ὥρα, τῶν σίτων βραχέντων, οἱ Μύρμηκες ἔψυχον. Τέττιξ δὲ λιμώττων ᾔτει αὐτὲς τροφήν. Οἱ δὲ Μύρμηκες εἶπον αὐτῷ, Διὰ [b] τί τὸ [c] θέρος οὐ συνῆγες τροφήν; ὁ δὲ εἶπεν, Οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλ' ἦδον μουσικῶς. Οἱ δὲ γελάσαντες εἶπον, Ἀλλ', εἰ θέρους ὥραις ᾄδεις, χειμῶνος ὄρχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινὰ ἀμελεῖν ἐν παντὶ πράγματι, ἵνα μὴ λυπηθῇ, καὶ κινδυνεύσῃ.

a Subauditur ἐν, *in.*
b Subauditur πρᾶγμα.
c Subaudi ἀνὰ, *per.*

CXXXI.

CXXXI.

ΣΚΩΛΗΞ, καὶ ΑΛΩΠΗΞ.

Ὁ τῷ ϖηλῷ κρυπτόμενος Σκώληξ, εἰς γῆν ἐξελθὼν, ἔλεγε ϖᾶσι τοῖς ζώοις, Ἰατρός εἰμι, φαρμάκων ἐπιστήμων, οἷός ἐστιν ὁ τῶν Θεῶν ἰατρος, [a] Παίων. Καὶ ϖῶς, εἶπεν Ἀλώπηξ, ἄλλους ἰώμενος, σαυτὸν, χωλὸν ὄντα, οὐκ ἰάσω;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ [b] ϖρόχειρος ἡ ϖεῖρα, ϖᾶς λόγος ἀργὸς ὑπάρχει.

a Pæon Plutonem ab Hercule graviter vulneratum ſanâſſe dicitur. Hom. Il. lib. V. lin. 401.
b Subaudi ὑπάρχῃ.

CXXXII.

ὌΡΝΙΣ ΧΡΥΣΟΤΌΚΟΣ.

Ὄρνιθά τις εἶχεν ὠὰ χρυσᾶ τίκτουσαν, καὶ νομίσας ἔνδον αὐτῆς ὄγκον χρυσίου εἶναι, κτείνας εὗρηκεν [a] ὁμοίαν τῶν λοιπῶν ὀρνίθων.

Ὁ δὲ, ἀθρόον πλεῖστον ἐλπίσας εὑρήσειν, καὶ τῇ μικρᾷ ἐσέρηται ἐκείνῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς [b] παροῦσιν ἀρκεῖσθαι, καὶ τὴν ἀπληςίαν φεύγειν.

a Subaudi αὐτὴν, eam.
b Subaudi χρήμασι, possessionibus, vel πράγμασι, rebus.

CXXXIII.

ΛΕΩΝ, καὶ ΑΛΩΠΗΞ.

ΛΕΩΝ γηράσας, καὶ μὴ δυνάμενος διαρκέσαι αὐτῷ εἰς τροφὴν, ἔγνω δι' ἐπινοίας τι πράξαι. Καὶ δὴ παραγενόμενος ἐν σπηλαίῳ τινὶ, καὶ [a] κατακλεισθεὶς, προσεποιεῖτο νοσεῖν· παραγενόμενα δ' ἂν τὰ ζῶα [b] ἐπισκέψεως [c] χάριν, συλλαμβάνων κατήσθιεν [d] αὐτά. Πολλῶν δ' ἂν ζώων ἀναλωθέντων, Ἀλώπηξ, τὸ τέχνασμα τοῦτο γνοῦσα, παρεγένετο πρὸς αὐτὸν, καὶ στᾶσα ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου, ἐπυνθάνετο πῶς [e] ἔχει. Τοῦ δὲ εἰπόντος, κακῶς, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου, δι' ἣν οὐκ εἰσέρχεται; ἡ Ἀλώπηξ ἔφη, Ὅτι ὁρῶ ἴχνη [f] πολλῶν εἰσιόντων, ὀλίγων δὲ ἐξιόντων.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τεκμηρίων προορώμενοι τὰς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

a Vel κατακλιθεὶς, *lecto stratus.*
b Atticus genitivus.
c Subaudi διὰ *propter.*
d Τὸ αὐτὰ ſupervacuum videtur.
e Subaudi ἑαυτὸν, *ſe ipſum.*
f Subaudi ζώων, *animalium.*

CXXXIV.

ΛΥΚΟΣ, καὶ ΓΡΑΥΣ.

ΛΥΚΟΣ λιμώττων περιήει ζητῶν τροφήν. Γενόμενος δὲ κατὰ τινα τόπον, ἤκουσε παιδίου κλαίοντος, καὶ Γραὸς λεγούσης αὐτῷ, παύσαι τοῦ κλαίειν, εἰ δὲ μὴ, [a] τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιδώσω σὲ τῷ Λύκῳ· οἰόμενος δὲ ὁ Λύκος, ὅτι ἀληθεύει ἡ Γραῦς, ἵζετο πολλὴν ἐκδεχόμενος ὥραν. Ὡς δὲ ἑσπέρα κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν τῆς Γραὸς κολακευούσης τὸ παιδίον, καὶ λεγούσης αὐτῷ, ἐὰν ἔλθῃ ὁ Λύκος δεῦρο, φονεύσομεν, ὦ τέκνον, αὐτὸν. [b] Ταῦτα ἀκούσας ὁ Λύκος ἐπορεύετο,

 λέγων,

λέγων, ἐν ταύτῃ ἐπαύλει [c] ἄλλα μὲν λέγουσιν, [d] ἄλλα δὲ πράττουσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἵ τινες τὰ ἔργα λόγοις οὐκ ἔχουσιν ὅμοια.

a Subaudi ἐν, *in*.
b Subaudi ῥήματα, *verba*.
c Subaudi ῥήματα, *verba*.
d Subaudi πράγματα, *res*.

CXXXV.

Ἔριφος, καὶ Λύκος.

Ἔριφος ἐπί τινος δώματος ἑσώς, ἐπειδὴ Λύκον παριόντα εἶδεν, Ἐλοιδόρει, καὶ ἔσκωπτεν αὐτόν. Ὁ δὲ Λύκος ἔφη, Ὦ ὗτος, οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ [a] τόπος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος, καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι τὸ θράσος κατὰ τῶν [b] ἀμεινόνων.

a Subaudi λοιδορεῖ.
b Subaudi ἀνθρώπων.

CXXXVI.

CXXXVI.

Ἡ Μ Ι Ο Ν Ο Σ.

Ἡμίονος ἐκ κριθῆς παχυνθεὶς, ἀνεσκίρτησε βοῶν, καὶ λέγων, πατήρ μὲ ἐστὶν ἵππος ὁ ταχυδρόμος, [a] κἀγὼ αὐτῷ [b] ὅλος ἀφωμοιώθην. Καὶ ποτε ἀνάγκης ἐπελθούσης τρέχειν, ἐπειδὴ τῦ δρόμυ ἐπαύσατο, τῦ πατρὸς ὄνυ εὐθὺς ὑπεμνήσθη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι [c] κἂν ὁ χρόνος εἰς δόξαν φέρῃ [d] τινὰ, τῆς ἑαυτῦ γεμὴν τύχης μὴ ἐπιλανθανέσθω, ἀβέβαιος γάρ ἐστιν ὁ βίος ἅπας.

a Per crasin pro καὶ ἐγώ.
b Subaudi τῦ αὐτὸν.
c Per crasin pro καὶ ἄν.
d Subaudi ἄνθρωπον.

CXXXVII.

Ὄ Φ Ι Σ, καὶ Γ Ε Ω Ρ Γ Ο Σ.

Ὄφις ἐν Γεωργῦ προθύροις φωλεύων, ἀνεῖλεν αὐτῦ τὸ νήπιον παιδίον. Πένθος δὲ τοῖς γονεῦσιν ἐγένετο μέγα. Ὁ δὲ παὶὴρ

ὑπὸ

ὑπὸ τῆς λύπης πέλεκυν λαβὼν, ἔμελλε τὸν Ὄφιν ἐξελθόντα φονεύσειν. Ὡς δὲ ἔκυψε μικρὸν σπεύσας ὁ Γεωργὸς [a] τῷ πλάξαι αὐτὸν, ἠσόχησε, μόνον κρύσας τὴν τῆς τρώγλης ὀπήν. Ἀπελθόντος δὲ [b] Ὄφεως, ὁ Γεωργὸς νομίσας τὸν Ὄφιν μηκέτι μνησικακεῖν, λαβὼν ἄρτον, καὶ ἅλας, ἔθηκεν ἐν τῇ τρώγλῃ. Ὁ δὲ Ὄφις, [c] λεπτὸν συρίξας, εἶπεν, Οὐκ [d] ἔσαι ἡμῖν ἀπάρτι πίστις, ἢ φιλία, ἕως ἂν ἐγὼ τὴν πέτραν ὁρῶ, σὺ δὲ τὸν τύμβον τῷ τέκνῳ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὐδεὶς μίσος, ἢ ἀμύνης ἐπιλανθάνεται, ἐφ' [e] ὅσον βλέπει μνημόσυνον, δι' ὃ ἐλυπήθη.

a Subaudi νίκα, *gratiâ*.
b Atticus Genitivus.
c Κατὰ σύριγμα, *ſecundum ſibilum*, ſubauditur.
d Per ſyncopen pro ἔσεται.
e Subaudi χρόνον, *tempus*.

CXXXVIII.

ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.

Σαλπιγκτὴς στρατὸν ἐπισυναγὼν, καὶ κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐβόα, Μή κτείνετέ με, ὦ ἄνδρες, εἰκῇ, καὶ μάτην. Οὐδένα

Οὐδένα γὰρ ὑμῶν ἀπέκλεινα. Πλὴν γὰρ τοῦ [a] χαλκοῦ τούτου, [b] οὐδὲν κλῶμαι. Οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφασαν, διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον τεθνήξῃ, ὅτι σὺ, μὴ δυνάμενος πολεμεῖν, τοὺς πάντας πρὸς μάχην ἐγείρεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι [c] πλέον πλαίουσιν, οἱ τοὺς κακοὺς, καὶ βαρεῖς δυνάσας ἐπεγείραντες εἰς τὸ κακοποιεῖν.

[a] Si χαλκοῦ pro Substantivo habere minus placeat, potest quidem Genitivus esse à χάλκεος, ος, ον, et cum ὀργάνου, *instrumento*, convenire.

[b] Subaudi κτῆμα, *possessionem*.

[c] Subaudiri videtur κατὰ τὸ πλέον πταῖσμα, *secundum gravius delictum*.

CXXXIX.

ΚΆΛΑΜΟΣ, καὶ Ἔ ΛΑΊΑ.

ΔΙἈ καρτερίαν, καὶ ἰσχὺν, καὶ ἡσυχίαν, Κάλαμος, καὶ Ἐλαία ἤριζον. Τοῦ δὲ Καλάμου ὀνειδιζομένου ὑπὸ τῆς Ἐλαίας, ὡς ἀδυνάτου, καὶ ῥᾳδίως ὑποκλινομένου πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ Κάλαμος σιωπῶν οὐκ ἐφθέγξατο. Καὶ [a] μικρὸν ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἄνεμος ἔπνευσεν ἰσχυρὸς, ὁ μὲν κάλαμος ὑποσεισθεὶς, καὶ

καὶ ὑποκλινθεὶς τοῖς ἀνέμοις, ῥᾳδίως διεσώθη. Ἡ δὲ Ἐλαία, ἐπειδὴ [b] ἀντέτεινε τοῖς ἀνέμοις, καλεκλάσθη τῇ βίᾳ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῷ καιρῷ, καὶ τοῖς [c] κρείττοσιν αὐτῶν μὴ ἀνθιςάμενοι, [c] κρείττους εἰσὶ τῶν πρὸς [c] μείζονας φιλονεικούντων.

a Subaudi εἰς χρόνον, *breve tempus.*

b Post ἀντέτεινε, τὸ ὂν κράτος, ſubaudiri crederem, *oppoſuiſſet ſuam vim.*

c Caſus aliquis Nominativi, ἄνθρωπος, poſt hæc tria Adjectiva ſubauditur.

CXL.

ΛΎΚΟΣ, καὶ ΓΈΡΑΝΟΣ.

Λύκου λαιμῷ ὀςέον ἐπεπήγει. Ὁ δὲ Γεράνῳ μισθὸν παρέξειν εἶπεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπιβαλοῦσα, τὸ ὀςοῦν ἐκ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ ἐκβάλοι. Ἡ δὲ, τοῦτ' ἐκβαλοῦσα, δολιχόδειρος οὖσα, τὸν μισθὸν ἐπεζήτει, ὅςις γελάσα καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας, ἀρκεῖ σοὶ μισθὸς, ἔφη, [a] τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ Λύκου σόμαλος, καὶ ὀδόντων ἐξήρες κάραν σῶαν [b] μηδὲν παθοῦσαν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἵ τινες ἀπὸ κινδύνε διασωθέντες, τοῖς εὐεργέταις τοιαύτας ἀπονέμεσι χάριτας.

[a] Subaudi πρᾶγμα, *res.*
[b] Subaudiri videtur δυστύχημα, *infortunium.*

CXLI.

ΓΈΡΩΝ, καὶ ΘΆΝΑΤΟΣ.

ΓΈΡΩΝ ποτὲ ξύλα κόψας, ταῦτα φέρων, [a] πολλὴν ὁδὸν ἐβάδιζε, καὶ διὰ τὸν πολὺν κόπον ἀποθέμενος ἐν τόπῳ τινὶ τὸν φόρτον, τὸν Θάνατον ἐπεκαλεῖτο. Τῦ δὲ Θανάτε παρόντος, καὶ πυνθανομένε τὴν αἰτίαν, δι' ἣν αὐτὸν ἐκάλει, δειλιάσας ὁ Γέρων ἔφη, ἵνα με τὸν φόρτον ἄρῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος, εἰ καὶ δυσυχεῖ, καὶ πτωχός ἐσι.

[a] Κατὰ, vel ἀνὰ, *per* subauditur.

CXLII.

CXLII.

ΒΑ΄ΤΡΑΧΟΙ.

ΒΑ΄τραχοι δύο, ξηρανθείσης τῆς λίμνης, ἐν ᾗ κατῴκουν, περιήεσαν, ζητοῦντες πῇ [a] καταμεῖναι. Καὶ ἐλθόντες εἰς φρέαρ βαθὺ, καὶ κύψαντες κάτω, καὶ ἰδόντες τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν εἷς συνεβούλευεν, ἵνα πηδήσωσι παρ' εὐθὺς κάτω· ὁ δ' ἕτερος εἶπεν, εἰ καὶ τοῦτο ξηρανθῇ, πῶς δυνησόμεθα ἀναβαίνειν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄνευ συμβουλῆς μὴ [b] ποιεῖν τι.

a Δύναιντο, *possent*, subintelligi videtur.
b Subaudi δεῖ, *oportet*.

CXLIII.

ἌΡΝΟΣ, καὶ ΛΥ΄ΚΟΣ.

ἌΡΝΟΣ ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου ἑστάμενος, Λύκον κάτωθεν παρώντα τὴν ὁδὸν ἔσκωψε, καὶ θηρίον κακὸν ἀπεκάλει, καὶ ὠμοβόρον. Ὁ δὲ Λύκος γραφεὶς, εἶπε πρὸς αὐτὸν

τὸν, ἃ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ᾽ ὁ πύργος, ἐν ᾧ ἵζασαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὰς ὑπομένας ὕβριν ἀπὸ ἀναξίων ἀνθρώπων, δια φόβον ὑψηλοτέρων.

CXLIV.

ΚΩ᾽ΝΩΨ, καὶ ΛΕ᾽ΩΝ.

Κώνωψ πρὸς Λέοντα ἐλθὼν εἶπεν Οὐδὲ φοβεμαίσε, οὐδὲ δυνατώτερός μου εἶ. [a] Εἰ δὲ μὴ, τί σοὶ ἐσιν ἡ δύναμις; ὅτι ξύεις τοῖς ὄνυξι, καὶ δάκνεις ὀδοῦσι; τοῦτο καὶ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχομένη, ποιεῖ. Ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σε ἰσχυρότερος. Εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον. Καὶ σαλπίσας ὁ Κώνωψ, ἐνεπέγετο, δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥίνας αὐτοῦ ἄτριχα πρόσωπα. Ὁ δὲ Λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέλυεν ἑαυτὸν, ἕως ἔ ἠγανάκησεν. Ὁ Κώνωψ δὲ νικήσας τὸν Λέοντα, καὶ σαλπίσας, καὶ [b] ἐπινίκιον ᾄσας, ἔπαλο. Ἀράχνης δὲ δεσμῷ ἐμπλακεὶς, ἐσθιόμενος ἀπωδύρετο, ὅτι [c] μεγίσοις πολεμῶν, ὑπὸ εὐτελοῦς ζώου, τῆς Ἀράχνης, ἀπώλετο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὰς καταβάλλονϛας μεγάλας, καὶ ὑπὸ μικρῶν καταβαλλομένας.

a Οὕτως ἔχει, *sic ſe res habet*, ſubintelligi videtur.
b Μέλος, *cantus*, ſubauditur.
c Subauditur θηρίοις, *feris*.

LIBRI GRÆCI, *excuſi apud* J. Pote, *Etonenſ.*

I. ΠΟΙΚΙΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ, ſive, Novus Hiſtoriarum Fabularumq; Delectus; ex Æliano, Polyæno, Ariſtotele, Dionyſio Halicarn. Maximo Tyrio, aliiſq; Scriptoribus Græcis, a Jac. Upton, Coll. Regal. Cantab. Socio, antehac editus. Editio altera, cuiq; nunc primum acceſſere Periclis, necnon Orationes duæ funebres, altera Platonis dicta Menexenus, altera Lyſiæ. Opus ad erudiendæ Juventutis gratiam editum et notis illuſtrat. Eton. 1773. 3s. 6d.

II. POETÆ GRÆCI, ſive, Selecta ex Poetis Græcis, viz. Homeri Odyſſ. Heſiodo, Theocrito, Callimacho, Apollon. Rhodio, Tyrtæo, Sapphone, Erinna, Mimnermo, Solone, Simonide, Theognide, Xenophane, Ione, Pindaro, Euripide, Bacchylide, Critia, Calliſtrato, Bione, Moſcho, Muſæo; cum vulgata Verſione emendata, ac variis partim Scholiaſtarum Græcorum, partim Doctorum recentiorum notis, in uſum Regiæ Scholæ Etonenſis; Editio altera et aucta. Eton. 1777. 6s.

III. SCRIPTORES GRÆCI; ſive, Selecta ex Scriptoribus Græcis, viz. Herodoto, Thucydide, Xenophonte, Iſocrate, Platone, et Luciano, cum Verſione Latina et Notis. Editio altera, recognita et aucta, Eton. 1772. 6s.

IV. DEMOSTHENIS ORATIONES SELECTÆ: Textum, Scholiaſten, ac Verſionem caſtigavit, et Notis illuſtravit Richard. Mounteney, 8vo. 5s.

V. LUCIANI DIALOGI, Gr. Lat. cum nova Verſione et Notis, à N. Kent. 8vo. 5s.

VI. ARISTOPHANIS PLUTUS, Gr. Lat. cum Scholiis Græcis ſelectis. Editio caſtigata, et ad uſum ſtudioſæ Juventutis accommodata. Eton. 1768. 8vo. 2s. 6d.

VII. EURIPIDIS MEDEA, (ſeparatim.) Gr. Lat. cum Scholiis, et Notis. 2s. 6d.

VIII. THE-

VIII. THESAURUS GRÆCÆ POESEOS; ſive, LEXICON GRÆCO-PROSODIACUM; VERSUS, et Synonyma, (tam ad Explicationem Vocabulorum, quam ad Compoſitionem Poeticam pertinentia) Epitheta, Phraſes, Deſcriptiones, &c. (ad modum Latini Gradus ad Parnaſſum) complectens. Opus, in ſtudioſæ Juventutis gratiam et utilitatem, ex optimis quibuſque Poetarum Græcorum monumentis, quæ adhuc prodierunt, nunc primum conſtructum. Cui præfigitur, de Poëſi, ſeu PROSODIA Græcorum Tractatus; ad finem adjuncta ſunt, Vocabula quorum in Syllabis de Quantitate aliquid ſit dubii, ex carmine non ſatis noto, aut in eadem ſede diverſos pedes admittente.——Notantur etiam Syllabæ controverſæ, et Ancipites dictæ. Autore T. MORELL, S. T. P. ETONÆ, 1762, 4to. 1l. 1s.

IX. SOPHOCLIS Tragœdiæ ſeptem: Nova Verſione donatæ, Scholiiſq; veteribus illuſtratæ. Accedunt Notæ perpetuæ et variæ Lectiones, operâ Thomæ Johnſon, M. A. Collegii Regal. Cantabrig. aliquamdiu e Sociis. Acceſſere etiam nunc primum Notæ ſelectæ et Emendationes in Codd. Variorum Doctorum Virorum, nuper editis. Verſio denique cum Eruditorum Interpretationibus collata eſt, et una cum Scholiis plurimis in locis caſtigata. 2 vol 8vo. Editio prioribus longe accuratior et auctior. ETON. 1775. Pret. 14s.

X. EURIPIDIS Tragœdiæ, Gr. Lat. cum Scholiis et Notis, 2 vol. 8vo.

XI. NOVUS Græcorum Epigrammatum, et ΠΟΣΜΑΤΩΝ Delectus, cum Verſione et Notis, opera T. Johnſon. in uſum Scholæ Etonenſis, Editio nova. ETON, 1776. 2s.

XII. GRÆCÆ GRAMMATICÆ Rudimenta, in uſum Regiæ Scholæ Etonens. Editio nova recognita et aucta. ETON. 1778. 2s. 6d.

BRITISH MUSEUM 15 FEB 60

ÆSOPI FABULÆ.

I.

AQUILA, *et* VULPES.

AQuila, et Vulpes initâ amicitiâ prope ſe invicem habitare decreverunt, confirmationem amicitiæ facientes familiaritatem. Itaque Aquila ſuper altâ arbore nidum fixit. Vulpes verò in proximis arbuſtis filios peperit. Ad pabulum igitur aliquando Vulpe profectâ, Aquila cibi inopiâ laborans, cum devolâſſet in arbuſta, et filios hujus ſuſtuliſſet, unà cum ſuis pullis eos devoravit. Vulpes verò reverſa, et re cognitâ, non tam filiorum triſtata eſt morte, quàm vindictæ inopiâ: quia enim terreſtris eſſet, alatam perſequi haud poterat. Quare procul ſtans, quod etiam impotentibus eſt facile, inimicæ maledicebat. Non multo autem pòſt, capram quibuſdam in agro ſacrificantibus, cum devolâſſet Aquila, partem

 victimæ

victimæ cum ignitis carbonibus rapuit, et in nidum tulit. Vento autem vehementer tunc flante, et flammâ excitatâ, Aquilæ pulli, implumes adhuc cum essent, assati in terram deciderunt. Vulpes vero, cùm accurrisset, in conspectu Aquilæ omnes devoravit.

Affabulatio.

Fabula significat, eos, qui amicitiam violant, licet ab affectis injuriâ fugiant ultionem ob impotentiam, divinum tamen supplicium non depulsuros.

II.

Aquila, *et* Scarabæus.

Lepus ab Aquilâ cursu pressus in lustrum Scarabæi profugit, rogans, ut ab eo servaretur. Scarabæus autem rogabat Aquilam, ne occideret supplicem, obtestans ipsam per maximum Jovem, ne scilicet contemneret parvitatem suam. Illa verò irata alâ percussit Scarabæum et Leporem arreptum devoravit. At Scarabæus et cum Aquila volavit, ut nidum ejus disceret; ac jam cum eo perveniisset, ova ejus devoluta disrupit. Illa autem quum grave existimaret, quia quis hoc ausus fuisset, et in altiore loco nidificasset, illic etiam rursus Scarabæus pariter hanc affecit. Sed Aquila inops

BRITISH MUSEUM 15 60 FEB

inops consilii in totâ re adscendit ad Jovem, (ei enim sacer esse dicitur) et in ipsius genibus tertiam fœturam ovorum posuit, cum Deo ipsa commendâsset, et supplicâsset, ut custodiret. Scarabæus autem, è stercore pilulâ factâ, ascendit, et in sinum Jovis eam demisit. Jupiter verò, quum surrexisset, ut simum excuteret. ova quoque projecit oblitus, quæ et contrita sunt dejecta. Cognito autem à Scarabæo, quòd hæc feciſſet, ut Aquilam ulciſceretur, (nam non modo Scarabæum illa injuriâ affecit, sed et in Jovem ipsum impia fuit:) reversæ Aquilæ ait *Jupiter*, Scarabæum esse, qui mœstitiæ causa fuerit, et certè jure fuisse. Nolens igitur genus Aquilarum rarescere, monuit Scarabæum, ut Aquilæ conciliaretur. Eo autem non parente, Jupiter in aliud tempus Aquilarum transtulit partum, quum Scarabæi non appareant.

AFFABULATIO

Fabula significat, nullum contemnere nos oportere *cogitantes, ut non sit quisquam, qui lacessitus non queat se ulcisci.*

III.

PHILOMELA, *et* ACCIPITER.

PHilomela super arbore sedens de more canebat. Accipiter autem eam conspi-

natus, ac cibi indigens, cum advolâſſet, corripuit. Quæ, quum peritura eſſet, orabat Accipitrem, ne devoraretur; neque enim ſatis eſſe *dixit* ad Accipitris ventrem implendum, ſed oportère ipſum, cibo egentum, ad majores aves converti. Accipiter autem, cum reſpondiſſet, ait, Sed ego certè amens ſim, ſi, qui in manibus paratus eſt, cibo dimiſſo, quæ non uſpiam videntur, perſequar.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, ut ex hominibus etiam ii ſint inconſulti, qui ſpe majorum, quæ incerta ſunt, quæ in manibus habentur, amittant.

IV.

VULPES, *et* HIRCUS.

VUlpes, et Hircus ſitientes in puteum deſcenderunt, ſed poſtquam bibiſſent, Hirco indagante aſcenſum, Vulpes ait, confide, utile quid, et in utriuſque etiam ſalutem excogitavi; ſi enim rectus ſteteris, et anteriores pedes parieti applicueris, et cornua pariter in anteriorem partem inclinaveris, quum percurrero ipſa per tuos humeros, et cornua, et extra puteum illinc exiluero, et te poſtea extraham hinc. Ab Hirco autem ad hoc promptè officio præſtito, illa, quum ex puteo ſic exiluiſſet, exultabat circum os læta. Hircus

cus autem ipſam accuſabat, quòd, tranſgreſſa fuiſſet conventiones; Illa autem, Sed ſi tot, inquit, mentes poſſideres, quot in barbâ pilos, non antè deſcendiſſes, quàm de aſcenſu conſiderâſſes.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, ſic prudentem virum oportere prius fines altiùs conſiderare rerum, deindè ſic ipſas aggredi.

V.

VULPES, *et* LEO.

VUlpes, quum nunquam vidiſſet Leonem, quum caſu quodam ei occurriſſet, primùm ſic timuit, ut fermè moreretur. Deinde, quum ſecundò vidiſſet, timuit certè, non tamen ut priùs: tertiò autem quum ipſum vidiſſet, ſic contra eum auſa eſt, ut accederet, et colloqueretur.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, familiaritatem vel terribilia acceſſu facilia facere.

VI.

VULPES.

VUlpes laqueo capta, quum, abſciſsâ caudâ, evaſiſſet, non vitalem præ pudore exiſtimabat vitam, decrevit itaque et aliis

Vulpibus hoc itidem perſuadere, ut communi malo ſuum celaret dedecus. Et jam, omnibus collectis, ſuadebat caudas abſcindere, quòd non indecens ſolùm hoc membrum ſit, ſed et ſupervacuum onus appenſum. Reſpondens autem ex ipſis quædam, ait: Heus tu, niſi tibi hoc conduceret, nobis non conſuleres.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, pravos homines non, præ benevolentiâ propinquis conſulere, ſed propter ſuam ipſorum utilitatem.

VII.

Vulpes, *et* Rubus.

VUlpes, ſæpe conſcensâ, quum lapſa caſura foret, apprehendit, in adjutorium, Rubum. Quamobrem, quum pedes ſuos illius aculeis cruentâſſet, et doleret, ei dixit, Hei mihi! cum enim confugiſſem ad te tanquam ad auxiliatorem, tu pejus me tractaſti. Sed erraſti, heus tu, inquit Rubus, quæ me apprehendere voluiſti, qui omnes apprehendere ſoleo.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſic et homines eſſe ſtultos, qui ad eos auxilii gratiâ accurrunt, quibus magis injuriâ afficere a naturâ inſitum eſt.

VIII.

VIII.

VULPES, *et* CROCODILUS

VUlpes, et Crocodilus contendebant de nobilitate. Quum multa autem Crocodilus ſuperba de progenitorum narraſſet ſplendore quòd exercitationum principes fuiſſent. Vulpes reſpondit, et, O amice, ait, ſed, ſi ipſe nihil dicas, tamen ex cute videris, quàm antiquis temporibus ſis exercitatus.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, Mendacium virorum convictionem res ipſas fieri.

IX.

GALLI, *et* PERDIX.

GAllos quidam habens domi, emptam quoq Perdicem; cum illis dimiſit paſci: Illis verò verberantibus ipſam, et expellentibus, illa triſtabatur valdé, exiſtimans, ut alienigenam, hæc ſe pati à Gallis. Quum verò paulò poſt et illos videret pugnare, et ſeipſos cædere, mœrore ſoluta, ait, Sed quidém poſthac non triſtabor, videns et ipſos pugnare inter ſe.

AFFA-

Affabulatio.

Fabula significat, quod prudentes facilè ferant ab alienis injurias, quum ipsos videant neque à suis abstinere.

X.

Vulpes.

VUlpes in domum profecta Mimi, et singula ipsius vasa perscrutans, invenit et caput larvæ ingeniosè fabricatum, quo et accepto manibus, ait, O quale caput, et cerebrum non habet!

Affabulatio.

Fabula in viros magnificos quidem corpore, sed animo inconsultos.

XI.

Carbonarius, *et* Fullo.

CArbonarius in quâdam habitans domo, rogabat, Fullonem etiam advenientem, secum cohabitare. Fullo autem respondens ait, Sed non hoc possem egó facere, timeo enim, ne, quæ ego dealbo, tu fuligine repleas.

Affa-

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, omne diſſimile eſſe inſociabile.

XII.

PISCATORES.

PIſcatores trahebant verriculum, quod quum grave foret, gaudebant, et exultabant, multum ineſſe prædæ exiſtimantes, ſed quum in litus ipſum traxiſſent, piſceſque paucos quidem, ſed lapidem in eo permagnum inveniſſent, triſtari cœperunt, et mœrere; non tam ob piſcium paucitatem, quàm quod et contraria antè animo præſumpſerant. Quidam autem inter eos natu grandior dixit, Ne triſtemur, ô ſocii! nam voluptati, ut videtur, ſoror eſt triſtitia: et nos igitur oportebat, tantum ante lætatos, omnino aliquâ in re etiam triſtari.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, non oportere triſtari, fruſtratâ ſpe.

XIII.

JACTATOR.

VIR quidam peregrinatus, deinde in ſuam patriam reverſus, aliaque multa in diverſis viriliter geſſiſſe locis jactabat, atque etiam

etiam Rhodi ſaltâſſe ſaltum, quem nullus ejus loci potuerit ſaltare; ad hoc et teſtes, qui ibi interfuerunt, dicebat ſe habere. Quidam autem ex iis, qui aderant, reſpondens, ait, Heus, tu, ſi verum hoc eſt non eſt tibi opus teſtibus: En Rhodus: en et ſaltus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, niſi prompta rei demonſtratio ſit, omnem ſermonem ſupervacuum eſſe.

XIV.

Impoſſibilia promittens.

VIR pauper ægrotans, et malè affectus, quum a medicis deſperatus eſſet, Deos rogabat; ſi ſanitatem ſibi rurſus feciſſent, centum boves ipſis *ſe* oblaturum eſſe pollicens in ſacrificium. Uxore autem ejus ſciſcitatâ, Et ubi tibi hæc *erunt*, ſi convalueris? Ille ait, Putas enim ſurgere me hinc, ut Dii hæc à me repetant?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, multos facilè polliceri, quæ re perficere non ſperent.

XV.

XV.

Malignus.

VIR malignus ad eum, qui in Delphis eſt, ivit Apollinem, tentare eum volens. Atque ideò, comprehenſo paſſerculo manu, et eo veſte contecto, ſtetitque proximè tripodem ac rogavit Deum, dicens, O Apollo, qùod manibus fero, utrum vivum eſt, an mortuum; ſtatuens, ſi mortuum diceret, vivum oſtendere paſſerculum; ſin vivum ſtatim ſuffocatum mortuum illum proferre. Sed Deus, malignâ ipſius cognitâ mente, ait, utrum, heus tu, vis facere, facito: penes te enim eſt illud facere, ſive vivum, quod contines, ſive mortuum oſtendere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, Deum neque decipi poſſe, neque quicquam eum latere.

XVI.

Piscatores.

PIſcatores egreſſi ad venationem, quum multo tempore defatigati nihil cepiſſent, et admodum triſtabantur, et diſcedere apparabant. Sed ſtatim Thunnus, a maximis petitus piſcibus, in navigium ipſorum inſiluit:

ſiluit: illi vero, hoc capto, cum voluptate abiere.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, ſæpe, quæ ars non præbuit, ea donâſſe fortunam.

XVII.

DECEPTOR.

VIR pauper ægrotans vovebat Diis, ſi evaderet, boves centum in ſacrificium *ſe* oblaturum; ſed Dii tentare eum volentes à morbo liberârunt. At ille refectus, quoniám boves carebat, ex paſtâ boves centum à ſe formatos in arâ poſitos ſacrificavit: ſed, Dii ſtatuentes eum punire, in ſomniis adſtantes ei, dixerunt: Abi ad litus ad eum locum: illic enim Atticas mille drachmas invenies. Ille autem excitatus cum voluptate, et alacritate ad demonſtratum locum perrexit, aurum diſquirens. Sed illic in piratas incidit, ab ipſiſque comprehenſus eſt. Captus ergo, ut dimitteretur, piratas orabat, mille auri talenta *ſe* daturum ipſis promittens. Sed quum non crederetur, abactus ab ipſis, divenditus eſt mille drachmis.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, mendacibus hominibus inimicum eſſe Deum.

XVIII.

XVIII.

RANÆ.

RAnæ duæ in palude paſcebantur, æſtate autem ſiccatâ palude, illâ derelictâ, quærebant aliam: et quidem profundum invenerunt puteum. Quo viſo, altera alteræ inquit, Deſcendamus, heus tu, in hunc puteum. Illa verò reſpondens ait, Si igitur et hìc aqua aruerit, quomodo aſcendemus?

AFFABULATIO

Fabula declarat, non oportere inconſideratè res aggredi.

XIX.

SENEX, *et* MORS.

SEnex quondam, ſectis e monte lignis, ac in humeros elevatis, ubi multam viam oneratus iviſſet, defeſſus, et depoſuit ligna, et mortem, ut veniret, invocabat. At, morte illico adſtante, et cauſam rogante, quâ ſe vocâſſet; Senex ait, Ut onus hoc ſuper humeros imponeres mihi.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, omnem hominem vitæ ſtudioſum

oſum eſſe, et licet, infinitis periculis immerſus, videatur mortem appetere, tamen vivere multò magis quàm mori eligere.

XX.

Anus, *et* Medicus.

MUlier anus dolens oculos, conduxit Medicum quendam mercede, conventione factâ, ſi ſe curaret, pactam mercedem ei *ſe* daturam: ſin autem minimè, nihil daturam. Agreſſus eſt igitur Medicus curam: quotidie verò recedens ad vetulam, et oculos ei ungens, quum illa nequaquam videre poſſet eâ horâ ob unctionem, ipſe vas aliquod ex domo auferens quotidie diſcedebat. Anus igitur ſuam ſupellectilem videbat ſingulis diebus minui adeò, ut tandem omnino *illi* ſanatæ nihil relinqueretur. At Medicus quum jam pactam pecuniam ab eâ efflagitaret, ut quæ purè jam videret, et teſtes adduceret: Magis certè ait illa, nunc nihil video. Nam quum oculis laborabam, multa mea in meâ videbam domo: nunc autem, quum me tu videre inquis, nihil omnino ex illis video.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, pravos homines ex iis, quæ agant, ignaros contra ſeipſos argumentum afferre.

XXI.

XXI.

AGRICOLA, *et* FILII ipſius.

AGricola quidam vitâ exceſſurus, ac volens ſuos filios periculum facere de agriculturâ, vocatis ipſis, ait, Filii mei, ego jam è vitâ diſcedo, vos autem, ſi quæ in vineâ à me occultata ſunt, quæſieritis, invenietis omnia. Illi igitur, rati theſaurum illic defoſſum eſſe, omnem vineæ terram poſt interitum patris ſuffoderunt, et theſaurum quidem non invenerunt, ſed vinea pulchrè foſſa multiplicem fructum reddidit.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, laborem theſaurum eſſe hominibus.

XXII.

HERUS *et* CANES.

VIR quidam â tempeſtate in ſuo ſuburbio deprehenſus, primùm oves comedit, dehinc capras. Tempeſtate autem invaleſcente, et operarios boves jugulatos comedit, Canes verò, his viſis, dixerunt inter ſe, Sed fugiamus nos hinc. Si enim operariis bobus Herus noſter non abſtinet, quomodo nobis abſtinebit?

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, eos, maximè fugere, et cavere oportere, qui ne ſuis quidem abſtinent.

XXIII.

MULIER, et GALLINA.

MUlier quædam vidua, Gallinam habebat, ſingulis diebus ovum ſibi parientem: rata verò, ſi plus Gallinæ hordei projiceret, *eam* bis parituram die, hoc fecit. Sed Gallina pinguefacta, ne ſemel quidem die parere potuit.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, eos, qui ob avaritiam plurium ſunt appetentes, et ea, *quæ adſunt, amittere.*

XXIV.

MORSUS à CANE.

MOrſus à cane quidam medicaturum circuibat quærens. Quum autem occurriſſet quidam ei, et cognoſceret, quod quærebat, Heus tu, ait, ſi ſanari vis, accipe panem, atque eo ſanguinem vulneris ſicca, et ei,

et ei, qui momordit, cani ad edendum da; et is ridendo ait, Sed, ſi hoc fecero, oportebit me ab omnibus, qui in urbe ſunt, canibus morderi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, pravos etiam homines beneficio affectos, magis ad inferendam injuriam exacui.

XXV.

Adolescentuli, *et* Cocus.

DUO Adoleſcentuli Coco aſſidebant, et Coco in aliquo domeſtico opere occupato, alter horum partem quandam carnium ſubreptam in alterius demiſit ſinum. Converſo autem coco, et carnem quærente, qui abſtulerat, jurabat *ſe* non habere: qui autem habebat, *ſe* non abſtuliſſe. Cocus verò, cognitâ malitiâ ipſorum, ait, Sed, etſi me latueritis, pejeratum Deum non igitur latebitis.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, quod, licèt homines pejerantes lateamus, Deum tamen non latebimus.

XXVI.

Inimici.

DUO quidam inter ſe inimici, in eâdem navi navigabant: quorum alter in puppi, alter in prorâ ſedebat: Tempeſtate autem ſuperveniente, et nave jam ſubmergendâ, qui in puppi, gubernatorem rogabat, utra pars navigii priùs obruenda eſſet. Quúmque ille proram dixiſſet, Sed mihi non eſt grave, ait, mors, ſi viſurus ſum antè me inimicum morientem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, multos homines nihil ſuum damnum curare, ſi modo inimicos ſuos videant ante ſe malè affectos.

XXVII.

Felis, *et* Mures.

IN domo quâdam quum multi eſſent Mures, Felis eo cognito, ivit eò, ac eorum ſingulos captos devorabat. At illi, quotidie quum ſe abſumi viderent, dixerunt inter ſe, Ne poſthac infra deſcendamus, ne penitùs intereamus. Nam ſi Felis non poteſt huc venire, nos ſalvi erimus. Sed Felis, non amplius Muribus deſcendentibus, ſtatuit

tuit per aſtutiam eos decipiens evocare, et jam, quum peſſulum quendam conſcendiſſet, de eo ſe ſuſpendit, et mortuum *ſe eſſe* ſimulabat. Ex muribus autem quidam acclinatus, viſóque eo, ait, Heus tu, etſi ſaccus fias, non te adibo.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, prudentes homines, quum aliquorum pravitatem experti fuerint, non amplius eorum falli ſimulationibus.

XXVIII.

VULPES, *et* SIMIUS.

IN concilio quondam irrationabilium animalium ſaltavit Simius et approbatus, Rex ab ipſis electus eſt. Vulpes autem cum ei invideret, quum in caſſe quodam carnem vidiſſet, Simium ſecum ſumptum illuc duxit, quòd inveniſſet ipſa theſaurum illum, dicens, non tamen et *ſe* uti eo: quippe quum lex regi tribueret: atque hortata eſt ipſum, ut regem, theſaurum accipere. At ille inconſideratè profectus, et captus à caſſe, ut quæ decepiſſet, accuſabat Vulpem. Illa autem ei, O Simie, quum talem tu habeas ſtultitiam, imperium in bruta tenebis?

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, eos, qui actiones aliquas inconſultè aggrediuntur, in infortunia incidere.

XXIX.

THUNNUS, *et* DELPHIN.

THunnus a Delphino curſu preſſus, magnóque impetu latus, Quum capiendus eſſet, inſcius ob vehementem impetum decidit in inſulam quandam, ab eodem verò impetu et Delphin cum eo ejectus eſt. Thunnus autem converſus, et agentem animum Delphinum conſpicatus, ait, Non amplius mihi mors moleſta eſt, quum eum videam, qui mihi cauſa fuit ipſius, unà mecum perire.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, facilè miſerias ferre homines, eos, qui illarum auctores fuerunt, infeliciter agere videntes.

XXX.

MEDICUS, *et* ÆGROTANS.

MEdicus ægrotum curabat: ægroto autem mortuo, ille efferentibus dicebat; Homo hîc, ſi vino abſtinuiſſet, et clyſteribus

teribus uſus fuiſſet, non interiiſſet: Quidam autem ex iis, qui aderant, reſpondens ait. Optime, non oportebat, te hæc nunc dicere, quum nulla utilitas eſt, ſed nunc admonere, quum his uti poterat.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, oportere amicos tempore neceſſitatis præbere auxilia, et non, cum jam de rebus deſperatur, cavillari.

XXXI.

AUCEPS, *et* VIPERA.

AUceps, viſco accepto, et arundinibus aucupatum exiit. Viſo autem turdo ſuper altâ arbore ſedente, et arundinibus inter ſe in longitudinem conjunctis, ſurſum ad eum capere volens, ſuſpiciebat. Cæterorum ignarus Viperam dormientem ſub pedibus conculcavit. Quum verò irata momordiſſet ipſum, ille jam agens animam dicebat; Me miſerum! alium enim capere volens, ipſe ab alio captus ſum ad mortem.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, eos qui proximis inſidiantur, ignaros ſæpe ab aliis id ipſum pati.

XXXII.

XXXII.

Canis, *et* Cocus.

CAnis cum irrupiſſet in culinam, Coco occupato, corde arrepto, fugit. At Cocus, converſus, ut videt ipſum fugientem inquit, Heus tu, ſcito, ubi fueris, me te obſervaturum: non enim mihi cor abſtuliſti, ſed mihi cor dediſti potius.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſæpe nocumenta, hominibus documenta fieri.

XXXIII.

Canis, *et* Lupus.

CAnis ante ſtabulum quoddam dormiebat: quùmque Lupus irrupiſſet, et cibum facturus eum eſſet, rogabat, ne tunc ſe mactaret. Nunc enim, inquit, tenuis ſum et macilentus: ſi autem parumper expectaveris, mei domini facturi ſunt nuptias, et ego tunc, multa depaſtus, pinguior ero et tibi ſuavior cibus fiam, Lupus igitur perſuaſus abiit. Poſt aliquot verò dies reverſus invenit ſuperiùs ſuper domûs tecto Canem dormientem, et ſtans inferiùs ad ſe vocabat, admonens eum fœderis. Et canis, ait,

ait, O Lupe, ſi poſthac ante ſtabulum me vidéris dormientem, non ampliùs expectes nuptias.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, prudentes homines, quum aliquâ in re periclitati, ſalvi facti fuerint, ab eo, quàm diu vixerint, cavere.

XXXIV.

CANIS, *et* GALLUS.

CAnis, et Gallus, initâ ſocietate, iter faciebant. Veſperâ autem ſuperveniente, Gallus, conſcenſâ arbore, dormiebat, at Canis ad radicem arboris cavitatem habentis. Quum verò Gallus, ſecundùm conſuetudinem, noctu cantâſſet, Vulpes, ut audivit, accurrit, et ſtans inferiùs, ut ad ſe deſcenderet, rogabat, *dixit enim, ſe* cupere animal bonam ita vocem habens complecti. Quum autem is dixiſſet, tu jannitorem prius excitaret, ad radicem dormientem, ut, quum ille aperuiſſet, deſcenderet, et illâ quærente, ut ipſum vocaret, Canis ſtatim proſiliens eam dilaceravit.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, prudentes homines inimicos inſultantes ad fortiores aſtu mittere.

XXXV.

XXXV.

LEO, *et* RANA.

LEo, auditâ aliquando Ranâ valdè clamante, vertit ſe ad vocem, ratus magnum aliquod animal eſſe, cum parumper autem expectâſſet, vidit ipſam ſtagno egreſſam, et accedens propius proculcavit.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, non oportere, antequam videas, auditu ſolo perturbari.

XXXVI.

LEO, *et* ASINUS, *et* VULPES.

LEo, et Aſinus, et Vulpes, ſocietate initâ, egreſſi ſunt ad venandum. Multâ igitur prædâ captâ, juſſit Leo Aſino dividere ſibi. At ille, tribus partibus factis æqualiter, ut eligerent, eos hortabatur. Et Leo irâ percitus Aſinum devoravit. Inde Vulpi, ut divideret, juſſit. Illa verò, in unam partem omnibus congeſtis, ſibi minimum quiddam reliquit. Tum Leo ipſi, Quis te, ô optima, dividere ſic docuit? Ea verò inquit, Aſini calamitas.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, caſtigamenta hominibus eſſe proximorum infortunia.

XXXVII.

XXXVII.

Leo, et Ursus.

Leo, et Ursus simul magnum hinnulum nacti, de eo pugnabant. Graviter igitur à se invicem affecti, adeo ut ex multâ pugnâ etiam vertigine corriperentur, defatigati jacebant. Vulpes autem circumcirca eundo ubi prostratos eos vidit, et hinnulum in medio jacentem, hunc, per medios utrosque percurrens, rapuit, fugiensque abiit. At illi videbant quidem ipsam, non volentes verò surgere, Nos miseros, *dicebant*, quòd Vulpi laboravimus!

Affabulatio.

Fabula significat, aliis laborantibus, alios lucrari.

XXXVIII.

Vates.

Vates in foro sedens, differebat. Quum autem supervenisset, quidam derepente et renunciâsset, quod domûs ipsius fenestræ apertæ omnes essent, et, quæ intus erant, ablata omnia, exilivit suspirans, et cursim ibat. At currentem quidam ipsum conspicatus, Heus tu, inquit, qui alienas res præscire profiteris, tuas ipsius non prævaticinabare?

AFFABULATIO.

Fabula in eos, qui ſuam vitam pravè gubernantes, quæ nihil ad ſe attinent, præſcire conantur.

XXXIX.

FORMICA, *et* COLUMBA.

FOrmica ſitiens deſcendit in fontem, ac tracta a fluxu, ſuffocabatur. Columba verò, hoc viſo, ramum arboris decerptum in fontem projecit, ſuper quo ſedens Formica evaſit. Auceps autem quidam poſt hoc, calamis compoſitis, ad Columbam comprehendendam ibat. Hoc autem viſo, Formica aucupis pedem momordit; ille verò dolens et calamos projecit, et, ut Columba ſtatim fugeret, auctor fuit.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, oportere benefactoribus gratiam referre.

XL.

VESPERTILIO, *et* RUBUS, *et* MERGUS.

VEſpertilio, et Rubus, et Mergus, ſocietate initâ, mercatoriam decreverunt vitam agere. Itaque Veſpertilio argentum mutuatus,

mutuatus, depoſuit in medium, Rubus veſtem ſecum accepit, Mergus tertius, aes, et enavigaverunt; Tempeſtate autem vehementi obortâ, et navi eversâ, omnibus perditis, ipſi in terram evaſerunt. Ex illo igitur Mergus litoribus ſemper aſſidet, ſi quopiam aes ejiciat mare; Veſpertilio verò creditores timens, interdiu non apparet, ſed nocte ad pabulum exit. Rubus verò paetereuntium veſtem prehendit, ſicubi ſuam cognoſcat, quaerens.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, in ea, quibus incumbimus, in poſterum nos recidere.

XLI.

Ægrotus, *et* Medicus.

Ægrotans quidam, et à Medico rogatus, quomodo valuiſſet? Plus, ait, quàm oporteret, ſudâſſe. Ille autem bonum ait hoc eſſe. Secundò verò ab ipſo iterum rogatus, quomodo *ſe* habuiſſet, [1] horrore correptum, ait, valdè concuſſum fuiſſe. Ille verò et hoc bonum eſſe ait. Tertiò rurſum

[1] *a Shivering*;

rogatus, quomodo valuiſſet, ait, in Hydropem incidiſſe. Ille et hoc rurſus bonum ait eſſe. Inde ex domeſticis quodam ipſum rogante, Ut habes? Ego, ait, heus tu, pra bonis pereo.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, maximè ex hominibus nos odio eos habere, qui ad gratiam ſemper loqui ſtudent.

XLII.

Lignator, *et* Mercurius.

Lignator quidam juxta fluvium ſuam amiſit ſecurim. Inops igitur conſilii, juxta ripam ſedens plorabat. Mercurius autem, intellectâ causà, et miſeratus hominem, urinatus in fluvium, auream ſuſtulit ſecurim, et, an hæc eſſet, quam perdiderat, rogavit. Illo verò, non eam eſſe, dicente, iterum urinatus argenteam ſuſtulit. Illo verò, neq; hanc eſſe ſuam, dicente, tertiò, urinatus, illam ipſam ſuſtulit. Illo verò hanc verè eſſe deperditam, dicente, Mercurius, probatâ ipſius æquitate, omnes ei donavit. Ille verò profectus, omnia ſociis, quæ acciderant, narravit. Quorum unus quidam eadem facere decrevit, et ad fluvium profectus, et ſuam ſecurim conſultò demiſit in fluvium, et plo-

rans

rans ſedebat. Apparuit igitur Mercurius et illi, et, causâ intellectâ ploratûs, urinatus ſimiliter auream ſecurim extulit, et rogavit, an hanc amiſiſſet. Illo cum gaudio, et verè hæc eſt, dicente, peroſus Deus tantam impudentiam, non ſolùm illam detinuit, ſed ne propriam quidem reddidit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, quantum juſtis Deus auxiliatur, tantum injuſtis eum *eſſe contrarium.*

XLIII.

Asinus, *et* Hortulanus.

Asinus ſerviens olitori, quoniam parum comedebat, plurimum verò laborabat, precatus eſt Jovem, ut, ab olitore liberatus, alteri venderetur domino. Quum verò Jupiter exoratus, juſſiſſet ipſum figulo vendi, iterum iniquo animo ferebat, plura, quàm priùs, onera portans, et cænum, et tegulas ferens. Rurſus igitur, ut mutaret dominum, rogavit, et coriario venundatus eſt. Pejorem itaque prioribus herum nactus, et videns, quæ ab eo fierent, cum ſuſpiriis ait, Hei mihi miſero! melius erat mihi apud priores heros manere; hic enim, ut video, et pellem meam conficiet.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, quòd tunc maximè priores dominos famuli deſiderant, quum de ſecundis periculum fecerint.

XLIV.

AUCEPS, *et* GALERITA.

AUceps avibus ſtruxerat laqueos: Galerita verò hunc procùl conſpicata, rogavit, quidnam faceret? eo urbem *ſe* condere dicente, deinde procul regreſſo, et abſcondito, Galerita viri verbis credens acceſſit ad caſſem, et capta eſt, at, aucupe accurrente, illa dixit, Heus tu, ſi talem urbem condes, non multos invenies incolentes.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, tunc maximè domos, et urbes deſolari, quum præfecti moleſti fuerint.

XLV.

VIATOR.

VIator, multâ confectâ viâ, vovit, ſi quod inveniſſet, dimidium Mercurio ejus *ſe* dedicaturum. Nactus igitur peram plenam cariotarum, et amygdalarum, atque eâ acceptâ,

ceptâ, eas comedit; Sed cariotarum oſſa, et amygdalarum cortices, ſuper quodam impoſuit altari, inquiens, Habes, o Mercuri, votum. Nam rei inventæ exteriora, et interiora dividendo tibi dono.

AFFABULATIO.

Fabula in virum avarum, et Deos ob cupiditatem fallentem.

XLVI.

PUER, *et* MATER.

PUer ex literatorio ludo condiſcipuli librum furatus, tulit matri. Quum ea verò non reprehendiſſet, ſed potiùs amplexata fuiſſet, provectus ætate cœpit et majora furari. In ipſo autem furto aliquando deprehenſus, ducebatur rectè ad mortem. At ſequente, et lugente matre, ille carnifices orabat, ut pauca quædam matri colloqueretur in aurem. Quæ, quum illico ori filii ſe admoviſſet, ille aurem dentibus demorſam abſcidit; Matre autem, et aliis accuſantibus, quia non ſolùm furatus fuiſſet, ſed jam et in matrem impius eſſet, ille ait, hæc enim mihi perditionis fuit cauſa. Si enim, quum librum furatus fuiſſem, me reprehendiſſet, non, ad hæc uſque progreſſus, nunc ducerer ad mortem.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat eorum, qui non in principio puniuntur, in majus augeri mala.

XLVII.

PASTOR, *et* MARE.

PAſtor in maritimo loco gregem paſcens, viſo tranquillo mari, deſideravit navigare ad mercaturam; Venditis igitur ovibus, et palmarum fructibus emptis, ſolvit. Tempeſtate verò vehementi factâ, et navis in periculo quum eſſet, ne ſubmergeretur, omni onere ejecto in mare, vix vacuâ navi evaſit incolumis. Poſt verò dies non paucos, tranſeunte quodam, et maris (erat enim id forte tranquillum) quietem admirante, ſuſcepto ſermone, Hic ait, cariotas, iterum, ut videtur, deſiderat *mare*, et propterea videtur quietum.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, calamitates hominibus documenta fieri.

XLVIII.

PUNICA, *et* MALUS.

PUnica, et Malus de pulchritudine contendebant. Multis verò contentionibus interim

interim factis, rubus ex proximâ ſepe audiens, deſinamus, ait, ô amicæ, aliquando pugnare.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, in præſtantiorum ſeditionibus viliſſimos etiam conari eſſe aliquos.

XLIX.

Talpa.

TAlpa cœcum animal eſt. Dicit igitur aliquando matri, Morum, mater, video. deinde rurſus ait, Thuris odore plena ſum: et tertiò iterum Ærei, inquit, lapilli fragorem audio. Mater verò reſpondens ait, O filia, ut jam percipio, non ſolùm viſu privata es, ſed et auditu, et olfactu.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nonnullos jactabundos impoſſibilia profiteri, et in minimis redargui.

L.

Veſpæ, *et* Perdices.

VEſpæ, et Perdices ſiti laborantes ad agricolam iverunt, ab eo rogantes potum, promittentes pro aquâ *ſe* hanc gratiam redditurās: Perdices quidem, fodere vineas:

Veſpæ

Veſpæ autem, circumcirca eundo aculeis arcere fures. At agricola inquit, Sed mihi ſunt duo boves, qui, nihil promittentes, omnia faciunt. Melius igitur eſt illis dare, quam vobis.

Affabulatio.

Fabula in viros pernicioſos, promittentes quidem juvare, lædentes autem admodum.

LI.

Pavo *et* Monedula.

A Vibus volentibus creare regem, Pavo rogabat, ut ſe ob pulchritudinem eligerent. Eligentibus autem eum omnibus, Monedula, ſuſcepto ſermone, ait, Sed ſi, te regnante, Aquila nos perſequi aggreſſa fuerit, quomodo nobis opem feres?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, principes non modò propter pulchritudinem, ſed et fortitudinem, et prudentiam eligere oportere.

LII.

Aper *et* Vulpes.

A Per, cuidam adſtans arbori, dentes acuebat. Vulpe autem rogante cauſam, quare,

quare, nullâ propoſitâ neceſſitate, dentes acueret, inquit, Non ſine causâ hoc facio. Nam ſi me periculum invaſerit, minime me tunc acuendis dentibus occupatum eſſe oportebit, ſed potius paratis uti.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, adverſus periculum præparatum eſſe oportere.

LIII.

Cassita.

CAſſita â laqueo capta, plorans dicebat, Hei mihi miſeræ, et infelici volucri! Non aurum ſurripui cujuſquam, non argentum, non aliud quicquam pretioſum, Granum autem tritici parvum mortem mihi conciliavit.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui ob vile lucrum magnum ſubeunt periculum.

LIV.

Hinnulus.

HInnulus aliquando Cervo, ait, Pater, tu natus es et major, et celerior, canibus,

bus, et cornua præterea ingentia geſtas ad vindictam, cur nam igitur ſic eos times? Et ille ridens ait, Vera quidem hæc inquis, fili: unum verò ſcio, quòd quum canis latratum audivero, ſtatim ad fugam, neſcio quomodo, efferor.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, quod naturâ timidos nulla admonitio confirmat.

LV.

Lepores, *et* Ranæ.

Lepores aliquando congregati ſui ipſorum deplorabant vitam, quod foret periculis obnoxia, timoris plena: etenim ab omnibus, et canibus, et aquilis et aliis multis conſumebantur. Melius itaq; eſſe mori ſemel, *dixerunt*, quam toto vitæ tempore timere. hoc igitur confirmato, impetum fecerunt ſimul in paludem, quaſi in eam delapſuri, et ſuffocandi. Sed quum Ranæ, quæ circum paludem ſedebant, curſûs ſtrepitu percepto, illico in hanc inſiluiſſent, ex leporibus quidam fagacior eſſe viſus aliis, ait, Siſtite, ô ſocii, nihil grave in vos ipſos molimini, jam enim, ut videtis, et nobis alia ſunt animalia timidiora.

Affa-

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, miſeros ab aliis, graviora patientibus, recreari.

LVI.

ASINUS, *et* EQUUS.

ASinus Equum beatum putabat, utpote abunde nutritum, et accuratè; quum ipſe neque palearum ſatis haberet, idque, plurimum defatigatus. Quum autem tempus inſtaret belli, et miles armatus aſcendiſſet Equum, huc illuc ipſum impellens, et inſuper in medios hoſtes inſiluiſſet, et Equus vulneratus jacebat; His viſis, Aſinus Equum, mutatâ ſententiâ, miſerum exiſtimabat.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, non oportere principibus et divitibus invidere; ſed in illos invidiâ, et periculo conſideratis, paupertatem amare.

LVII.

AVARUS.

AVarus quidam, quum omnia ſua bona in pecuniam vertiſſet, et auream maſſam feciſſet, in loco quodam defodit, unà

defoſſo illic et animo ſuo, et mente; atque quotidie eundo ipſam videbat. Quum autem ex operariis quidam eum obſervâſſet, et quod factum erat cognoviſſet, refoſſam maſſam ſuſtulit. Poſt hæc et ille profectus, et vacuum locum conſpicatus, lugere cæpit, et capillos evellere. Hunc vero quum quidam vidiſſet ſic plorantem, et cauſam audiviſſet, Ne ſic, ait, heus tu, triſtare, neque enim habens aurum habebas; Lapidem igitur pro auro acceptum reconde, et puta tibi aurum eſſe: eundem enim tibi præſtabit uſum. Ut video enim, neque, quum aurum erat, in uſu eras poſſeſſionis.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, nihil eſſe poſſeſſionem, niſi uſus adfuerit.

LVIII.

ANSERES, *et* GRUES.

ANſeres, et Grues in eodem prato paſcebantur. Venatoribus autem viſis, Grues, quòd eſſent leves, ſtatim avolaverunt: Anſeres verò, ob onus corporum, quum manſiſſent, capti fuerunt.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, et in expugnatione urbis inopes facile fugere, divites verò ſervire captos.

LIX.

LIX.

TESTUDO, *et* AQUILA.

Teſtudo orabat Aquilam, ut ſe volare doceret. Eâ autem admonente, procul hoc à naturâ ipſius eſſe, illa magis precibus, inſtabat. Accepit ergo ipſam unguibus, et in altum ſuſtulit, inde demiſit. Hæc autem in petras cecidit, et contrita eſt.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, multos, quia in contentionibus prudentiores non audierint, ſeipſos læſiſſe.

LX.

PULEX.

PUlex aliquando cum ſaltâſſet, viri pedi inſedit. Hic autem Herculum in auxilium invocabat: at, quum illinc rurſus ſaltâſſet, ſuſpirans ait, O Hercules, ſi contra pulicem non auxiliatus es, quomodo contra majores adverſarios adjuvabis?

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, non oportere in minimis Deum rogare, ſed in neceſſariis.

LXI.

Cerva.

CErva altero obcœcato oculo, in litore paſcebatur, ſanum oculum ad terram propter venatores habens, alterum verò admare, unde nihil ſuſpicabatur: præternavigantes autem quidam, et hoc conjectantes, ipſam ſagittârunt. Hæc autem ſeipſam lugebat, ut quæ, unde timuerat, nihil paſſa foret: quod verò non putabat malum allaturum, ab eo prodita foret.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſæpe quæ nobis noxia videntur, utilia fieri; quæ vero utilia, noxia.

LXII.

Cerva, *et* Leo.

CErva venatores fugiens in ſpeluncam ingreſſa eſt: in leonem autem cum ibi incidiſſet, ab eo comprehenſa eſt: moriens autem dicebat, Hei mihi, quod, homines fugiens, in ferarum immitiſſimum incidi.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, multos homines, dum parva pericula fugiunt, in magna incurrere.

LXIII.

CERVA *et* VITIS.

CErva venatores fugiens, ſub vite delituit. Quum præteriiſſent autem parumper illi, Cerva, prorſus jam latere arbitrata, vitis folia depaſci incepit. Illis verò agitatis, venatores converſi, et, quod erat verum, arbitrati, animal aliquod ſub foliis occultari, ſagittis confecerunt Cervam. Hæc autem moriens talia dicebat: Juſta paſſa ſum, non enim offendere oportebat *eam*, quæ me ſervârat.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, eos, qui injuriâ benefactores afficiunt, à Deo puniri.

LXIV.

ASINUS, *et* LEO.

CUM Aſino Gallus aliquando paſcebatur, Leone autem aggreſſo Aſinum, Gallus exclamavit, et Leo (aiunt enim hunc Galli vocem timere) fugit. At Aſinus ratus

eum propter ſe fugiſſe, aggreſſus eſt ſtatim Leonem: Ut verò procul hunc perſecutus eſt, quò non amplius Galli perveniebat vox, converſus Leo eum devoravit. Hic verò moriens clamabat, Me miſerum, et dementem! Ex pugnacibus enim non natus parentibus, cujus gratiâ in aciem irrui?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, pleroſque homines inimicos, qui ſe de induſtriâ humiliarunt, aggredi, atque ita ab illis occidi.

LXV.

Olitor, *et* Canis.

OLitoris Canis in puteum decidit: Olitor autem, volens ipſum illinc extrahere, deſcendit et ipſe in puteum. Ratus autem Canis, *eum* ut ſe inferiùs magis acceſſiſſe obrueret, Olitorem converſus momordit. Hic autem cum dolore reverſus, Juſta, inquit, patior, nam cur unquam ſui interfectorem ſervare ſtudui?

Affabulatio.

Fabula in injuſtos, et ingratos.

LXVI.

LXVI.

Sus, *et* Canis.

SUS, et Canis mutuò convitiabantur. Et Sus jurabat per Venerem, proculdubio dentibus *ſe* diſciſſuram Canem. Canis verò ad hæc per Ironiam dixit, Bene per Venerem nobis juras, ſignificas enim ab ipsâ vehementer *te* amari, quæ impuras tuas carnes deguſtantem, nullo pacto in ſacellum admittit. Et Sus, propter hoc igitur magis præ ſe fert Dea amare me: nam occidentem, aut alio quovis modo lædentem omnino averſatur: tu tamen malè oles, viva, et mortua.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, prudens oratores, qua ab inimicis objiciuntur, convicia artificioſe in laudem convertere.

LXVII.

Sus, *et* Canis.

SUS, et Canis fœcunditate certabant. Dixit autem Canis fœcundam ſe eſſe maximè pedeſtrium omnium animalium: et Sus

eum propter ſe fugiſſe, aggreſſus eſt ſtatim Leonem: Ut verò procul hunc perſecutus eſt, quò non amplius Galli perveniebat vox, converſus Leo eum devoravit. Hic verò moriens clamabat, Me miſerum, et dementem! Ex pugnacibus enim non natus parentibus, cujus gratiâ in aciem irrui?

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, pleroſque homines inimicos, qui ſe de induſtriâ humiliarunt, aggredi, atque ita ab illis occidi.

LXV.

OLITOR, *et* CANIS.

OLitoris Canis in puteum decidit: Olitor autem, volens ipſum illinc extrahere, deſcendit et ipſe in puteum. Ratus autem Canis, *eum* ut ſe inferiùs magis acceſſiſſe obrueret, Olitorem converſus momordit. Hic autem cum dolore reverſus, Juſta, inquit, patior, nam cur unquam ſui interfectorem ſervare ſtudui?

AFFABULATIO.

Fabula in injuſtos, et ingratos.

LXVI.

LXVI.

Sus, *et* Canis.

SUS, et Canis mutuò convitiabantur. Et Sus jurabat per Venerem, proculdubio dentibus *ſe* diſciſſuram Canem. Canis verò ad hæc per Ironiam dixit, Bene per Venerem nobis juras, ſignificas enim ab ipsâ vehementer *te* amari, quæ impuras tuas carnes deguſtantem, nullo pacto in ſacellum admittit. Et Sus, propter hoc igitur magis præ ſe fert Dea amare me: nam occidentem, aut alio quovis modo lædentem omnino averſatur: tu tamen malè oles, viva, et mortua.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, prudens oratores, qua ab inimicis objiciuntur, convicia artificioſe in laudem convertere.

LXVII.

Sus, *et* Canis.

SUS, et Canis fœcunditate certabant. Dixit autem Canis fœcundam ſe eſſe maximè pedeſtrium omnium animalium: et

Sus

Sus occurrens, ad hæc inquit, Sed, quum hoc dicis, ſcitò et cœcos tuos te catulos parere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non celebritate res, ſed perfectione judicari.

LXVIII.

Serpens, *et* Cancer.

SErpens unà cum Cancro vivebat, initâ cum eo ſocietate. Itaque Cancer ſimplex moribus, ut et ille mutaret, admonebat, aſtutiam: hic autem minimè ſe præbuit obedientem. Quum obſervâſſet igitur Cancer ipſum dormientem, et pro viribus compreſſiſſet, occidit. At, Serpente poſt mortem extenſo, ille ait, Sic oportebat antehac rectum, et ſimplicem eſſe: neque enim hanc pœnam dediſſes.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, qui cum dolo amicos adeunt, ipſos potiùs offendi.

LXIX.

LXIX.

PASTOR, *et* LUPES.

PAstor nuper natum Lupi catulum reperit, ac ſuſtulit, unáque cum canibus nutrivit. At, quum adoleviſſet, ſi quando Lupus ovem rapuiſſet, cum canibus et ipſe perſequebatur. Quum canes verò aliquando non poſſent aſſequi Lupum, atque ideo reverterentur, ille ſequebatur donec, quum ipſum aſſecutus eſſet, utpote Lupus, particeps foret venationis; deinde redibat. Sin autem Lupus extra non rapuiſſet ovem, ipſe, clam occidens, unà cum canibus comedebat, donec Paſtor, quum conjectâſſet, et intellexiſſet rem, de arbore ipſum ſuſpendit, et occidit.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, naturam pravam bonos mores non nutrire.

LXX.

LEO, *et* LUPUS.

LEO, quum conſenuiſſet, ægrotabat, jacens in antro. Acceſſerunt autem viſitatura regem, præter Vulpem, cætera animalia. Lupus igitur, captâ occaſione, accuſabat

bat apud Leonem Vulpem, quaſi nihil facientem ſuum omnium dominum, et propterea neque ad viſitationem profectam. Interim adfuit et Vulpes, et ultima audivit Lupi verba. Leo igitur contra eam infremuit; ſed, defenſionis tempore petito, Et quis, inquit, eorum, qui convenerunt, tantum profuit, quantum ego, quæ in omnem partem circuivi, et medicamentum pro te à medico quæſivi, et didici? Quum autem Leo ſtatim, ut medicamentum diceret, imperâſſet, illa inquit, Si, Lupo vivente excoriato, ipſius calidam pellem indueris, Et, Lupo ſtatim mortuo jacente, Vulpes ridens ait, Sic non oportet dominum ad malevolentiam movere, ſed ad benevolentiam.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eum, qui contra alium machinatur, in ſeipſum laqueum vertere.

LXXI.

Mulier.

MUlier quædam virum ebrium habebat: ipſum autem à morbo liberare volens tale quid comminiſcitur. Gravatum enim ipſum ab ebrietate quum obſervâſſet, et mortui inſtar inſenſatum, in humeros elevatum in ſepulcretum allatum depoſuit, et abiit.

abiit. Quum verò ipſum jam ſobrium eſſe conjectata eſſet, jànuam pulſavit ſepulcreti: ille autem quum diceret, Quis eſt, qui pulſat januam? Uxor reſpondit, Mortuis cibaria ferens, ego adſum. Et ille, Non mihi comeſſe, ſed bibere, ô optime, potius affer: moleſtus enim mihi es, quum cibi, non potûs meminiſti. Hæc autem pectore percuſſo, Heu mihi miſeræ! inquit: nam neque aſtu profui: tu enim, vir, non ſolùm non emendatus es, ſed pejor quoque te ipſo evaſiſti, cum in habitum tibi deductus ſit morbus.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, non oportere malis actibus immorari, nam aliquando etiam nolentem hominem conſuetudo invadit

LXXII.

CYGNUS.

VIR dives et Anſerem ſimul, et Cygnum nutriebat, non ad eadem tamen, ſed alterum cantûs, alterum menſæ gratiâ. Quum autem oporteret Anſerem ea pati, quorum causâ nutriebatur, nox erat, ac diſcernere tempus non permiſit utrumque. Cygnus autem pro anſere abductus, cantat cantum quendam, mortis exordium: ac cantu quidem exprimit naturam, mortem verò effugit ſuavitate canendi.

AFFA-

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſæpe muſicen differre mortem.

LXXIII.

Æthiops.

Æ'Thiopem quidam emit, talem ei colorem ineſſe ratus negligentiâ ejus, qui prius habuit. Ac aſſumpto in domum omnes adhibuit abſterſiones, omnibuſque lavacris tentavit mundare: et colorem quidem tranſmutare non potuit, ſed morbum vexatio paravit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, manere naturas, ut à principio provenerunt.

LXXIV.

Hirundo *et* Cornix.

HIrundo, et Cornix de pulchritudine contendebant. Reſpondens autem Cornix ei dixit, Sed tua pulchritudo verno tempore floret, meum verò corpus etiam hyeme durat.

Affa-

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, durationem corporis decore meliorem eſſe.

LXXV.

BUTALIS.

BUtalis à quâdam feneſtrâ pendebat: veſpertilio autem, cum acceſſiſſet, rogavit cauſam, quare die quidem ſilet, nocte verò canit? Eâ verò, non temerè hoc facere, dicente, nam die canens, olim capta fuerat, et propterea ex illo prudens evaſit; Veſpertilio ait, Sed non te cavere nunc oportet, quum nulla utilitas *eſt*, ſed antequam capereris.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, in infortuniis inutilem eſſe pœnitentiam.

LXXVI.

COCHLEÆ.

RUſtici filius aſſabat cochleas: quum autem audiret eas ſtridentes, ait, O peſſimæ animantes, domibus veſtris incenſis, vos canitis?

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, omne intempeſtivè factum vituperabile eſſe.

LXXVII.

MULIER, & ANCILLÆ.

MUlier vidua operoſa ancillas habens, has ſolebat noctu excitare ad opera, ad Gallorum cantus. His verò aſſiduè defatigatis labore, viſum eſt oportere domeſticum occidere Gallum, tanquam illum, qui noctu excitaret heram. Evenit autem ipſis, hoc facto, ut in grandiora inciderent mala. Nam hera, ignorans Gallorum horam, magis de nocte eas excitabat.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, pleriſque hominibus conſilia malorum cauſas eſſe.

LXXVIII.

MULIER venefica.

MUlier venefica et divinarum irarum propulſiones promittens, multa perſeverabat facere, et lucrum inde facere. Quidam verò accuſaverunt eam impietatis, et convi-

convicerunt, et damnatam ducebant ad mortem. Conſpicatus autem quidam eam duci, ait, Tu, quæ Deorum iras avertere promittebas, quomodo neque hominum conſilium mutare potuiſti?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, multos magna promittere, ne parva quidem facere valentes.

LXXIX.

Mustela.

Muſtela in officinam ingreſſa ferarii, ibi jacentem circumlambebat limam. Rasâ autem linguâ, ſanguis multus ferebatur. Hæc autem lætabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitùs totam linguam abſumſiſſet.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui contentionibus ſeipſos offendunt.

LXXX.

Agricola.

Agricola quidam fodiens, aurum reperit: quotidie igitur terram, ut ab eâ bene-

ficio affectus, coronabat. Huic autem Fortuna adſtans, inquit, Heus tu, cur terræ mea munera attribuis, quæ ego tibi dedi, ditare te volens? nam ſi tempus immutetur, et in alias manus hoc tuum aurum veniat, ſcio te tunc, me Fortunam, accuſaturum.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, oportere benefactorem cognoſcere, atque huic gratiam referre.

LXXXI.

VIATORES.

DUo quidam unà iter faciebant. Et quum alter ſecurim reperiſſet, alter, qui non invenerat, admonebat ipſum, ne diceret, inveni, ſed invenimus. Sed paulò poſt, quum obviam veniſſent ipſis illi, qui ſecurim perdiderant, qui habebat illam curſu preſſus, qui non invenerat, comiti dicebat, Periimus. Hic autem ait, Perii, dic, non periimus: etenim et tunc, quum ſecurim inveniſti, inveni, dixiſti, non invenimus.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, eos, qui non fuerunt participes felicitatum, neque in calamitatibus firmos eſſe amicos.

LXXXII.

Ranæ.

Duæ ranæ vicinæ ſibi erant. Paſcebantur autem, altera in profundo, et procul à viâ, ſtagno; altera in viâ, parum aquæ habens. Verùm, quum quæ in ſtagno erat, alteram admoneret, ut ad ſe migraret, ut tutiore cibo frueretur, illa non paruit, dicens, Firmiſſimâ teneri hujuſce loci conſuetudine, uſque dum obtigerit, currum pretereuntem ipſam contundere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, homines quoque, prava aggredientes, citius mori, quàm in melius mutari.

LXXXIII.

Apiarius.

In mellarium ingreſſus quidam, domino abſente, favum abſtulit. Hic autem reverſus, ut alveolos vidit inanes, ſtabat, quod in his erat, perſcrutans. Apes autem è paſtu redeuntes, ut deprehenderunt ipſum, aculeis percutiebant, peſſimèque tractabant. Hic

autem eis *dixit*, ô peſſimæ animantes, furatum veſtros favos illæſum dimiſiſtis, me verò, ſatagentem veſtri, percutitis!

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſic hominum quoſdam per imprudentiam inimicos non caventes, amicos, ut inſidiatores, repellere.

LXXXIV.

Alcedo.

Alcedo avis eſt ſolitaria, ſemper in mari vitam degens. Hanc aiunt, hominum venationes caventem, in ſcopulis maritimis nidum ædificare; & aliquando jam paritura, fecit. Egreſſa autem eâ ad pabulum, evenit mare, à vehementi concitatum vento, elevatum ſupra nidum fuiſſe, atque, hoc ſubmerſo, pullos perdidiſſe. Hæc verò reverſa, re cognitâ, ait, Me miſeram! quæ terram, ut inſidiatricem, cavens, ad hoc confugi, quod mihi longè eſt infidius.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, homines etiam quoſdam ab inimicis cavendo, ignaros in multo graviores inimicis amicos incidere.

LXXXV.

LXXXV.

Piscator.

PIscator in fluvio quodam piscabatur. Extensis autem retibus, et fluxu comprehenso utrinque, funi alligato lapide, aquam verberabat, ut pisces, fugientes incautè, in retia inciderent. Cùm quidam verò ex iis, qui circa locum habitabant, id *eum* facere videret, increpabat, utpote fluvium turbantem et claram aquam non sinentem bibere. Et is respondit, Sed, nisi sic fluvius perturbetur, me oportebit esurientem mori.

Affabulatio.

Fabula significat, civitatum etiam rectores tunc maximè quæstum facere, quum patrias in seditionem induxerint.

LXXXVI.

Simius, *et* Delphis.

MOS quum esset navigantibus, Melitenses catulos, et Simios adducere in solamen navigationis, navigans quidam habebat secum et Simium. Quum autem perveniissent ad Sunium, Atticæ promontorium, tempestatem vehementem contigit fieri. Navi autem eversâ, et omnibus enatantibus,

tibus, natabat et Simius : Delphis autem aliquis ipſum conſpicatus, et hominem eſſe ratus, ſuppoſitus ſuſtinebat, perferens ad terram. Ut verò in Piræo fuit, Athenienſium navale, rogavit Simium, an genere eſſet Athenienſis? Quum autem hic diceret *ſe eſſe*, et claris ibi eſſe parentibus, rogavit, an et Piræum nôſſet? Ratus autem Simius de homine eum dicere, ait, et valde amicum eſſe ei, et familiarem: et Delphis tanto mendacio indignatus, ſubmergens ipſum occidit.

AFFABULATIO.

Fabula in viros, qui, veritatem ignorantes, decipere ſperant.

LXXXVII.

MUSCÆ.

IN cellâ quadâm melle effuſo, Muſcæ advolantes comedebant. Implicitis autem earum pedibus, evolare non poterant. Quum vero ſuffocarentur, dicebant, Miſeræ nos, quia ob modicum cibum perimus!

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, multis gulam multorum malorum cauſam eſſe.

LXXXVIII

LXXXVIII.

MERCURIUS *et* STATUARIUS.

MErcurius ſcire volens, in quanto honore apud homines eſſet, ivit in Statuarii *domum*, cum ſe aſſimilâſſet homini, et, visâ ſtatuâ Jovis, rogabat, Quanti quis ipſam emere poſſet? Hic autem quum dixiſſet Drachmâ, riſit: et, Quanti *eam* Junonis, ait? quum dixiſſet, Pluris: visâ et ſuâ ipſius ſtatuâ, ac opinatus, quum nuntius ſis Deorum, et lucro præſit, maximam de ſe apud homines haberi rationem, rogavit de eâ. Statuarius verò ait, Si haſce emeris, et hanc additamentum tibi do.

AFFABULATIO.

Fabula in virum glorioſum: qui in nullo apud alios eſt honore.

LXXXIX.

MERCURIUS *et* TIRESIAS.

MErcurius volens Tireſiæ vaticinium, an verum eſſet, cognoſcere, furatus ipſius boves, ex rure venit ad ipſum in urbem, ſimilis factus homini, et ad ipſum divertit. Boum autem amiſſione renunciatâ Tireſiæ, ille, aſſumpto Mercurio, exivit, augurium aliquod

aliquod de fure conſideraturus, et huic jubet dicere ſibi, quamnam avem viderit. Mercurius autem, primùm conſpicatus Aquilam à ſiniſtris ad dextram volantem, *ei* dixit. Hic, non ad ſe eam attinere, quum dixiſſet, ſecundò, Cornicem vidit ſuper arbore quâdam ſedentem, et modò ſuperius aſpicientem, modò ad terram declinatam, et vati refert. Et is, re cognitâ, inquit, Sed hæc Cornix jurat et Cœlum, et Terram, ſi tu velis, meas me recepturum boves.

Affabulatio.

Hoc ſermone uti quiſpiam poterit adverſus virum furacem.

XC.

Canes.

HAbens quidam duos Canes, alterum venari docuit, alterum domum ſervare. Cæterùm, ſi quando venaticus caperet aliquid, et domûs cuſtos particeps erat unà cum eo dapis. Ægrè ferente autem venatico, et illi objiciente, quòd ipſe quotidie laboraret, ille verò, nihil laborans, ſuis nutriretur laboribus, reſpondens ipſe ait, Non me, ſed herum reprehende, qui non laborare me docuit, ſed labores alienos comedeſſe.

Affa-

Affabulatio.

Fabula ſignificat, adoleſcentes, qui nihil ſciunt, haud eſſe reprehendendos, quum eos parentes ſic educaverint.

XCI.

Maritus *et* Uxor.

HAbens quidam uxorem, quæ domeſticis omnibus inimica erat, voluit ſcire, an etiam erga paternos domeſticos ita afficeretur: quapropter cum rationabili prætextu ad ſuum ipſam mittit patrem. Paucis verò poſt diebus eâ reversâ, rogavit, quomodo erga illos ſe habuiſſet. Hæc verò quum dixiſſet, Quod bubulci, et paſtores me ſuſpectabant, ait, Sed, ô uxor, ſi eis odioſa es, qui manè greges agunt, ſerò autem revertuntur, quid ſperare oportet de iis, quibuſcum toto converſaris die?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſic ſæpe ex parvis magna, et ex manifeſtis, incerta cognoſci.

XCII.

XCII.

HOEDUS *et* LUPUS.

HOedus derelictus à grege, agitabatur à Lupo. Conversus verò ad eum dixit, O Lupe, quoniam persuasus sum, me tuum cibum futurum, ne injucundè moriar, cane tibiâ primùm, ut saltem. Lupo autem canente tibiâ, atque Hœdo saltante, canes, quum audivissent, Lupum persecuti sunt. Hic verò conversus, Hœdo inquit, meritò hæc mihi accidunt; oportebat enim me, coquus quum sim, tibicinem non imitari.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, *qui ea, quibus naturà apti sunt, negligunt, quæ verò aliorum sunt, exercere conantur, in infortunia incidere.*

XCIII.

CANCER *et* VULPES.

CAncer è mari quum ascendisset, in quodam pascebatur loco. Vulpes verò esuriens; ut conspexisset, accessit, ac eum rapuit. Ille verò devorandus ait, Sed ego justa patior, qui, marinus quum sim, terrestris volui esse. AFFA-

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ex hominibus etiam eos, qui propriis derelictis exercitiis, ea, quæ nihil conveniunt, aggrediuntur, meritò infortunatos eſſe.

XCIV.

Citharoedus.

CItharœdus rudis in domo calce incruſtatâ, ut ſolebat, canens, et contrà reſonante in ſe voce, putabat valde canorus eſſe, itaque elatus ob id, cogitavit oportere etiam theatro ſeſe committere. Profectus verò ad ſe oſtendendum, quum malè admodum caneret, lapidibus ipſum explosum abegerunt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſic ex rhetoribus quoſdam qui in ſcholis videntur eſſe aliqui, quum ad res publicas venerint, nullius pretii eſſe.

XCV.

Fures.

FUres in domum quandam ingreſſi, nihil invenerunt, niſi gallum; atque, hoc capto, abierunt. Hic verò ab eis occidendus rogabat, ut ſe dimitterent, dicens, *ſe* utilem

esse hominibus, noctu eos ad opera excitantem. Hi verò dixerunt, Sed propter hoc te tantò magis occidimus: illos enim excitans, furari nos non sinis.

Affabulatio.

Fabula significat, ea maximè pravis esse adversa, quæ bonis sunt beneficia.

XCVI.

Cornix, *et* Corvus.

COrnix corvo invidens, quod is par auguria hominibus vaticinaretur, ob idque crederetur, uti futura prædicens, conspicata viatores quosdam prætereuntes, ivit super quandam orborem, stansque valde crocitavit. Illis verò ad vocem conversis, et stupefactis; re cognitâ, quidam inquit, Abeamus, heus vos, Cornix enim est, quæ crocitavit, et augurium * non habet.

Affabulatio.

Fabulâ significat, eodem modo et homines cum præstantioribus certantes, præterquam quòd non ad æqua perveniunt, risu quoque dignos esse.

* Vel auguriorum.

XCVII.

XCVII.

CORNIX *et* CANIS.

COrnix Minervæ ſacrificans, canem ad epulas invitavit. Ille verò dixit, Quid fruſtrà ſacrificia abſumis? Dea enim adeò te odit, ut ex conviventibus tecum avibus fidem ſuſtulerit. Cui Cornix; Ob id magis ei ſacrifico, ut reconcilietur mihi.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, pleroſque, ob lucrum inimicos, beneficiis proſequi non vereri.

XCVIII.

CORVUS, *et* SERPENS.

COrvus cibi indigens, ut vidiſſet in quodam aprico loco Serpentem dormientem, hunc, devolando, rapuit. Hic verò quum ſe vertiſſet, atque momordiſſet ipſum, *Corvus* moriturus dixit, Me miſerum! qui tale repperi lucrum, ex quo etiam pereo.

AFFABULATIO.

Fabula in virum, qui, ob theſaurorum inventionem, de ſalute periclitatus ſit.

XCIX.

MONEDULA, *et* COLUMBÆ.

MOnedula in quodam columbario Columbas conſpicata bene nutritas, dealbavit ſeſe, ivitque, ut et ipſa eodem cibo impertiretur. Hæ verò, donec tacebat, ratæ Columbam eam eſſe, admiſerunt. Sed quum aliquando oblita vocem emiſiſſet, tunc, ejus cognitâ naturâ, expulerunt percutientes; eaque, privata eo cibo, rediit ad Monedulas rurſum. Et illæ, ob colorem quum ipſam non nôſſent, à ſuo cibo abegerunt, ita ut, duorum appetens, neutro potiretur.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, oportere et nos noſtris contentos eſſe, conſiderantes, habendi cupiditatem, præterquam quòd nihil juvat, auferre, et quæ adſunt bona *ſæpè.*

C.

MONEDULA.

MOnedulam quum quis cepiſſet, et alligâſſet pedem filo, ſuo tradidit filio. Hæc verò, non paſſa inter homines victum, ubi parumper libertatem nacta eſt, fugit, in ſuumque

ſuumque nidum ſe contulit. Circumvoluto verò vinculo ramis, evolare haud valens, quum moritura eſſet, ſecum loquebatur, Me miſeram! quæ apud homines non paſſa ſervitutem, incautè me vitâ privavi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, quoſdam nonnunquam, dum ſe a mediocribus periculis ſtudent liberare, in majora incidere.

CI.

Jupiter, *et* Mercurius.

JUpiter Mercurio juſſit, ut omnibus artificibus mendacii medicamentum infunderet. Hic verò, eo trito, et ad menſuram facto, æquabiliter ſingulis infudit. Quum verò, ſolo ſutore relicto, multum ſupereſſet medicamenti, totum acceptum mortarium ei infudit. Atque hinc contigit, artifices omnes mentiri, maximè verò omnium ſutores.

Affabulatio.

Fabula in mendaces artifices.

CII.

Jupiter.

JUpiter nuptias celebrans, omnia animalia convivio excipiebat. Solâ verò teſtu-

dine ſerò profectâ admiratus cauſam tarditatis, rogavit eam, quamobrem ipſa ad convivium non acceſſiſſet. Quum verò hæc dixiſſet, Domus chara, domus optima, iratus ipſi, damnavit, ut domum bajulans circumferret.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, pleroſque homines eligere potius parcè apud ſe vivere, quàm apud alios lautè.

CIII.

Lupus, *et* Ovis.

Lupus à canibus morſus, et malè affectus, abjectus jacebat. Cibi verò indigens, conſpicatus ovem, rogabat, ut potum ex præterfluente flumine ibi afferret. Si enim tu mihi, inquit, dederis potum, ego cibum mihi ipſi inveniam. Illa verò reſpondit, et ait, Sed, ſi ego potum dedero tibi, tu et cibo me uteris.

Affabulatio.

Fabula in virum maleficum per ſimulationem inſidiantem.

CIV.

CIV.

Lepores.

Lepores olim, belligerantes cum Aquilis, invocârunt in auxilium Vulpes: Hæ autem dixerunt, Non auxiliaremur vobis, niſi ſciremus, qui vos eſtis, et cum quibus bellamini?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eos, qui cum præſtantioribus certant, ſuam ſalutem contemnere.

CV.

Formica.

Formica quæ nunc *eſt*, olim homo fuit, et agriculturæ aſſiduè incumbens, non propriis erat contentus laboribus, ſed et vicinorum fructus ſurripiebat. Jupiter autem indignatus hujus habendi cupiditate, tranſmutavit eum in hoc animal, quæ Formica appellatur. Verùm, quùm mutâſſet formam, non et affectum mutavit. Nam hucuſque arva circumeundo aliorum labores colligit, et ſibi ipſi recondit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, naturâ pravos, etſi maximè ſpeciem tranſmutaverint, mores non mutare.

CVI.

Vespertilio, *et* Mustela.

VEſpertilio, in terram cum cecidiſſet, à Muſtelâ capta eſt, et, quum occidenda foret, pro ſalute rogabat. Hâc verò dicente, non poſſe ipſam dimittere quod naturâ volucribus omnibus inimica foret, illa ait, Non avem, ſed murem eſſe: et ſic dimiſſa eſt. Poſtremò autem, quum iterum cecidiſſet, et ab aliâ capta Muſtela fuiſſet, ne voraretur, orabat. Hâc autem dicente, cunctis inimicam eſſe muribus, ſe non Murem, ſed Veſpertilionem dicebat eſſe, et rurſus dimiſſa eſt. Atque ita evenit, bis mutuato nomine, *eam* ſalutem conſecutam fuiſſe.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, neque nos oportere, in eiſdem ſemper conſiderantes, eos, qui ad tempus mutantur, plerumque pericula effugere.

CVII.

CVII.

VIATORES.

VIatores juxta littus quoddam iter facientes, venerunt in ſpeculam quandam: et illinc conſpicati ſarmenta procul natantia, navem eſſe magnum exiſtimârunt: quamobrem expectârunt, tanquam appulſura ea eſſet. Quum verò à vento lata ſarmenta propiùs forent, non navem amplius, ſed ſcapham videbantur videre. Advectâ autem illâ quum ſarmenta eſſe vidiſſent, inter ſe dixerunt, Ut igitur fruſtrà nos, quod nihil eſt, expectabamus!

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, nonnullos homines, ex improviſo terribiles eſſe viſos, quum periculum feceris, nullius inveniri eſſe pretii.

CVIII.

ASINUS SYLVESTRIS.

ASinus ſylveſtris Aſinum conſpicatus domeſticum in quodam aprico loco, profectus ad ipſum, beatum dicebat, et corporis bonâ habitudine, et cibi perceptione. Deinde verò, quum vidiſſet eum ferentum onera, et agaſonem

agaſonem a tergo ſequentem, et baculis ipſum percutientem, ait, Aſt, ego non amplius beatum te exiſtimo; video enim, quòd non ſine malis magnis felicitatem habes.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, non eſſe æmulanda, cum periculis et miſeriis, lucra.

CIX.

ASINUS, *et* VULPES.

ASinus indutus pelle Leonis circuibat, reliqua bruta perterrens. Cæterùm conſpicatus Vulpem, tentavit et hanc perterrefacere. Hæc autem (caſu enim ipſum rudentem audiverat) ei ait, Sed bene ſcito, quòd et ego te timuiſſem, niſi rudentem audiviſſem.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, nonnullos indoctos, qui videntur exteris aliqui eſſe, ex ſuâ loquacitate redargui.

CX.

ASINUS, *et* RANÆ.

ASinus ligna ferens pertranſibat quandam paludem. Lapſus autem, ut decidit,

cidit, ſurgere non valens, lamentabatur, ac ſuſpirabat. Ranæ autem, quæ erant in palude, ſuſpiriis ejus auditis. Heus tu, dixerunt, et quid faceres, ſi tanto hîc tempore manſiſſes, quanto nos, quum, quia in breve tempus lapſus ſis, ſic lamentaris?

Affabulatio.

Hoc ſermone uti poterit quiſquam in virum ſegnem, qui ob minimos labores triſtatur, quum ipſe majoribus facilè reſiſtat.

CXI.

Asinus, *et* Corvus.

ASinus, ulcerato dorſo, in quodam prato paſcebatur. Corvo autem incidente ei, et ulcus percutiente, Aſinus rudebat, ac ſaltabat. Sed Agaſone procul ſtante, ac ridente, Lupus præteriens ipſum vidit, et dixit, Miſeri nos! qui, ſi tantùm videamur, agitamur, hunc autem rident.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, maleficos homines, ſi tantum appareant, dignoſci.

CXII.

CXII.

Asinus, *et* Vulpes.

Asinus, et Vulpes, ſocietate initâ inter ſe, exiverunt ad venationem. Leo verò quum occurriſſet ipſis, Vulpes imminens videns periculum, profecta ad Leonem *ſe* traditurâm ei Aſinum pollicita eſt, ſibi impunitatem promiſerit. Qui quum *ſe* dimiſſurum eam dixiſſet, illa, adducto Aſino in caſſes quoſdam, ut incideret, fecit. Sed Leo, videns illum fugere minimè poſſe, primam Vulpem, comprehendit, deinde ſic ad Aſinum verſus eſt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eos, qui ſociis inſidiantur, ſæpe et ſeipſos neſcios perdere.

CXIII.

Gallina, *et* Hirundo.

Gallina, Serpentis ovis inventis, diligenter calefacta excludit. Hirundo autem, quum eam vidiſſet, ait, O demens, quid hæc nutris, quæ cum excreverint, à te primâ injuriam auſpicabuntur?

Affa-

Affabulatio.

Fabula ſignificat, implacabilem eſſe pravitatem, licet afficiatur maximis beneficiis.

CXIV.

Camelus.

QUum primùm viſa eſt Camelus, homines perterriti, et magnitudinem admirati fugiebant: ubi verò, procedente tempore, cognoverunt ipſius manſuetudinem, confiſi ſunt eo uſque, ut ad eam accederent. At intellecto paulò poſt, Belluam non bilem habere, eo contemptûs iêre, ut et fræna ei imponerent, et pueris agendam traderent.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ut terribiles res conſuetudo contemptabiles faciat.

CXV.

Serpens.

SErpens à multis hominibus conculcatus Jovem ſupplex adiit. Jupiter autem ei dixit: ſed, ſi, qui prior conculcavit, pupugiſſes, nequaquam ſecundus id facere aggreſſus fuiſſet.

Affabulatio.

Fabula significat, eos, qui priùs invadentibus resistunt, aliis formidolosos fieri.

CXVI.

Columba.

Columba siti correpta, ut vidit in quodam loco poculum aquæ depictum, putavit esse verum, atque, multo impetu allata, imprudens in tabulam offendit, ut, et pennis ipsius perfractis, in terram decideret, atque à quodam occurrentium caperetur.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines, ob vehementem alacritatem, inconsultò res agredientes, injicere sese in perniciem.

CXVII.

Columba, *et* Cornix.

Columba in quodam columbario nutrita, fœcunditate superbiebat. Cornix verò, eâ auditâ, ait, Sed, heus tu, desine hac re gloriari: nam quo plures paries, eò plures dolores accumulas.

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, ex famulis quoque eos infeliciſſimos eſſe, qui in ſervitute multos liberos procreant.

CXVIII.

Dives.

Dives duas filias habens, alterâ mortuâ, præficas conduxit: alterâ verò filiâ, dicente, Ut nos miſeræ, quæ ipſæ, quarum eſt dolor, lamentari neſcimus, hæ verò non neceſſariæ, ſic vehementer plangunt? mater ait, Ne mirare, filia, ſi hæ ita lamentantur, nam nummorum gratiâ id agunt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nonnullos homines, propter pecuniæ amorem, non dubitare ex alienis calamitatibus quæſtum facere.

CXIX.

Pastor.

Pastor, actis in quercetum quoddam ovibus, ſtratâ ſub quercu veſte, aſcendit, et fructum decutiebat. Oves verò, edentes glandes, neſciæ et veſtes unà devora-

runt. At, quum paſtor deſcendiſſet, et, quod erat factum, vidiſſet; O peſſima, ait, animalia, vos cæteris vellera ac veſtes præbetis, à me verò, qui vos nutrio, etiam veſtem ſurripuiſtis.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, pleroſque homines ob ſtultitiam, eos, qui nihil ad ſe attinent, beneficio afficientes, in domeſticos male tractare.

CXX.

Piscator, *et* Cerrus.

Piſcator, demiſſo reti in mare, retulit Cerrum: qui, parvus quum eſſet, ſuppliciter rogabat ipſum, tunc ne quidem ſe caperet, ſed dimitteret, quòd parvus eſſet: at, quum crevèro, et magnus, inquit, evaſero, me capere poteris, quoniam et majori tibi ero utilitati. et Piſcator ait, Sed ego demens fuerim, ſi, quod in manibus eſt, miſſo lucro, licet ſit parvum, expectatum, licet magnum fuerit, ſperem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, inconſideratum eſſe, qui, ſpe majoris rei, quæ in manibus ſunt, amittat, quòd parva ſint.

CXXI.

Equus, *et* Asinus.

Homo quidam habebat equum, et asinum. Quum autem iter facerent in viâ, ait Asinus Equo, Tolle *partem* ex meo onere, si vis esse me salvum. Ille vero non persuasus est. Asinus verò cecidit, atque è labore mortuus est. Ab hero autem omnibus impositis ei, et ipsâ Asini pelle, conquerens Equus clamabat, Hei mihi miserrimo, quid mihi evenit afflicto? quia enim nolui parum oneris accipere, ecce omnia gesto, et pellem.

Affabulatio.

Fabula significat, si magni cum parvis jungantur, utrosque servari in vitâ.

CXXII.

Homo, *et* Satyrus.

Homo quidam, cum Satyro initâ societate, unà cum eo comedebat. Hyems verò, et frigus quùm accessisset, homo manus suas admovens ori, afflabat. Scisciato autem Satyro, quam ob causam hoc faceret, ait, Manus meas calefacio propter frigus. Sed paulò pòst, edulio calido allato, homo

admovens ori, insufflabat ipsum. Rogante verò rursus *Satyro*, quare id faceret, ait, Ferculum frigefacio. Suscepto verò sermone, Satyrus, Sed ego, ait, posthac renuncio tuam amicitiam: quia ex eodem ore et calidum, et frigidum, emittis.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere fugere nos amicitias, quarum anceps est affectio.

CXXIII.

Vulpes *et* Lignator.

VUlpes venatores fugiens, et in deserto multâ decursâ viâ, virum lignatorem invenit in eo, cui supplicabat, ut se absconderet. A quo ei ostenso suo tugurio, ingressa delituit in angulis. Ac venatoribus profectis, et rogantibus virum, hic voce quidem negabat quidquam scire, sed manu suâ locum demonstrabat. Hi verò, quùm non advertissent, abiere confestim. Ut igitur vidit eos pulpes præteriisse, exivit nihil allocuta. Accusante autem ipsam illo, quòd, servata à se, gratias sibi non ageret, Vulpes conversa inquit, Heus tu, ego verò egissem tibi gratias, si verbis similes manuum gestus, et mores habuisses.

Affa-

AFFABULATIO.

Fabula in eos, qui utilia quidem promittunt verbis, ſed contrà faciunt rebus.

CXXIV.

HOMO perfractor ſtatuæ.

HOmo quidam ligneum habens deum, quùm pauper eſſet, ſupplicabat, ut ſibi benefaceret. Quùm igitur hæc faceret, et nihilominus in paupertate degeret, iratus elevatum ipſum cruribus projecit in pavimentum. Illiſo igitur capite, ac ſtatim diffracto, auri effluxit quamplurimum, quod ille jam colligens exclamabat, Perverſus es, ut puto, et ingratus: colenti enim te mihi nequaquam profuiſti, verberantem autem te multis bonis remuneraviſti.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, non profuturum te tibi, honorantem pravum hominem, ſed verberantem ipſum magis profuturum.

CXXV.

HOMO, *et* CANIS.

HOmo quidam parabat cœnam, accepturus quendam amicorum ſuorum, et fami-

familiarium. Canis verò ipſius alium canem invitavit, dicens, O amice, veni, cœna unà mecum. Is verò, quùm acceſſiſſet, lætus adſtabat, ſpectans magnam cœnam, clamans in corde ſuo, Papæ, quanta mihi lætitia nuper derepente oblata eſt! nam et nutriar, et ad ſatietatem cœnabo, adeò ut cras nullo modo eſuriero. Hæc ſecum dicente cane, ſimulque movente caudam, ut qui jam amico fideret, coquus, ut vidit ipſum huc et illuc caudam circumagentem, arreptis ipſius cruribus, ejecit ſtatim de feneſtris. At is, quùm decidiſſet, abibat vehementer exclamans. Sed quidam canum illi in viâ occurrentium, percontabatur, ut bellè cœnatus es, amice? Ille vero reſpondens ei dixit, Multo potu inebriatus ſuprà ſatietatem, nec ipſam quidem viam, quâ egreſſus ſum, novi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non oportere conſidere iis qui ex alienis benefacere pollicentur.

CXXVI.

Piscator.

Piſcator piſcandi rudis, acceptis tibiis, ac retibus, perrexit ad mare, et ſtans ſuper quan-

quandam petram, primùm quidem ſonabat tibiis, exiſtimans ad vocis ſuavitatem piſces aſſilire. Ut verò, multum contendens, proficeret nihil, depoſitis tibiis aſſùmit rete, ac jacto in aquam, multum piſcium cepit. cum verò ejeciſſet illos e reti, ut ſalientes vidit, ait, O peſſimæ animantes, quùm ſonabam tibiâ, non ſaltabatis: quùm vero ceſſavi, id agitis.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui præter rationem, et inopportunè aliquid agunt.

CXXVII.

Bubulcus.

BUbulcus armentum taurorum paſcens amiſit vitulum. cum verò luſtrâſſet omnem ſolitudinem, moram traxit quærens. ubi autem nihil invenire potuit, votum fecit Jovi, ſi, qui cepiſſet vitulum, furem oſtenderet, hœdum in ſacrificium *ſe* oblaturum. Cæterum proficiſcens in quoddam quercetum, invenit leonem devorantem vitulum. Trepidus igitur factus, et valdè territus, elevatis manibus ſuis in cœlum, ait. ô Domine Jupiter, promiſeram tibi hœdum me daturum eſſe, ſi furem invenirem: nunc autem taurum tibi polliceor ſacrificaturum, ſi hujus manus effugero. Affa-

Affabulatio.

Fabula, in homines infortunatos, qui, dum carent, ut inveniant, precantur; quùm verò invenerint, quærunt effugere.

CXXVIII.

Corvus.

COrvus ægrotans, ait matri, Mater, precare Deum, nec lamentare. Ea verò respondens, ait, Quis tui, O fili, Deorum miserebitur? cujus enim carnes non a te surreptæ fuerunt?

Affabulatio.

Fabula significat, qui multos inimicos in vitâ habent, eos neminem amicum in necessitate inventuros.

CXXIX.

Aquila.

SUper petram Aquila sedebat, Leporem capere quærens. hanc autem quidam percussit sagittâ, et sagitta quidem ipsam ingressa est.

est. Sed crena cum pennis ante oculos stabat: illa verò conspicata, inquit, Et hæc mihi altera mœstitia, quòd propriis pennis inteream.

Affabulatio.

Fabula significat, durum esse, quùm quis à suis periculum patitur.

CXXX.

Cicada, *et* Formicæ.

Hyemis tempore, tritico madente, Formicæ ventilabant. Cicada autem esuriens rogabat eos cibum. Formicæ verò dixerunt ei, Cur æstate non colligebas alimentum? hæc verò ait, Non eram otiosa, sed canebam musicè: tum hæ ridentes dixerunt, Si æstatis tempore modulabaris, hyeme salta.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere quenquam esse negligentem in aliqua re, ne mœreat, ac periclitetur.

CXXXI.

CXXXI.

VERMIS, *et* VULPES.

QUI ſub cœno celebatur, Vermis ſuper terram egreſſus, dicebat omnibus animalibus, Medicus ſum medicaminum doctus, qualis eſt Pæan, Deorum medicus. Et, quomodo, ait Vulpes, alios curans, teipſum claudum non curaviſti?

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, niſi præſto experientia fuerit, omne verbum inane eſt.

CXXXII.

GALLINA, auripara.

GAllinam quidam habebat ovą aurea parientem, et ratus intra ipſam maſſam auri eſſe, occiſam reperit ſimilem aliis gallinis. Hic verò multum divitiarum ſperans ſe inventurum, etiam exiguis privatus eſt illis.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, oportere præſentibus contentum eſſe, et inſatiabilitatem fugere.

CXXXIII.

CXXXIII.

Leo, *et* Vulpes.

Leo ſenio confectus, et non valens ſuppeditare ſibi cibum, decrevit aſtu aliquid facere. Itaque profectus in antrum quoddam, et incluſus, ſimulabat *ſe* ægrotare. Advenientia igitur animalia viſitationis gratiâ comprehendens, devorabat. Multis igitur animalibus abſumptis, Vulpes, eâ arte cognitâ, acceſſit ad ipſum, et, ſtans extra ſpeluncam, rogabat, quomodo *ſe* haberet. Quum autem is dixiſſet, Malè, cauſamque rogaret quamobrem non ingrederetur, Vulpes ait, Quia video veſtigia multorum introeuntium, paucorum verò exeuntium.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, prudentes homines, ex conjecturis prævidentes pericula, evitare.

CXXXIV.

Lupus, *et* Vetula.

Lupus eſuriens circumibat, quærens cibum. Profectus autem ad locum quendam, audivit puerulum lugentem, et anum dicentem ei, Deſine plorare: ſin minus, hâc horâ

tradam te Lupo. Ratus igitur Lupus, quod ſeriò loquitur anicula, ſtetit multam expectans horam. Sed quum oppreſſiſſet veſpera, audit rurſus anum blandientem puerulo, ac dicentem ei, Si venerit Lupus hùc, interficiemus, O fili, eum. His auditis, Lupus abivit, dicens, In hoc tugurio aliud dicunt, aliud verò faciunt.

Affabulatio.

Fabula in homines, qui facta verbis non habent ſimilia.

CXXXV.

Hoedus, *et* Lupus.

HOedus ſuper quodam tecto ſtans, cum Lupum prætereuntem videret, conviciabatur, et mordebat ipſum: Sed Lupus ait, Heus tu, non tu mihi conviciaris, ſed locus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, quòd plerumque et locus, et tempus præbet audaciam adverſus præſtantiores.

CXXXVI.

CXXXVI.

MULUS.

MUlus hordeo pinguefactus, laſciviebat clamans, ac dicens, Pater meus eſt equus curſor, et ego ei totus ſum ſimilis: atque aliquando, quum neceſſe eſſet ei currere, ut a curſu ceſſaverat, patris Aſini ſtatim recordatus eſt.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, etſi tempus ad gloriam promoveat aliquem, non ſuæ tamen ipſius fortunæ obliviſcatur; inſtabilis enim eſt vita hæc.

CXXXVII.

SERPENS, *et* AGRICOLA.

SErpens in Agricolæ veſtibulis antrum habens ſuſtulit ejus infantem puerulum. Luctus autem parentibus fuit magnus. At pater, præ mœrore ſecuri acceptâ, egreſſum Serpentem occiſurus erat. Ut verò inclinavit ſe parumper feſtinans Agricola, ut ipſum percuteret,

cuteret, erravit, tantùm percuſſo foraminis orificio. Digreſſo autem Serpente, Agricola ratus Serpentem non ampliùs injuriæ meminiſſe, accepit panem, et ſalem, appoſuitque in foramine. Sed Serpens, tenui ſibilo, ait, Non erit nobis poſthac fides, vel amicitia, quamdiu ego lapidem video, tu verò tumulum filii *tui*.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nullum odii, aut vindictæ oblivi ſci, quàmdiu videt monimentum, quo triſtatus eſt.

CXXXVIII.

Tubicen.

TUbicen, exercitu congregato, ac ſuperatus ab hoſtibus, clamabat, Ne occidite me, viri, temerè, et fruſtrà; non enim veſtrûm quemquam occidi: nam, præter æs hoc, nihil aliud poſſideo. Hi verò illi dixere, Ob hoc magis morieris, qui, quum nequeas ipſe pugnare, omnes ad pugnam excitas.

Affa-

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eos plus peccare, qui malos, ac graves principes concitant ad malè agendum.

CXXXIX.

Arundo, *et* Oliva.

De tolerantiâ, et viribus, et quiete, Arundo, et Oliva contendebant. Arundine verò conviciis affectâ ab Olivâ, utpote imbecillâ, ac facilè cedente ventis omnibus, Arundo tacens nihil locuta eſt. Ac parumper præſtolata, ubi acer afflavit ventus, Arundo ſuccuſſa, et declinata ventis, facilè evaſit. Oliva autem, quum ventis reſtitiſſet, diffracta eſt vi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eos, qui tempori, ac præſtantioribus non reſiſtunt, meliores eſſe iis, qui cum potentioribus contendunt.

CXL.

Lupus, *et* Grus.

Lupi gutturi os infixum erat. Ille verò Grui mercedem ſe præbiturum dixit, ſi, capite injecto, os ex gutture ſibi extraxerit: hæc autem, eo extracto, quippe quæ procero eſſet collo, mercedem efflagitabat. Qui ſubridendo, denteſque exacuendo, Sufficit tibi, ait, hoc ſolum, quòd ex Lupi ore, et dentibus exemeris caput ſalvum, nihil *mali* paſſum.

Affabulatio.

Fabula in viros, qui, à periculo ſervati, bene de ſe meritis eam referunt gratiam.

CXLI.

Senex, *et* Mors.

Senex olim, ſectis lignis, et, ea ferens, multam ibat viam, ac ob multum laborem depoſito in loco quodam onere, Mortem invocabat. Sed, Morte præſente, et rogante cauſam, propter quam ſe vocaret, perterrefactus Senex ait, ut meum onus attollas.

Affa-

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, omnem hominem eſſe vitæ ſtudioſum, licet infortunatus ſit, et mendicus.

CXLII.

RANÆ.

RAnæ duæ, ſiccatâ palude, ubi habitabant, circumibant quærentes ubi manerent: ac profectæ ad profundum puteum, et acclinatæ deorſum, conſpicatæ aquam, altera monebat, ut ſaltarent continuò deorſum: altera verò ait, Si et hic aruerit, quomodo poterimus aſcendere?

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, ſine conſilio ut nequid agas.

CXLIII.

AGNUS, *et* LUPUS.

AGnus in alto loco ſtans Lupum inferiùs prætereuntem viam maledictis inſectabatur, et feram malam appellabat, et crudivoram. Sed Lupus converſus, ait illi, Non tu conviciaris mihi, ſed turris, in quâ ſtas.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula ad eos, qui ferunt injurias ab indignis hominibus, metu ſublimiorum.

CXLIV.

CULEX, *et* LEO.

CUlex ad Leonem profectus ait, Neque timeo te, neque fortior me es. Sin minus, quid tibi eſt robur? quòd laceras unguibus, et mordes dentibus? hoc et fœmina, cum viro pugnans, facit. Ego verò longè ſum te fortior. Si verò vis, veniamus ad pugnam. Et quum tuba ceciniſſet, Culex inhæſit, mordens circa nares ipſius nudas genas. Leo autem propriis unguibus dilaniavit ſeipſum, donec indignatus eſt. Culex autem, victo Leone, quùm ſonuiſſet tuba, et carmen triumphale ceciniſſet, avolavit. Araneæ verò vinculo implicitus, quum devoraretur, lamentabatur, quòd cum maximis pugnans, a vili animali, Araneâ, occideretur.

AFFABULATIO.

Fabula in eos, qui proſternunt magnos, et a parvis proſternuntur.

FINIS.

BRITISH MUSEUM 15 60 FEB